

ซีรีส์
ยอดรักนักราย

บุษยามา

ข้างทุ่ง



ปองวุฒิ



ปองวุฒิ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๔

บุษบาข้างทุ่ง

ผู้เขียน : ปองวุฒิ

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1629-7

ราคา ๓๒๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : พัชรี แต่แดงเพชร พิสูจน์อักษร : พรพิมล อริยวัฒนากร
ออกแบบปก : วชิ จัตุรูปเล่ม : จุฑารัตน์ บุญท้วม วรารวรรณ ไบมะลี
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง



สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๖

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔



คำนำนักเขียน

ผลงานเรื่อง *บุษบาข้างทุ่ง* เป็นนิยายแนวโรแมนติกคอมเมดี้ที่นอกจากจะเกี่ยวข้องกับนักชายตามคอนเซ็ปต์ชุด 'ยอดรักนักชาย' แล้ว ยังบอกเล่าเกี่ยวกับวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของเกษตรกร ซึ่งเป็นผู้ผลิตอาหารเลี้ยงดูคนทั้งประเทศ โดยเฉพาะชาวนาไทยที่มักถูกเรียกเป็นกระดุกสันหลังของชาติ แต่กลับต้องประสบความยากลำบากในการประกอบอาชีพ การใช้ชีวิตฝืนพันกับเศรษฐกิจและภัยธรรมชาติ ซึ่งคนส่วนใหญ่คิดไม่ถึงหรือไม่มีวันเข้าใจ

ลีลดา หรือ ลิลลี่ นางเอกของนิยายเรื่องนี้ก็ไม่ต่างกัน เธอเป็นสุดยอดนักขายสินค้าแบรนด์เนมไฮโซ เกิดมาเป็นคุณหนูผู้แสนร่ำรวย ใช้ชีวิตอยู่กับเมืองหรืออย่างลอนดอน ปารีส เกษะติโตเซี่ยลเน็ตเวิร์ก ไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งตัวเองต้องรับภารกิจกู้ชีพบริษัทขายรถไถนา จนทำให้สาวเมืองกรุงต้องโดดเข้าไปใช้ชีวิตอยู่กับเกษตรกรพื้นถิ่น พบเจอกับหนุ่มหล่อทายาทบริษัทข้าวผู้มีแนวคิดอยากพัฒนาการทำเกษตรตามวิถีอินทรีย์และเรียนรู้หลายสิ่งที่ถูกหลงลืมไป นอกจากสีสันความตลกและความรักที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์แหวกแปลกแล้ว เชื่อว่านิยายเรื่องนี้น่าจะเป็นสื่อกลางแสดง

ให้เห็นวิถีชีวิตคนเมืองและคนชนบทที่มาบรรจบกันอย่างลงตัว สมจริง มีสาระให้เก็บไปได้บ้างไม่มากก็น้อย

ผู้เขียนต้องขอบคุณผู้สนับสนุนข้อมูลที่น่ามาปรับใช้ในนิยายเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็น... โน้ต - คัชพล เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ที่ปัจจุบันเป็นพนักงานคนเก่งของบริษัทขายรถไถชื่อดังยี่ห้อหนึ่ง สัมจิต - สุชาดา ลิ้มป์ นักเขียนสาวสวยแห่งนิตยสาร*สารคดี* เจ้าของดีกรีผู้เข้ารอบรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดประจำปี ๒๕๕๕ สาขา*สารคดี*จากหนังสือ*ข้าว/ลูกมุนุษย์* รวมทั้งเกษตรกรที่ช่วยให้ความรู้ เล่าประสบการณ์การทำงานให้ผู้เขียนฟัง เพื่อนำมาปรับใช้กับนิยายเรื่องนี้ได้มากมาย อย่างไรก็ตาม ถ้ามีข้อบกพร่องตรงจุดใดต้องขออภัยไว้ล่วงหน้าด้วยครับ

สุดท้ายคงต้องขอบคุณท่านผู้อ่านที่ให้โอกาสนิยายเล่มนี้ หวังว่าท่านจะมีความสุข เพลิดเพลินกับหนังสือ นอกจากนี้เนื้อหาเฉพาะเล่มแล้ว *บุษบาข้างทุ่ง* ยังทำหน้าที่เป็นเล่มจบบอกเล่าบทสรุปชีวิตของนักชายทั้งสี่ในเต็มพันเกมชูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษอีกด้วย ถ้าพร้อมแล้วก็เชิญพลิกหน้าถัดไป ออกทะเลขยู่ไปพร้อมกับลีลาเลยครับ ดูว่าปลายทางนั้นมีสิ่งใดรออยู่

ด้วยรักและนับถือทุกท่าน

ปองวุฒิ รุจิระชาคร



๑

ลิลลี่เจอร์นัล ๒ สิงหาคม ๒๕XX

สัปดาห์ที่ ๐ ของการแข่งขันซูเปอร์เซลล์ ภายหลังจากจับสลาก

‘ความล้มเหลวที่สุด คือการไม่กล้าแม้แต่จะลองทำ’

“ทำไมคะ คุณลุง ทำไมลิลลี่ถึงต้องไปอยู่บริษัทไกลป็นเที่ยงนั้นด้วย ไม่เอาะคะ ลิลลี่ไม่อยากอยู่!” เสียงแปดหลอดแฉดแฉดๆ ข้างหูชายวัยกลางคนร่างท้วม ทำเอาผมบนหัวที่มีเหลืออยู่แค่ครึ่งเดียวถึงกับกระพือไปตามแรงสั่นของเส้นเสียง

“ใจเย็นก่อน ลิลลี่หลานรัก” คนถูกตวาดยิ้มแหยๆ พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ แต่คนฟังหาสนใจไม่

“พูดง่ายแต่ทำยากนะคะ ลองคุณลุงมาเป็นลิลลี่บ้าง ดูนี่จะทำได้ไหม” เธอหน้าง้ำ สะบัดพริตไปมองทางอื่น นี่ถ้าผมเธอสิ้นแค่คอ ไม่ใช่ผมตัดลอนสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงกลางหลังอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ กิริยาเช่นนี้คงเรียกว่า ‘บัตบ๊อบ’ เป็นแน่แท้

“คงไม่ได้หรอก ลุงคงทำเสียงสูงอย่างลิลลี่ไม่ได้แน่” ผู้เป็นลุงพึมพำ ทั้งสองกำลังอยู่ในห้องทำงานของคนสูงวัยกว่า ภัทรศักดิ์มีฐานะเป็นลุงของหญิงสาว...ซึ่งก็คือลิลดา พนักงานฝ่ายขายของบริษัทเวิร์ลด์ เลชเธอร์เวิร์ค จำกัด ที่กำลังรุ่งเรืองในอาชีพ สองปีที่ผ่านมาเธอครองตำแหน่งเซลล์ดีเด่น เชื่อดือนแชมป์เก่าอย่างยายปิ่นไปขาดลอย อีกฝ่ายยังโกรธเคืองเธอมาจนถึงทุกวันนี้

มีข่าวลือหนาหูว่าอีกไม่นานเธอกำลังจะได้ก้าวขึ้นเป็นผู้จัดการฝ่ายขายอยู่แล้วด้วย แต่วันนี้มันกลับสะดุดลง เพราะงานแข่งขันซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษบ้าง นั้นแท้ๆ เขียว นึกขึ้นมาที่ไรพวดหัวจืดๆ เหมือนไมเกรนจะขึ้นทุกทีสิน่า!

ไม่นานเลย...เธอไม่นานหลงกลคุณลุง สมัครเข้าร่วมโครงการนั้นแยะชะมัด คิดแล้วก็หันมาไล่เบียดภัทรศักดิ์ทันที

“ตกลงว่าคุณลุงหลอกลิลลี่ใช่ไหมคะ ไหนบอกว่าถ้าเข้าแข่งขันโครงการซูเปอร์เซลล์อะไรนี้แล้วจะเป็นสะพานให้ลิลลี่ก้าวสู่ตำแหน่งผู้จัดการอย่างเต็มภาคภูมิไง”

“ลุง...เอ้อ...ไม่ได้หลอก” ภัทรศักดิ์ปาดเหงื่อ ซักหนาวๆ ร้อนๆ เมื่อเห็นสายตาจับผิดของหลานสาว “แค่บอกไม่หมดเอง”

“แล้วทำไมคุณลุงไม่บอกคะ ว่าคนชนะต้องไปบริหารบริษัทนั้นด้วย คุณลุงก็รู้ว่าลิลลี่อยากได้ตำแหน่งผู้จัดการของบริษัทเวิร์ลด์ เลชเธอร์ ขนาดไหนอย่างนี้ก็เท่ากับว่าลิลลี่ถูกย่ำงานลิลคะ” เธอโวยวาย

“ของรางวัลนะมีในกติกาหมดแล้วนะลิลลี่” ผู้เป็นลุงแย้งเสียงอ่อย ลิลดาพ่นลมหายใจฮึดฮัด ไม่อยากยอมรับว่าส่วนหนึ่งเธอผิดเองที่ลงชื่อสมัครไปโดยไม่อ่านรายละเอียดให้รอบคอบ ฟังแค่คำจูงใจของลุงเพียงอย่างเดียวว่าคนชนะจะได้รับการเชิดชู โดดเด่นเหนือพนักงานบริษัทในเครือสหสารพัตร จำกัด (มหาชน) ทั้งหมด

เธอแม้ว่าแต่หมกมุ่นกับการแข่งขันถึงขั้นว่า เจ้าบทความสำหรับคัดเลือก

คนเข้ารอบสุดท้ายที่ชื่อว่า ‘หัวใจของการขายในยุคสื่อโซเชียลมีเดียครองโลก’ ลีลดาเขียนยาวกว่าคนอื่นสามเท่า แถมยังโชว์พลังทำแก้วด้วยการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมันให้อ่านควบคู่กับไทยเป็นห้าเวอร์ชัน ห้าภาษาเลยทีเดียว ตั้งใจแสดงความเหนือแบบอัจฉริยะให้กรรมการเห็นตั้งแต่เริ่มต้น

ใครจะนึกว่าพ่อกถูกคัดเลือกเข้ามาแข่งจริง นอกจากเงินเดือนเพิ่มขึ้น เงินสดหนึ่งล้านบาท รถยนต์หนึ่งคัน ซึ่งเธอก็ไม่ค่อยอยากได้เท่าไรนัก เพราะมีทุกอย่างครบถ้วนอยู่แล้ว ยังพ่วงมาด้วยตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายขาย บริษัทจะเจ๋งมีเงิเง้งแหล่พวกนั้นด้วย พุดง่ายๆ ว่ากลายเป็นประธานบริหารใหญ่สุดเลยนั่นแหละ

เธอไม่อยากได้สักหน่อย!

“ไม่รู้ละ ลีลดาไม่ทำ หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอม”

“แต่ข่าวประกาศไปกลางงานเปิดตัวเมื่อวานแล้ว ใครๆ ก็รู้กันทั่วว่าหนูจะเข้าร่วมแข่งขันด้วย ถ้าปฏิเสธภายหลังจะถูกคนติฉินนินทาเอาได้นะ”

ลีลดาอึ้งไปครู่ เธอเกลียดการถูกนินทาที่สุด อันที่จริงก็รู้หรือว่าออกมาปฏิเสธทีหลังมันเสียฟอร์มขนาดไหน แต่เธอไม่อยากต้องรับผิดชอบบริษัทไร้อนาคตนั้นนี่นา

เมื่อวานช่างเป็นวันเลวร้ายของเธอเสียเหลือเกิน...

ย้อนกลับไปยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ หญิงสาวพาร่างปราดเปรียวก้าวเข้าไปในงานเปิดตัวโครงการแข่งขันซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษอย่างมาดมั่น ด้วยส่วนสูง ๑๖๕ เซนติเมตร สัดส่วนโค้งเว้าชนิดผู้ชายต้องมองเหลียวหลัง ผิวขาวผ่องราวหยวกกล้วย ทั้งยังเรียบเนียนละเอียด เครื่องหน้าคม ทว่าสวยหวานในที่ รับกับผมสีน้ำตาลอ่อนตัดลอนยาวถึงกลางหลัง ทำให้ยามปรากฏตัวตามงานต่างๆ มักสร้างเสียงฮือฮา หรือทำให้แขกผู้มาร่วมงานตะลึงไปตามๆ กัน

แต่ไม่ใช่กับงานนี้!

ไม่มีใครสนใจเธอเลย ทุกคนต่างจับกลุ่มพูดคุยกันเอง ซึ่งก็คงไม่พ้นวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรายละเอียดของโครงการเซลล์แห่งศตวรรษที่กำลังจะประกาศในไม่ช้า รวมถึงกะเง็งกันว่าใครจะได้เป็นตัวแทนเพื่อชิงความเป็นหนึ่งเหนือใคร ลีลดาพ่นลมหายใจ หรีตอย่างไม่ชอบใจนัก กวาดตามองเห็นพนักงานแผนกเซลล์มากหน้าหลายตามาชุมนุมรวมตัวกันคลาคล่ำหลายคนเธอรู้จักอยู่แล้ว แต่ไม่สนิทกันหรอก แคเคยทักทายกันบ้างตามประสานงการเดียวกัน

โน่น...ยายเต๋นหมากำลังคุยกะหญิงกะหนึ่งกับปุณรดา ทั้งสองต่างเป็นสุดยอดเซลล์ของบริษัทตัวเอง แต่ขอโทษ...สินค้าอุปโภคบริโภคในครัวเรือนอย่างนมผงเด็กหรือชุดชั้นในเสริมอึ่มนะ เทียบไม่ได้กับสินค้าไฮเอนด์เครื่องหนังคุณภาพสูงนำเข้าจากต่างประเทศของบริษัทเธอหรอก คิดแล้วลีลดาจึงเซิดหน้า เมินโต๊ะที่ทั้งสองนั่งอย่างไม่ไยดี โดยไม่คิดจะไปร่วมวงด้วย แต่มุ่งตรงไปยังโต๊ะของพนักงานในสังกัดบริษัทเวิลด์ เลธเธอร์ เวิร์คแทน

“แหม มาสายตามเคย อยากเด่นอยากดังหรือจ๊ะ แม่สาวไฮโซ” ปิ่นเซลล์อันดับสองที่โดนเธอแย่งตำแหน่งแขวะทันทีที่เห็นหน้า

“เป็นไฮโซก็ดีกว่าบางคนนะปิ่น...โลว์ทั้งหน้าตา การกระทำ และคำพูด” เธอโต้กลับ แบะปากใส่

“เธอว่าใคร” ปิ่นหน้าตึง ถามเสียงแข็ง

“พูดลอยๆ” ลีลดาเหยียดอึ่มมุมปาก “อ้อ งานยังไม่เริ่ม เรียกว่ามาสายไม่ได้หรอกนะ จะจิกกัดใครช่วยดูความหมายให้ถูกๆ ด้วย ไม่งั้นคนเขาจะหาว่าโง่”

หึ...สะใจ ยายปิ่นหน้าแดงจนเปลี่ยนเป็นเขียวเลยเขียว สมน้ำหน้า คิดเล่นงานคนฉลาดกว่าก็ต้องโดนตอกกลับอย่างนี้แหละ ทำทางคงอยากโต้ตอบเต็มทน แต่ต้องสงบปากเพราะคุณพรายพรรณ ประธานบริษัทเดิน

เข้ามาถึงโต๊ะเสียก่อน ฝ่ายนั้นเลยได้แต่ค้อนขวับเหมือนจะบอกว่า ‘ฝากไว้ก่อน’

“ลิลลี่” คุณพรายพรรณเรียก พร้อมกับยิ้มอย่างใจดี อีกฝ่ายเป็นเจ้านายคนเก่งที่เธอให้ความเคารพเสมอมา เพราะพรายพรรณเชื่อมั่นในตัวเธอ และไม่เคียดแค้นว่าเธอเป็นหลานกรรมการบริษัทของคนอื่น ๆ

“สวัสดีค่ะ คุณพรายพรรณ” เธอยกมือไหว้

“เป็นไงบ้าง ตื่นเต้นไหม”

“นิดหน่อยค่ะ แต่ลิลลี่มั่นใจว่ายังไงตัวเองก็ต้องได้รับเลือกเข้าร่วมโครงการแน่ๆ เพราะคุณสมบัติไม่เป็นรองใคร”

ถึงตอนนี้เธอได้ยินเสียงกระแอม พร้อมคำพูดลอยตามลมมาจากกลุ่มยายปิ่นว่า

“เส้นมากกว่า”

หญิงสาวหันขวับไปมองตาเขียว แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ เลยกลับมาระบายยิ้มบนใบหน้า พูดคุยกับประธานบริษัทต่อ

“คุณพรายพรรณไม่ต้องห่วงนะคะ ลิลลี่จะไม่ทำให้เวิลด์ เลธเธอร์ต้องผิดหวังแน่ จะคว้าตำแหน่งซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษมาให้ได้” เธอเอ่ยอย่างมุ่งมั่น

ต่อมาไม่นานนัก พิธีกรท่ามากก็เดินขึ้นบนเวที จากนั้นก็เกริ่นความพิเศษของโครงการยักษ์ใหญ่ของสหสารพัตรและแนะนำผู้ได้รับคัดเลือกเข้าร่วมแข่งขันทั้งสิ้นคน เริ่มต้นจากปฐมนรดา ตามมาด้วยเด่นหนา และนายสมคิด เซลล์ชื่อกระฉ่อนระดับตำนาน...ตั้งแต่ก่อนเธอเข้าทำงานโน่น แต่ปัจจุบันได้ข่าวว่าร่วงไม่เป็นท่า ไม่มีผลงานมาแรมปี ยังอุตุส่าห้ได้รับเลือกเข้ามาอีกนะ

ถึงตอนนี้ลิลดาชักใจคอไม่ดี เหลืออีกเพียงแค่นี้เดียวแล้ว หรือว่าเธอจะไม่ได้รับเลือก ไม่นะ! เป็นไปไม่ได้ ไหนคุณลุงบอกว่าคุณสมบัติระดับเธอ ยังไงก็ไม่แคล้วเป็นหนึ่งในสี่อย่างแน่นอน หญิงสาวคิดในใจว่าหากชวดงานนี้ เธอจะวินแตกให้ดู

แต่พอพิธีประกาศชื่อสุดท้าย เธอก็ค่อยโล่งใจ เพราะเป็นชื่อของเธอตามคาด หญิงสาวลูกจากแก้อี้ ฉีกยิ้มระดับนางงาม นึกในใจว่าจะบอกมือดีใหม่ แต่ไม่ดีกว่า...เดี๋ยวมีคนหมั่นไส้ ว่าแล้วก็เดินด้วยท่วงท่าองอาจขึ้นไปบนเวที พร้อมรับตำแหน่งอันทรงเกียรติแล้ว

ทว่าหลังจากนั้น...ทุกอย่างกลับดิ่งลงเหว

ลีลาแทบจำจากที่พิธีกรจับฉลากคัดเลือกบริษัทที่เซลส์แต่ละคนได้รับเลือกเข้าไปช่วยกอบกู้ไม่ได้ การใช้วงล้อจับสลากหน้าตาพิลึกเหมือนพวกเครื่องมือจับเลขลอตเตอรี่ของพวกบ้าหวยหิวรวยทางลัด นับตั้งแต่ชื่อ 'เด่นนภา' ออกจากปากคนจับฉลากกว่าได้รับเลือกให้ดูแลบริษัทซูเปอร์บิวตี้บูสเตอร์ จำกัด ดวงตาที่กลมโตอยู่แล้วของหญิงสาวก็ยิ่งเบิกกว้าง นี่ถ้าไม่กลัวเสียลูกค้าคงอ้าปากค้างตามไปด้วยแน่ ดินะที่ยังหุบไว้ทัน ไม่อย่างนั้นภาพคงออกมาดูไม่เจิด เธอมองทางเด่นนภาที่ยิ้มร่าด้วยสายตาเขม่น ชนิดที่ถ้าอีกฝ่ายหันมาเห็นคงได้ร้อนนๆ หนาวๆ กันบ้างละ

จนถึงบัดนี้เธอยังไม่อยากเชื่อเลยว่าพลาดบริษัทที่ตนหมายตาให้แก่แม่สาวเซลส์หนุ่มงเด็ก ในฐานะที่คลุกคลีกับสินค้าเกี่ยวกับความสวยความงามของผู้หญิง เธอต่างหากที่เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์เวชสำอางมากกว่า คิดแล้วมันน่าแค้นใจจริงๆ

แต่นั้นไม่ใช่ส่วนที่แย่ที่สุดของงานวันนั้นหรอก...

ทันทีที่พิธีกรประกาศชื่อเธอ ตามด้วยชื่อ 'บริษัทสหสารพัตร มอเตอร์อินดัสเทรียล จำกัด' ลีลา ก็แทบกรี๊ด ชื่อนี้...บริษัทนี้...มัน...

บริษัทขายรถไถนานี่นา!

ลีลา ยิ้มค้าง ซ็อกไปชั่วขณะ มารู้สึกตัวอีกทีตอนพิธีกรเรียกชื่อเสียงดังเกือบตะโกนออกไมค์ ทำให้เธอต้องระงับสติอารมณ์ หันไปบอกพิธีกรชายให้ทวนคำถามอีกรอบ ได้รับความว่าอยากให้เธอพูดความรู้สึกจากการได้รับคัดเลือกครั้งนี้และคาดหวังอะไรไว้บ้าง

"ก็ต้องคาดหวังชัยชนะสิคะ" เธอเอ่ยไปตามสัญชาตญาณ "ถ้าไม่อยาก

ชนะก็คงไม่ลงแข่งขันตั้งแต่แรกแล้ว ใครบอกว่าอยากได้ประสบการณ์หรือ
มีตรรกาก็คงต่อ...เอ๊ย พูดไม่จริงหรือคะ”

คิดไปเองหรือเปล่าว่าทั้งบนเวทีและด้านล่างเจียบกริบชอบกล

วินาทีต่อมาพิธีกรก็ตั้งหลักได้ กระแสมองที่ แล้วหัวเราะเหาะๆ ถาม
ต่อว่า

“แล้วคุณลิลดาหนักใจไหมครับกับโจทย์คราวนี้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ต้อง
มารับหน้าที่ในบริษัทขายเครื่องจักรการเกษตร”

“ลิลลีสื่อว่าหลักการขายนั้นเป็นสากลละ ไม่ว่าจะใช้กับสินค้าประเภท
ไหนก็ตาม ถ้าหากเรามีกลยุทธ์ที่ดี เทคนิคการขายที่ชัดเจน ไม่ว่าจะขายอะไร
ก็เอาอยู่”

“แหม พวกความมั่นใจมาเต็มร้อยเลยนะครับ เอาละ ในเมื่อแนะนำ
ตัวครบทุกคนแล้ว ผมก็จะต้องขอเชิญคุณภัทรศักดิ์ กรรมการผู้จัดการ
ฝ่ายขายของเรือสทสารพัตรขึ้นมากล่าวเพื่อสร้างกำลังใจให้แก่พนักงาน
ทุกท่าน รวมทั้งผู้ได้รับเลือกเป็นตัวแทนแข่งขันซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ
ด้วย ขอเชิญครับ”

ดวงตากลมโตของหญิงสาวที่บัดนี้แทบลุกโหลงเพราะไฟร้อนรุ่มใน
ร่างกายจับจ้องชายร่างท้วมผมบางผู้เป็นลุงราวจะกินเลือดกินเนื้อ อีกฝ่าย
คงรู้สึกได้จึงเลี่ยงไม่ยอมมองมาทางหลานสาว แต่รีบคว้าไมค์จากพิธีกร แล้ว
หันมองหน้าตรงแทน

ลิลดาพูดพร่ำมัวไปหมด มองลงไปตรงโต๊ะของพนักงานเวสต์ เลธ-
เธอร์ เวิร์ค เห็นยายปิ่นส่งสายต้ายิ้มเยาะมาให้ แล้วหันไปซุบซิบกับกลุ่ม
เพื่อน จากนั้นก็ปิดปากหัวเราะกันคิกคัก เดาไม่ยากเลยว่ากำลังนึกหาเธอ
อยู่แน่ๆ คงสะใจที่เธอต้องไปรับหน้าที่ในบริษัทขายรถไถนั้น

เธอกับปิ่นถือเป็นศัตรูคู่อาฆาตมานานพอๆ กับอายุงานของเธอใน
ตำแหน่งเซลล์ อีกฝ่ายตั้งแง่ดูถูกว่าเธอประสบความสำเร็จได้เพราะใช้เส้นสาย
ความเป็นลูกคนใหญ่คนโต รู้จักมักจี่กับคุณหญิงคุณนายอยู่แล้วจึงทำให้

ขายสินค้าได้ง่าย ผิดกับตัวเองที่เป็นคนธรรมดา ใต้เต้ามาด้วยความสามารถ
ล้วนๆ เรื่องนี้ทำให้ลีลาเตียงขาตื้อใจทุกครั้งว่ายอดขายทั้งหมดได้มาด้วย
ฝีมือ ไม่ใช่เส้นสายใดๆ แต่ไม่มีทางหรอกที่ปิ่นจะฟัง ยายนั่นหาทางค่อนข้าง
เฉดตลอด ซ้ำยังชวนเพื่อนเซลล์ด้วยกันจับกลุ่มแอนตี้เธอด้วย พวกไร้ฝีมือ
ก็อย่างนี้ ชอบจับกลุ่มอยู่รวมกัน

หลังจากเลิกงาน ปิ่นเดินเข้ามาพร้อมด้วยรอยยิ้มสดใส พุดเสียง
อ่อนหวาน

“ยินดีด้วยนะลิลลี่ ที่ได้เป็นตัวแทนไปขายรถไถนา ได้ข่าวว่าบริษัทนี้
ไม่ได้ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ด้วยนี่ แต่อยู่ที่ไหนนะ...”

“หนองคาย” ลูกกระจอกที่ตามมาเป็นพรวนตอบประสานเสียง จากนั้น
ก็หัวเราะคิกคัก

“แล้วไงมีทราบ” เธอถามเสียงสละสลวยอย่างรำคาญ

“เปล่า แค่เป็นห่วง เห็นว่าคุณหนูอย่างเธอคงไม่เคยไปที่ทางไกลขนาด
นั้น ตามทุ่งนาอีสานคงกันดารน่าดู อย่าลืมหาชั้นบล็อกดีๆ นะจ๊ะ ด้วยความ
ปรารถนาดี เดี่ยวผิวขาวๆ จะกระดำกระด่างหมด”

“ปรารถนาดีประสงค์ร้ายขอไม่รับนะยะ เก็บปากไว้กินข้าวเถอะ พุด
ออกมาแต่ละอย่างเหม็นฉึ่งอย่างกับขยะเปียก” เธอเบ้าปากใส่

“ปากดีให้ตลอดเถอะ ใ้อับริษัทรถไถนานั้นนะ ฉันได้ข่าวว่านอกจาก
ยอดขายต่ำเตี้ยเรี่ยดินแล้ว พนักงานในบริษัทยังหง่าเหว็อกจนน่าจับสตัฟฟ์
เข้าพิพิธภัณฑ์ทั้งคนทั้งบริษัทอยู่แล้ว พวกฝีมือไม่ถึงจริง เอาแต่ใช้เส้นสาย
อย่างเธอนะ แข่งได้ไม่ถึงเดือนก็รู้ผลแล้วละ”

“ทำไม เธอจะเสียตำแหน่งแทนฉันหรือไง ยายปิ่น นี่ไม่ใช่การ
ประกวดนางงามนะ ไม่มีกฎว่าเมื่อผู้ชนะปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้ต้องดึงพวกอันดับ
สองมาแทนที่หรอกยะ”

“เรื่องอะไรฉันจะไปแข่งให้ยุ่งยาก พอทุกคนเห็นว่าตำแหน่งสุดยอด
เซลล์ของเธอเน่มันก็แค่ราคาคุย ถึงตอนนั้นตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขายของ

วิลด์ เลธเธอร์ ก็ต้องตกเป็นของฉันไปโดยปริยาย”

ลิลดาทำหมัดแน่น ฟันขบริมฝีปากจนห้อเลือด นี่ถ้าไม่ติดว่ากลัวเสียภาพพจน์ต่อหน้าคนเยอะ เธอจะตบยายปิ่นลักจาด

อีกฝ่ายก็คงรู้เช่นกันว่าเธอไม่กล้า เลยยิ้มเยาะเย้ยก่อนพยักพยิตให้พวกลูกกระจอกเดินตามออกไป ทิ้งให้หญิงสาวอยู่ตามลำพัง พร้อมกับความรู้สึกเจ็บใจอัดแน่นในอก

ย้อนกลับมาในห้องทำงานของกรรมการผู้จัดการฝ่ายขาย เวลาปัจจุบัน

เมื่อคนเป็นหลานหนึ่งเงียบ ภัทรศักดิ์ก็ลอบถนอหนายใจว่าอีกฝ่ายคงยอมรับฟังเหตุผลแล้ว แต่เพื่อความมั่นใจ เลยขอพรมน้ำเย็นใส่อีกสักกรอบให้แน่ใจว่าหลานสาวอารมณ์ร้อนแสบเอาแต่ใจจะไม่อาละวาดขึ้นมาอีก

“ลิลลีสองคิดในแง่ดีสิ ถ้าหากได้ตำแหน่งซูเปอร์เซลส์ทุกคนก็จะยอมรับในฝีมือของหนูอย่างไม่อาจปฏิเสธได้อีก คำครหาที่ว่าเข้ามาทำงานได้เพราะเส้นสายครอบครัวก็จะหายไปด้วย แกรมถ้าลิลลี่พิสูจน์ฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์กันถ้วนหน้าแล้ว ลุงว่าต่อให้หนูอยากได้ตำแหน่งในบริษัทเดิม ท่านประธานก็คงไม่ว่าอะไรหรอก”

“หมายความว่าลิลลี่สามารถสละสิทธิ์ ไม่ไปบริหารบริษัทบ้านนอกนั้นก็ได้ใช่ไหมคะ”

“ใช่” ผู้เป็นลุงรีบตอบ ทั้งที่ยังไม่แน่ใจ

กระนั้นลิลดาก็ยังลังเล เปล่า...เธอไม่ได้ขาดความมั่นใจในฝีมือตัวเอง ส่วนนั้นนะเธอเชื่อเต็มเปี่ยมว่าเหนือใคร แต่เพราะมันเป็นสินค้ำที่ไม่ถนัดเอาเสียเลยต่างหาก จึงทำให้ไม่อยากตอบรับ นี่ยังไม่เห็นว่าต้องเดินทางไปเสียไกลลิบ เพราะบริษัทต้นตั้งอยู่ในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งตั้งแต่เกิดเธอยังไม่เคยเหยียบย่างไปแม้แต่ชายขอบของภาคด้วยซ้ำไป แล้วอย่างนี้จะให้ลิลดาไม่ลังเลใจได้อย่างไรกัน แล้วไหนจะคำพูดตลกถากของปิ่นอีก ที่บอกว่าถ้าเธอล้มเหลว ใครต่อใครก็จะมองว่าเธอ

ไรรู้ैया ที่นี้ैयाปีนก็จะก้าวขึ้นตำแหน่งแทนที่

แต่ถ้าทำสำเร็จ...ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่มีทางกระแนะกระแหน หาว่าเธอใช้เส้นเข้าทำงานได้อีกเลยเชียวนะ โดยเฉพาะศัตรูตลอดกาลของเธอรายนั้นคงได้หน้าหายแน่ๆ แคจินตนาการก็สะใจแล้ว

กลิ่นของซัยชนะหอมหวานจนตัดใจลึ้มเล็ก เดินหนีไปเฉยๆ ไม่ได้เลยจริงๆ กระนั้นเธอก็ยังขึงใจบางอย่าง

“ทำไมลิลลี่ได้รับมอบหมายให้ดูแลบริษัทขายรถไอศกะคุณลุง”

“แหม หลานรัก การคัดเลือกนะใช้วิธีจับฉลากนะ ลิลลี่ก็เห็น จับกันสดๆ บนเวทีเลย”

“ไม่จริง อย่ามาหลอกคนฉลาดอย่างหนูเลย ลิลลี่ได้ยินคนลือกันว่านายสมคิดถูกล็อกตัวไว้ให้ขายอาหารสัตว์” เธอเถียง

“เอ่อ...นั่น” ผู้เป็นลุงหลบตาอีกรอบ “มันก็แค่คนเดียว เบื้องบนเขาลังมา”

“พูดอย่างกับคุณลุงอยู่ระดับล่างเลยนะคะ” เธอกระแนะกระแหน “คุณลุงอย่าบอกนะว่าลิลลี่เองก็ถูกล็อกตัวให้ขายรถไอศกะด้วย”

“เปล่า ไม่มีแน่นอน” ภัทรศักดิ์โบกไม้โบกมือพัลวัน

“แล้วเตนนภาล่ะคะ ยายนั้นได้ดูแลเวชสำอาง เพราะมีนอกมีในกับกรรมการหรือเปล่า ถึงได้งานง่ายที่สุดไป เห็นหน้าตี้มๆ อย่างนั้น ได้ข่าวว่าร้ายไม่ใช่เล่น”

“ฮึ้ย! ลิลลี่คิดอะไรอย่างนั้น” ชายสูงวัยกว่าร้องเสียงหลง “งานนี้โปร่งใส...เอ่อ...อย่างน้อยก็เกือบใสละนะ”

“เอาเป็นว่าลิลลี่ขอตัดสินใจก่อนแล้วกันนะคะ” เธอแบ่งรับแบ่งสู้ “แต่คราวนี้คุณลุงต้องสัญญาจริงๆ นะ ว่าถ้าลิลลี่กับบริษัทนั้นได้สำเร็จ จะไม่มีการรับตำแหน่งประรงประธานอะไรนั้นเด็ดขาด ลิลลี่ไม่ยอมทำงานตามบ้านนอกแน่”

“จ้า ลุงสัญญา” ภัทรศักดิ์ทำหน้าที่ชิงชัง โลงใจที่อย่างน้อยวันนี้ตัวเอง

คงรอดพ้นจากการถูกโวย ด้วยรู้ว่าหลานสาวนะจรรยาเสียที่ไหน ตั้งหน้า
แปดเสียงวินแตกแบบนอนสตอปครึ่งวันแม่เจ้าประคุณก็เคยทำมาแล้ว!

“แ่นะคะ” ลีลดาหรีตา ยังไม่ไว้วางใจเต็มที่

“เชื่อลุงได้เลย ถึงยังงั้นท่านประธานก็แค่ต้องการให้บริษัทพ้นวิกฤติ
ไม่จำเป็นที่หลานจะต้องไปคุมงานทางโน้นหรือ”

“นั่นลิลลี่จะให้คำตอบภายในอาทิตย์นี้ ขอตัวก่อนนะคะคุณลุง” พุด
จบหญิงสาวก็พุดลุก ยกมือไหว้ลุงอย่างเรียบร้อย กิริยามารยาทงาม ผิดกับ
ท่าทางปรี๊ดแตกที่เจ้าตัวเฟิงทำเมื่อครู่ชนิดพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ก่อน
ก้าวเดินฉับๆ ออกจากห้องด้วยท่าทางมาดมั่น สม่กับเป็นสาวไฮโซชาติตระกูล
สูงส่ง

ลีลดากลับมาที่ร้านสาขาใหญ่ของบริษัทเวิลด์ เลชเธอร์ ซึ่งตั้งอยู่ใน
ห้างสรรพสินค้าสุดหรูใจกลางเมืองด้วยอารมณ์ไม่แจ่มใสนัก ยิ่งพอก้าวขา
เข้ามาในร้านแล้วเห็นปิ่นยืนยิ้มแย้มคุยกับลูกค้าคุณหญิงคุณนายกลุ่มหนึ่ง
อย่างสนิทสนม อารมณ์ที่ขุ่นมัวอยู่แล้วก็เข้าขั้นวิกฤติ

นั่นมันลูกค้าของเธอชัดๆ ยายปิ่นกำลังแย่งลูกค้าเธอ นี่ถ้ากลับมา
ไม่ทัน หล่อนคงทำสำเร็จไปแล้ว!

“อะแย้ม สวัสดิ์ค่ะคุณป้าnim คุณป้าแจ่ม คุณป้าอองค์ วันนีมา
ชอปปิงเหอะคะ แหม น่าจะโทร. นัดลิลลี่ก่อนนะคะ จะได้เข้ามาบริการด้วย
ตัวเอง กลัว SA^๑ คนอื่นแนะนำไม่ถูกรสนิยมคุณป้า”

“พวกป้าเกรงใจ เห็นหนูลิลลี่ไม่อยู่ร้าน หนูปิ่นบอกวาลิลลี่ย้ายงาน
หรือคะลูก” คุณนายแจ่มถาม

หญิงสาวเตีอดปุด แต่แสรังยิ้มหวาน หัวเราะเบาๆ

^๑ Sale Advisor พนักงานขายที่มีความเชี่ยวชาญระดับสูงเกี่ยวกับสินค้าชนิดนั้น คอยทำหน้าที่
ต้อนรับและให้คำแนะนำลูกค้าว่าควรซื้อสินค้าชนิดใดจึงเหมาะสม เข้ากับความต้องการและ
บุคลิกลักษณะของลูกค้า

“ไม่จริงหรือคะ ปีนก็พูดเกินไป ลิลลี่แค่ถูกดึงไปช่วยงานบริษัท ในเครื่องชั่วคราวเองคะ ไม่เคยคิดย้ายไปไหน อันที่จริงลิลลี่ยังทำงานอยู่กับ เวิลด์ เลธเธอร์ เหมือนเดิม นะคะ มีอะไรเรียกใช้ลิลลี่ได้เสมอดีคะ”

“ถึงว่า...หนูลิลลี่คงไม่ออกไปง่าย ๆ ถ้าขาดหนูสักคน พวกป่าคงลำบากแย่ ไม่รู้จะให้ใครช่วยเลือกแอกเซสเซอร์ให้”

“วันนี้รับอะไรดีคะ ให้ลิลลี่ช่วยแนะนำดีกว่า” เธอถูกลูกจืดดึงตัว คุณนายทั้งสามออกห่างจากปีนมาทางส่วนที่เธอดูแลแทน เมินสายตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อของแม่ นั่นไปราวกับเป็นอากาศธาตุ

เฮอะ! คิดจะแย่งลูกค้าคนอื่น ไม่ง่ายนักหรือคะ ฉันไม่ใช่เนื้อตุ๋นให้หล่อนเคี้ยวง่าย ๆ นะยายปีน...

หลังจากเหล่าคุณหญิงคุณนายเดินออกจากร้านไปพร้อมกับถุงกระดาษเต็มไม้เต็มมือจนต้องช่วยหอบไปส่งหน้าร้านแล้ว ลิลดาเย็นยิ้มหวาน ปานนางงาม โบกมือน้อยๆ บอกลาลูกค้าประจำจนลืมหิวโค้งทางเดินห้างสรรพสินค้า ทว่าพอหันหน้ากลับมาในร้าน รอยยิ้มว่าเรงก็หุบทันควัน ปรายตามองคู่แข่งด้วยสายตาเย็นชา

คู่อริทำไมไม่รู้ไม่ชี้ ยืนซุบซิบกับเพื่อนร่วมงานอีกคน แต่ไม่วายสอดสายตามาทางเธอตลอดเวลา ภายในร้านเจียบกริบอยู่ราวห้านาที ก่อนปีนจะเป็นฝ่ายเปิดฉาก

“เธอแย่งลูกค้าฉันนะ ลิลลี่”

“พูดผิดพูดใหม่ได้นะ คุณป้าสามคนนั้นเป็นลูกค้าประจำฉัน การที่ฉันจะรับมาดูแลเองคงไม่เรียกว่าแย่งหรือคะ”

“แต่ตอนลูกค้าเข้าร้านมาเธอไม่อยู่นี่ คนอื่นก็มีสิทธิ์ทำงานเหมือนกัน”

“ใช่ มีสิทธิ์” เธอยกไหล่ “แต่หาลูกค้าของตัวเองสิ อยายมาแย่งคนอื่นแล้วตู่ว่าเป็นของตัวเอง ทำแบบนี้บ่อยๆ เขาเรียกขี้ขโมย รู้ไว้ซะ”

“นั่งลิลลี่!” ปีนแผดเสียง หน้าแดงก่ำ

“อู๊ย...ถึงกับขึ้น ‘นั่ง’ กันเลยหรือ อารมณ์ขึ้นง่ายอย่างนี้ไม่สมกับเป็น

เธอเลยนะปิ่น มีอะไรร้อนใจมากเป็นพิเศษหรือเปล่า ปรีक्षाกันได้ละ ฉันพร้อมรับฟัง หรืออยากให้เห็นงานก็ได้เหมือนกัน เผื่อจะมีฝีมือมากขึ้นแล้ว หายหุดหิดได้บ้าง” เธอยิ้มเยาะ

ดูจากสีหน้าแล้ว คาดว่าปิ่นคงอยากตอบเธอสักฉลาด หญิงสาวนั้นก็อยากลองดูสักตั้งเหมือนกัน ความจริงน่าประหลาดด้วยซ้ำที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาสองปีแต่ทั้งคู่ยังไม่เคยลงไม้ลงมือกันจริงจังสักครั้ง มีแต่ทำสงครามประสาทและสาดน้ำลายใส่กันเป็นประจำ ได้ออกแรงสักทีคงสะใจพิลึก

คนอย่างลิลดาไม่ใช่คุณหนูยอมคนอยู่แล้ว เธอพร้อมสู้ ลงสังเวียนได้ทุกสนาม

ทว่าฟ้าคงไม่ได้ดลให้เกิดคู่แม่ไม้มวยไทยในวันนี้ เพราะลูกกระจอกของปิ่นเหลือบมองทางหน้าร้านแล้วปราดมากระซิบอย่างร้อนรนเสียก่อนว่า

“ปิ่น คุณพรายพรรณมา”

“อ้าว สาวๆ อยู่กันพร้อมหน้าเซียว ตั้งใจทำงานกันดีมาก น่าชื่นใจ” พรายพรรณผลักประตูกระจกเข้ามาพร้อมกับทักทายอย่างว่าเงิง โดยไม่สังเกตสีหน้าพิพิทพ่วนของบรรดาพนักงานที่พยายามฝืนยิ้ม มีเพียงลิลดาคนเดียวที่ระบวยิ้มเต็มหน้า พนมมือไหว้อย่างสวยงาม

“สวัสดีค่ะ คุณพรายพรรณ”

“ลิลลืออยู่พอดี พี่อยากคุยด้วยหน่อย” เจ้านายว่า

“ได้ลิลละ ลิลลือเพิ่งดูเลขูก้าเสร็จไปสามราย ตอนบ่ายคุณพี่แจ่มโทร. บอกว่าจะแวะมา แต่ก็ยังอีกนานค่ะ เราคุยกันที่ไหนดีคะ”

“ร้านกาแฟชั้นบนดีกว่า พี่อยากได้ความเป็นส่วนตัวหน่อย”

“ลิลลือเห็นด้วยค่ะ แถวนี้นุ่นวายไปหน่อย” ว่าแล้วก็ปรัยตามองทางแม่พวกซื่อจฉาที่ยืนกอดพันกันพร้อมเพรียง ผุดรอยยิ้มของผู้ชนะเย้ยด้วยความสะใจ แล้วควงแขนคุณพรายพรรณเดินออกนอกร้าน

“ได้ข่าวว่าวันนี้ลิลลี่ไปหาคุณภักตร์ศักดิ์มาหรือ” ประธานบริษัท เครื่องหนังชั้นนำเปิดฉากถาม ทำเอาลิลลี่ที่กำลังหย่อนก้นนั่งเก้าอี้ชะงักค้าง มองอีกฝ่ายอย่างหวั่นใจนิดๆ

หวังว่าคุณพรายพรรณคงไม่ได้กำลังตำหนิเธออยู่หรอกนะ

ด้วยความสนิทสนมกัน ซ้ำเธอยังมีฐานะเป็นหลานสาวคนโปรดของ กรรมการผู้จัดการ ทำให้หญิงสาวไม่กลัวถูกไล่ออกหรือลงโทษ เธอไม่ได้ทำอะไรผิดนี่นา กระนั้นก็ยังกริ่งเกรงอยู่ไม่น้อยว่าจะถูกมองว่าใจไม่สู้ ไปร้องขอให้ผู้เป็นลุงใช้อภิสิทธิ์ให้ตัวเองไม่ต้องแข่งขัน

“ลิลลี่ไปเยี่ยมคุณลุงค่ะ ไม่ได้คุยกันมาพักหนึ่งแล้ว” เธอเลือกตอบ อ้อมๆ ไม่ปฏิเสธ...แต่ไม่บอกว่าเรื่องคุยที่ว่าเป็นเรื่องอะไร

“พี่เข้าใจว่าลิลลี่คงไม่อยากไปทำงานที่สหสารพัตรมอเดิร์นนี่” พรายพรรณว่า

“เอ่อ...ก็ไม่เชิงค่ะ ลิลลี่ว่ามัน...ทำขายดี” เธอตอบอ้อมแอ้ม

“บริษัทนี้ถือว่าแปลก ทางเครือใหญ่ลงทุนไปมากพอดู ถึงกับสั่งเครื่องจักรการเกษตรที่หือตังจากเมืองนอกมาจำหน่าย แต่กลับเปิดบริษัทที่ต่างจังหวัดสาขาเดียว ซึ่งทำเงินได้ไม่มากนัก”

ถึงขั้นขาดทุนเลยจะถูกกว่า ไม่อย่างนั้นคงไม่ต้องเข้าไปแทรกมบ้นดิน ให้เป็นดาวอย่างนี้หรอก...ลิลลี่คิด

“ลิลลี่เองก็สงสัยมานานแล้วว่าเครือบริษัทเราไม่น่าสนใจทางด้านการเกษตรนี่ ก็จริงอยู่ว่าเราขายสินค้าหลายอย่าง แต่นอกจากรถไถกับอุปกรณ์การเกษตรแล้ว ไม่ยกขายพวกปุ๋ยหรือผลิตภัณฑ์อย่างอื่นควบคู่ไปด้วย”

“พี่เคยได้ยินคนเก่าแก่พูดกันว่าต้นตระกูลของท่านประธานใหญ่เคยเป็นชาวไร่ชาวนามาก่อน คงอย่างนี้มั้งท่านเลยอยากตั้งบริษัทนี้ขึ้นมา เปิดมาร่วมสามสิบปีแล้วนะ แต่เพราะไม่ถนัด ลูเจ้าตลาดไม่ได้ เลยหยุดนิ่งอยู่กับที่”

หญิงสาวเพิ่งรู้ประวัติความเป็นมาเอาตอนนี่เอง อย่างนี้ก็พอเข้าใจได้ อยู่ แต่มันไม่ได้ทำให้เธอกระตือรือร้นอยากไปทำงานที่นั่นเพิ่มมากขึ้นเลยสักนิด

“ฟังดูไม่มีอนาคตเลยนะคะ” เธอวิจารณ์ตามตรง

“ลิลลี่” คุณพรายพรรณมองหน้าลูกน้องคนเก่ง “พียอยากให้ตั้งใจ แข่งขันงานนี้ให้เต็มที่ กอบกู้บริษัทนี้ให้ได้”

ลิลดาเบิกตา ด้วยไม่คาดคิดกับคำพูดของเจ้านายมาก่อน “แต่ถ้าสำเร็จ ลิลลี่ต้องไปบริหารบริษัทนั้นเลยนะคะ”

“ไม่จำเป็นหรอก พี่จะเรียนท่านประธานใหญ่เองว่าลิลลี่เป็นมือขวาของพี่ อยู่ที่เวสต์ เลธเธอร์ ทำประโยชน์ได้มากกว่า พี่แค่อยากให้ลิลลี่ใช้ความสามารถที่มีอยู่ทั้งหมดผลักดันให้บริษัทสหสารพัตรมอเตอร์พัฒนาการ ลูกผีลูกคน แล้วจากนั้นพนักงานทางโน้นเขาจะจัดการต่อเอง เห็นว่ามีคนเก่าคนแก่อยู่จำนวนหนึ่ง”

เธอไม่แน่ใจนัก ว่าหากทำสำเร็จ หลังจากกลับมาทำงานที่เดิมแล้ว ทางโน้นจะยังไปรอดหรือไม่ ความสามารถระดับเธอไม่ใช่ใครจะเลียนแบบได้ง่ายๆ หรือคะ เรียกได้ว่าเป็นดีโอสลิวิน หนึ่งเดียวเท่านั้น ดูอย่างบีนลีพยายามแทบตายสุดท้ายก็เลียนแบบได้แค่ระดับก็อปปีเกรดเอเงิน

แต่ในเมื่อเจ้านายออกคำสั่งมาอย่างนี้ เธอจะปฏิเสธได้อย่างไร จึงจำต้องรับปาก

“คะ ลิลลี่สัญญาว่าจะทำเต็มที่ คว่าตำแหน่งซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ มาให้ได้”

“ดีแล้ว พอกลับมาพี่จะจัดการเรื่องเลื่อนตำแหน่งให้ ตอนนี้ออฟฟิศกำลังรีโนเวต พี่ว่าจะสั่งวอลล์เปเปอร์ลายวินเทจที่ลิลลี่ชอบมาติดในห้องทำงานใหม่ของผู้จัดการฝ่ายขาย ดีไหมจ๊ะ”

ลิลดายิ้มกว้าง คำพูดนี้เหมือนคำสัญญาหลายๆ ว่าตำแหน่งที่ใฝ่ฝันนั้นเป็นของเธอแน่ เพียงแค่สามเดือนเท่านั้น ย้ายไปทำงานอื่นเปลี่ยน

บรรยากาศสักพักจะเป็นไรไป

หลังพูดคุยกับพรายพรรณจบแล้ว เธอก็โทรศัพท์ไปหาคุณลุง พร้อมกับบอกการตัดสินใจของตัวเอง

“คุณลุงคะ ตกลงลิลลี่ยอมเข้าร่วมการแข่งขัน แต่เงื่อนไขของเรา ยังเหมือนเดิมนะคะ คือเมื่อจบการแข่งขันแล้ว ลิลลี่จะกลับมาเป็นผู้จัดการ ฝ่ายขายของเวิลด์ เลธเธอร์ ไม่ทำงานที่นั่นไปตลอดนะ”

พอวางสายแล้ว เธอก็หันมองกระจกบานใสของร้านค้าในห้างสรรพสินค้า มันสะท้อนเงาร่างๆ ของหญิงสาวร่างเพรียวบางที่มองมุมไหนก็ดูดี ประหนึ่งเจ้าแม่แฟชั่นก็ไม่ปาน

สามเดือนเท่านั้น...ชีวิตเธอจะได้ก้าวเข้าสู่อีกขั้นของความสำเร็จ โดยมีรางวัลและตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นเดิมพัน

Nothing Impossible...ไม่มีอะไรที่คนอย่างเธอทำไม่ได้!

๒

ลิลลี่เจอร์นัล ๔ สิงหาคม ๒๕XX

สัปดาห์ที่ ๑ ของการแข่งขันซูเปอร์เซลล์

เพราะแรงสนับสนุนของคุณพรายพรรณและคุณลุง ฉันจึงตัดสินใจ
ตกลงแข่งซูเปอร์เซลล์ครั้งนี้ ไม่ถอนตัวอย่างที่เคยเปิดช่องเป็นทางเลือก
เอาไว้

นอกจากนี้ฉันยังตัดสินใจว่าจะเขียนบันทึกเหตุการณ์ความเป็นไป
ตลอดช่วงการแข่งขันลงใน Journal

เพราะอะไรนะเหรอ?

เหตุผลแรกคือการจดบันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวันจะมีประโยชน์
ตรงที่ฉันสามารถทบทวนข้อมูล ตรวจสอบเช็คจุดเด่น จุดด้อย ส่วนใดควรเสริม
ส่วนใดควรตัดทิ้ง เดินหน้าไปสู่เป้าหมายสุดท้ายนั้นคือการกอบกู้บริษัท
รถไฟใกล้เจ๊งนี้ให้กลับมาอยู่ยั่งยืนมั่นคง

ผู้คนที่ประสบความสำเร็จสูงสุด ยืนอยู่บนยอดพีระมิดของทุกวงการ
๑% ต่างใช้หลักการนี้ทั้งนั้นแหละ แน่หนอนว่าอัจฉริยะอย่างฉันที่อยู่ในคลับ

ย่อมต้องทำแบบเดียวกันด้วย

ส่วนเหตุผลที่สองนั้นเป็นการมองการณ์ไกล หลังจากฉันชนะ เป้าพวกคู่แข่งสามคนและกลายเป็นซูเปอร์เซลล์เรียบร้อยแล้ว ชื่อเสียง ความเด่นดังคงยิ่งเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิม นอกจากเครือข่ายสหศาสตร์ของตัวเองแล้ว ไม่น่าจะพลาดสื่อแขนงต่างๆ อาจจะเข้ามาติดต่อขอสัมภาษณ์ หรืออยากให้เราเขียนหนังสือบอกเล่าถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ก็ได้ ดังนั้นถ้ามีต้นฉบับเตรียมพร้อมไว้ก่อนเลยก็ถือว่าดีเยี่ยม

‘ผู้ชนะไม่มีวันวิ่งไล่คว้าโอกาสอย่างไร้ทิศทางชัดเจน แต่เตรียมตัวให้สมบูรณ์พร้อมตลอดเวลา’

หญิงสาวสวมแว่นกันแดดอันโตก้าวลงจากรถยนต์ส่วนบุคคลสีบรอนซ์เงิน นีวหน้าเพราะกลิ่นอันไม่คุ้นเคยของต่างจังหวัด บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ากลิ่นอะไร มันไม่ใช่กลิ่นเหม็น...แต่เหมือนผสมไอร้อนอ้าวกับดินและๆ ไว้ด้วยกัน ดมแล้วชวนให้รู้สึกแปลกชอบกล

เธอปิดประตูรถฝั่งคนขับ คิ้วขมวดขีดอึกรอบเมื่อเห็นว่าฝ่ามือติดฝุ่นหนามาด้วย รถยนต์สีเงินที่เพิ่งเอาเข้าคาร์แคร์มาจนเงาวับบัดนี้กลายเป็นสภาพเหมือนผ่านศึกมาแล้วลึบอาบน้ำสักหนึ่งปี อยากรู้ว่าแต่รถเลย ขนาดตัวเธอก็เห็นยล้าและคงมีสภาพโคมไม่แพ้กัน เพราะตะลุยขับรถมาแปดชั่วโมงกลางแดดร้อนเปรี้ยงของประเทศไทยตั้งแต่ตอนเช้ามีดโน่น มาถึงที่หมายเอาตอนเกือบบ่ายสาม ทำเอาจะเป็นลมแดดอยู่รอบมร่อ

ถึงรู้ว่าหนองคายไกลแสนไกล แต่ไม่นึกว่าจะไกลขนาดนี้ ต้องโทษตัวเองที่ดูแต่แผนที่ประเทศไทยว่าอยู่สุดปลายขอบภาคตะวันออกเฉียงเหนือทางตอนบน ติดกับแม่น้ำโขง ข้ามฝั่งไปก็ประเทศลาว แต่ดันลืมหิวว่ากี่กิโลเมตรเสียอย่างนั้น...ไม่อย่างนั้นคงเรียกคนรถมาขับแทนตั้งแต่เริ่มทริปแล้ว มิหน่าละมารดาจึงทำท่าตกใจหนักหนาเมื่อลูกสาวบอกว่าจะขับรถไปหนองคายคนเดียว

เสียงโทรศัพท์ดังมาจากกระเป๋าสะพาย ลีลาเปิดความหา หยิบ
มาดูก็ต้องถอนหายใจ เพราะคนโทร. มาคือคนเดียวกับที่เพิ่งนึกถึงนั่นเอง
“ว่าไงคะแม่”

“อยู่ไหนแล้วนะ ลิลลี่” คุณลัดดาจารย์ถามมาตามสาย

“มาถึงแล้วค่ะ เพิ่งจอตรถนี่เอง” เธอตอบ “แม่ไม่ยกบอกลิลลี่ว่า
หนองคายไกลขนาดนี้”

“อ้าว ก็แม่ถามแล้วไงว่าไม่เอาคนขับไปด้วยเหรอ ลิลลี่ยื่นกรานว่า
จะไปคนเดียวเองนี่นา”

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...ใจคอแม่จะไม่ห่วงเลยหรือไงว่าเธอขับรถทางไกล
มาคนเดียวมันออกจะน่ากลัวไม่น้อย ถ้าประสิทธิภาพของจีพีเอสเธอไม่ดี
เลิศ ไม่รู้จะเสียเวลามากแค่ไหน ปานนี้คงยังไม่ถึงที่หมายแน่ๆ

“เอาเป็นว่าคราวหน้าลิลลี่จองตัวคนขับนั่งเป็นเพื่อนมาด้วยแล้วกัน
นะคะ ขอรถใหญ่กว่านี้ด้วย จะได้นั่งสบายหน่อย ขับรถมาแปดชั่วโมงลิลลี่
ปวดหลังไปหมด”

“ขับทางไกลก็อย่างนี้แหละ ลิลลี่ไม่ชินนะสิ ลองได้ขับบ่อยๆ เดี่ยว
จะชินไปเอง”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น เธอไม่คาดคิดว่าจะเดินทางไปกลับเป็นหกเจ็ด
ร้อยกิโลเมตรบ่อยๆ หรือก ระยะเวลาสามเดือนสั้นนิดเดียว คงไม่จำเป็น
ต้องไปๆ มาๆ หลายรอบนัก ด้วยข้อมูลที่เธอศึกษาไว้ล่วงหน้า ประกอบกับ
กลยุทธ์การขายชั้นเยี่ยมที่เธอคิดค้นขึ้นเอง มั่นใจว่าไม่เกินหนึ่งสัปดาห์เธอ
ต้องเมตต์จึก...ทำยอดขายแซงหน้าเซลล์คนอื่นๆ ให้เป็นที่ประจักษ์แจ้ง
ได้อย่างแน่นอน

เรียกได้ว่าพิชิตชัยแบบม้วนเดียวจบ คู่ต่อสู้ไม่ทันมีโอกาสได้ขยับ
ด้วยซ้ำ

“ลิลลี่คงไม่เสียเวลาอยู่ที่นี้นานนักหรอกค่ะ ขอวางสายก่อนนะคะ
ต้องเข้าไปบริษัทแล้ว”

“โชคดีนะลูก” ผู้เป็นแม่อวยพร แล้ววางหูไปก่อนเธอเสียอีก

ลิลดาเก็บโทรศัพท์เครื่องบางเฉียบสีทองเข้ากระเป๋าตามเดิม ถอดแว่นกันแดดเก็บใส่กล่องอย่างดีที่มีตราแบรנדดังประทับ แล้วมองสำรวจอาคารพาณิชย์สามชั้นกลางเก่ากลางใหม่ท่าสี่ขาซึ่งบัดนี้มีคราบตะไคร่กระดำกระด่างจับอยู่อย่างทั่วถึง สายตาประเมินสภาพภายในไว้ล่วงหน้า

คงเก่าเก็บเหมือนด้านนอกนั่นแหละ...เธอคิด

แถมบริษัทนี้ยังประหลาด มาสร้างเป็นอาคารตึกแถวตั้งเดี่ยวๆ ห่างจากตัวอำเภอไปอยู่ริมชายขอบเกือบทะเลออกอำเภอนั้น รอบข้างเป็นทุ่งสลัดกับต้นไม้ใหญ่ปลูกไว้ข้างทาง มองดูกรังว่างเปล่าขอบกล อย่างกับสิ่งก่อสร้างในฉากหนังยุคโลกล่มสลาย

เอาเถอะ มาถึงนี่แล้ว จะถอยหลังกลับก็คงไม่ทัน มีแต่ต้องลุยไปข้างหน้าสถานเดียว สู้ไว้ย!...ปลูกใจตัวเองเสร็จ หมิงสาวก็ก้าวฉับๆ ไปยื่นหน้าประตูกระจกสีชา เงยหน้ามองตัวอักษรสีทองขนาดใหญ่ที่ติดไว้ว่า ‘สหสารพัตร มอเตอร์อินเตอร์เรียล จำกัด’ ให้แน่ใจว่ามาไม่ผิดที่ แล้วจึงผลักประตูเข้าไป

แกรก...เปิดไม่ออก

เธอผลักอีกหลายหน ผลลัพธ์เหมือนเดิม ที่สุดแล้วเธอก็ยอมแพ้ ถอยหลังมายืนอย่างงุนงง นี่บริษัทปิดทำการหรือไงกัน แต่ในวันจันทร์นะ มันไม่ควรปิดไม่ใช่หรือ

ขณะกำลังยั้งง ประตุก็เปิดออก พร้อมกับผู้หญิงร่างผอมแห้ง ตัดผมซอยสั้นติดหนังหัว สวมเสื้อเชิ้ตสีแดงเลือดหมูและกางเกงยีนส์กินนีสีดำ พร้อมรองเท้าผ้าใบสีขาว ท่าทางการยืนและก้าวเดินโยกเยกไปมาเหมือนพยายามให้ดูเป็นนักเลง อีกฝ่ายมองมาทางเธออย่างสนใจ แล้วถาม

“น้องคนสวยรถมีปัญหาหรือจะ ยางแบนหรือเปล่า เต็มที่เป็ลซ่อมให้” ไม่พูดเปล่า สาวผมสั้นปราดเข้ามาถึงตัว พร้อมกับโอบไหล่เสร็จสรรพ

“เอ่อ...เปล่าค่ะ ฉันมาติดต่อบริษัทสหสารพัตรมอเตอร์ ไม่ทราบมีคน

อยู่หรือเปล่านั้น เห็นลือลือประตู่ไว้”

“อยู่กันครบแหละจ๊ะ ลือลือเนี่ยก็ปกตินะ ว่าแต่น้องสาวมาติดต่อเรื่องอะไรเธอ บอกพี่เปิ้ลได้เลย” อีกฝ่ายตอบด้วยท่าทางกะลุ่มกะเหลี่ย จนเธอต้องเขยิบตัวหนีอย่างขยาด

“ขอเข้าไปข้างในได้ไหมคะ”

“แหม น้องนี่รุกเร็วจังเลยนะ ดี...พี่เปิ้ลชอบ”

ลิลดาไม่รู้หรือว่าอีกฝ่ายมีตำแหน่งหน้าที่อะไรในบริษัท ก่อนมาเธอก็หาข้อมูลมาก่อนนะ แต่สหสารพัตร มอเตอร์อินเตอร์เรียล เปรียบเหมือนดินแดนลับแล แม้แต่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลบริษัทแม่ยังไม่รู้เลยว่ามีพนักงานอยู่ที่คน ทำงานตำแหน่งอะไรกันบ้าง รู้แค่จะต้องจ่ายเงินก้อนหนึ่งทุกเดือนมาให้ทางนี้จัดสรรเงินเดือนกันเอาเอง รวมทั้งค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานอย่างน้ำไฟและโทรศัพท์ ซึ่งจะว่าไปมันก็แปลกสำหรับบริษัทเครือข่ายใหญ่ที่วางระบบยอดเยี่ยมอย่างสหสารพัตร

หญิงสาวไม่รอสาวทอมชื่อเปิ้ลเปิดประตูให้ แต่รีบเดินนำหน้าแล้วผลักประตูเปิดเข้าไปเอง ภายในไม่ต่างจากที่คาดนึก มันเก่า...และค่อนข้างโล่ง มีโต๊ะทำงานอยู่แค่สี่ตัว ตั้งเรียงเป็นแถวละสองตัว อีกด้านเป็นตู้เก็บเอกสารขนาดกลางสองตู้...แค่นั้นเอง

โต๊ะตัวหนึ่งทางด้านหน้าสุดถูกจับจองโดยชายผมสีขาวยาวทั้งศีรษะ คะเนด้วยสายตาน่าจะวัยเกษียณได้แล้ว ฝ่ายนั้นสวมแว่นตากกรอบใหญ่ที่รังลงมาถึงปีกจมูก ใบหน้าฉาบด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นเรียบเฉย นิ่งนิ่งจนมองเผินๆ นึกว่าหุ่นขี้ผึ้งในพิพิธภัณฑ์หุ่นแถวนครปฐมเสียอีก

ส่วนโต๊ะด้านหลังอีกสองโต๊ะนั้นมีหญิงวัยกลางคนนั่งอยู่ คนทางซ้ายมีใบหน้ากลม ดัดผมหยิกลอนสั้นแค่คอ แต่งหน้าจัดเต็มแถมยังทาลิปสติกสีแดงสด ส่วนอีกคนนั้นแม้จะดูรูปร่างใหญ่ไม่แพ้กัน ทว่าผิวสีน้ำผึ้งไหม ช่วงลำคอลำสัน และโครงหน้าเหลี่ยมชวนให้นึกถึงนักกีฬาบ๊อบบี้ หล่อนทำผมมัดรวบเกล้าเป็นมวยไว้ด้านหลังตั้งเปรี๊ยะ แต่สิ่งที่ทั้งสองเหมือนกัน

คือแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีเดียวกันเป๊ะ แถมยังแบบเดียวกันอีกด้วย เรียกได้ว่าให้อารมณ์แฝดคนละฝา

ยังไม่ทันที่เธอจะเอ่ยแนะนำตัวกับกลุ่มคนประหลาด เบิ้ลก็เดินตามหลังก็เข้ามาโอบไหล่อีกรอบ ด้วยส่วนสูงที่เตี้ยกว่าทำให้อีกฝ่ายต้องเขย่งเท้ากระแอมเบาๆ เรียกความสนใจจากทุกคน

“ทุกคนฮะ น้องเขามาขอความช่วยเหลือ เบิ้ลเลยอาสาช่วย เกิดเป็นคนต้องมีน้ำใจ”

“แหม ว่างมากนะยะ” ป้าผมตัดค่อน “แทนที่จะหม้อสาวๆ มาช่วยกันเก็บของดีกว่าไหม”

“ใช่ อีกไม่นานบริษัทก็ต้องปิด จะโดนไล่ออกกันทุกคนอยู่แล้ว” ป้านักกีฬาพยักหน้าเห็นด้วย

“เงียบเลย ป้ากลัว ป้าอ้อย” สาวทอมว่า แล้วหันไปทางผู้ชายคนเดียวในห้อง “ลุงอัครเดช อย่านั่งเฉยสิชะ หาน้ำหาทำให้น้องเขาตีหม่นน้อยมาหน่อยๆ แดดร้อน ต้องทานน้ำเย็น...ชื่นใจ”

ประโยคท้ายลงเสียงสูงลากยาว ซ้ำไม่พูดเปล่า ยังยื่นหน้ามาใกล้แก้มเธออีกด้วย ลีลาจึงต้องรับผละหนึ่ พร้อมกับยกมือขวาชูเหนือหัวและประกาศ

“หยุดก่อนคะ ทุกคน จะไม่มีใครทำอะไรทั้งนั้น น้ำก็ไม่ต้องหา ลีลี่ยังไม่หิว และก็จะไม่มีใครโดนไล่ออกจากบริษัทด้วย ดังนั้นไม่ต้องเก็บของคะ”

สายตาทุกคู่ในห้องมองเธอเหมือนเห็นตัวประหลาดกำลังพูดภาษาต่างดาว มีเพียงเบิ้ลคนเดียวที่ผิวปาก แล้วพูดว่า

“ชื่อลีลี่ยี่ห้อจ๊ะคนสวย รูปงามนามเพราะ สมตัวจริงๆ เลย”

เป็นครั้งแรกที่เธออยากลองตบบาลทอมดูสักที...ให้ตายเถอะ

“ช่วยโปกส์ในสิ่งที่ลีลี่ยพูดได้ไหมคะ” เธอบอกอย่างเย็นชา

“นี่ แม่หนู” อัครเดชเป็นคนเอ่ย “มันหมายความว่ายังไงกัน ที่บอก

ว่าพวกเราไม่โดนไล่ออกจากงาน”

“เพราะ...” หญิงสาวยิ้มพราว “ฉันจะมาเป็นผู้กอบกู้บริษัทสหสาร-พัตร มอเตอร์อินเตอร์เรียล เองค่ะ”

เงียบ...

โอเค เธอตั้งใจประกาศให้หน้าตื่นตะลึงอยู่หรวอก แต่ปฏิกิริยาตอบกลับแบบนี้บอกจะเกินความคาดหมายไปมากทีเดียว แถมยังไม่ใช่อะไรที่ต้องการด้วย

สายตาของกล้วยและอ้อยนั้นเจือด้วยความไม่เชื่อถือเต็มเปี่ยม ส่วนเบิ้ลนั้นถึงกับผงะ ยอมถอยออกห่างจากเธอเกินหนึ่งเมตรเป็นการชั่วคราว อ้าปากค้างหุบไม่ลง ส่วนอัครเดชนั้นเบิกตาใต้แว่นกรอบใหญ่อยู่ครู่ ก่อนจะลุกขึ้นยืน พูดด้วยเสียงเรียบว่า

“เดี๋ยวลงไปชงกาแฟมาให้หะ”

ก่อนกาแฟจะหมดแก้ว ลีลดาที่รับรู้ข้อมูลที่ไม่คาดฝันมาก่อนว่า ไม่มีใครในสหสารพัตรมอเตอร์รู้ข่าวการแข่งขันซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษเลยแม้แต่คนเดียว กระทั่งบริษัทตัวเองเข้าร่วมเป็นโจทย์ให้บรรดาเซลล์เข้าร่วมแข่งขันเพื่อขู่อัดขายก็เป็นข่าวใหม่สำหรับพนักงานที่นี่

หญิงสาวถึงกับกุมขมับ นึกเสียใจที่ปล่อยให้ลูกยูจากคนรอบข้าง ก่อกวนการตัดสินใจ น่าจะรู้ว่าโจทย์ของเธอหินกว่าทุกคน นอกจากยอดขายที่ต้องกระตุ้น...สถานที่ตั้งแสนห่างไกล...แล้วยังพนักงานในเมืองลับแลพวกนี้อีก ไม่มีปัจจัยไหนเอื้อกับการทำงานของเธอเลยสักอย่าง แบบนี้มันชวยยิ่งกว่านายสมคิดที่ต้องไปขายอาหารสัตว์เสียอีกนี่นา

แต่...หนังสือจิตวิทยาและหลักการงานนำไปสู่การประสบความสำเร็จที่เธอเฝ้าอ่านมาตลอดชีวิตล้วนบอกให้มองอุปสรรคเป็นความท้าทาย ในเมื่อมาถึงปานนี้แล้ว จะถอยก็ไม่ทัน ดังนั้นควรพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส มองโลกในแง่บวกเข้าไว้

ยิ่งยากเย็นเท่าไร ชัยชนะที่ได้มาก็จะนำภาคภูมิใจขึ้นเป็นเท่าตัว...

อิม ใช้ได้ เธอน่าจะบันทึกเอาไว้ในเจอร์นัลด้วย

“ไม่มีใครรู้เลยหรือคะ ว่าบริษัทสหสารพัตรมอเตอร์ถูกเลือกให้เข้าร่วมโครงการ” เธอถามให้แน่ใจ

“ก็อย่างที่พี่เพิ่งบอกน้องลิลลี่ไปแหละค่ะ พวกเราทุกคนนึกว่าอีกไม่นานบริษัทคงถูกปิดด้วยซ้ำ เลยเตรียมเก็บข้าวของจนโล่งไปหมดแล้วเนี่ย”

“ปกติถึงไม่เจ๊ง บริษัทเราก็คงค่อยมีข้าวของอยู่แล้วไม่ใช่หรือนั่งเบิ้ลกล้วยขัด

“ใช่ ไม่มีของอยู่แล้ว” อ้อยเสริม พยักหน้าหงิกๆ

คุยกันได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ลิลดาก็เห็นลักษณะประหลาดของพนักงานบริษัททั้งสี่ได้ค่อนข้างทะลุปรุโปร่ง สาววัยกลางคนอย่างอ้อยกับกล้วยนั้นถึงจะมีรูปร่างภายนอกแตกต่างกันคนละทาง ทว่ากลับเป็นเพื่อนสนิทเข้าซึ้นตัวติดกัน มีกล้วยก็ต้องมีอ้อย และเมื่อมีอ้อยก็ต้องหนีกล้วยติดมาด้วย เรียกได้ว่าสองคนนี้ไม่เคยห่างกันเลยก็ว่าได้ ซ้ำบางครั้งยังชอบพูดทวนคำที่อีกฝ่ายพูดไปก่อนหน้าอีกด้วย เธอรู้สึกเหมือนกำลังมองคู่แข่งคนละฝาหรือกล้วยหอมจอมชวนเวอร์ชันพิลึกพิลั่นที่ไม่ปาน

ส่วนเบิ้ลนั้นอายุอ่อนกว่าใคร ตัวเล็กผอมบาง แต่ติดนิสัยหัวดัดเสียงใหญ่และเดินกางแขนกางขา ยกมือเสยผมสั้นติดหนังหัวอยู่เป็นประจำ คล้ายจะทำตัวเลียนแบบนักเลงสมัยยุค ๒๕๓๙ คุณตาคุณนุ้ยยังหนุ่ม ทั้งสามคนทำหน้าที่เป็นเซลล์ รวมถึงฝ่ายบริการลูกค้าด้วย

คนสุดท้าย...ลุงอัครเดช ซึ่งคะเนจากอายุแล้วน่าจะเรียกปู้มากกว่า แต่ทุกคนก็พร้อมใจกันเรียกลุงจนติดปาก เธอเลยเรียกตามไปด้วย ฝ่ายนี้ทำหน้าที่เป็นพ่อบ้านประจำบริษัท ว่างๆ คือจับจ่าย รับหน้าที่ทุกอย่างที่คนอื่นไม่อยากทำ ควบคุมตั้งแต่ฝ่ายบุคคล การบัญชี ไปจนถึงพนักงานทำความสะอาด

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายอายุเท่าไร เผลอๆ จะเกินวัยเกษียณ แต่

“ไม่มีใครใส่ใจปลดออกจากสภาพพนักงาน เลยอยู่ไปเรื่อยอย่างกับวิญญาณ ลิงสู่บริษัท

“เอาเป็นว่า ถึงตอนนี้อย่างไม่มีใครโดนเลย์ออฟนะคะ ลิลลี่จะเข้ามาจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เอง”

“แค่สามเดือนจะทำได้หรอ” อ้อยทำเสียงสูงอย่างไม่เชื่อถือ

“นั่นสิ ทำไม่ได้เหงๆ” กล้วยเสริม

หญิงสาวเกือบหลุดคืนแรก ก่อนสำนึกได้ว่าเธอต้องการความร่วมมือจากพนักงานเก่าของบริษัท ถึงจะดูไร้ประโยชน์แค่ไหนก็เถอะ อย่างน้อยก็อยู่มาก่อน คงพอมีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับห้องถิ่นบังละหน้า ณ จุดเริ่มต้นอย่างนี้ สร้างมิตรย่อมดีกว่าสร้างศัตรู

“ไม่ใช่ว่าพี่เบิ้ลไม่เชื่อเหมือนลิลลี่นะฮะ” เบิ้ลรีบพูดเอาใจ ทั้งที่ตัวเองก็คิดไม่ต่างกับคู่แข่งคนละฟ้านัก “ชาวนาแถวนี่นะส่วนใหญ่รับจ้างทำนาเอาไปมีรถแทรกเตอร์เป็นของตัวเองหรอกลองมีเงินก็เลือกตาว์รถกระบะมากกว่า เพราะใช้งานได้อเนกประสงค์ คนคนงานไปไหนมานี่สะดวก”

“แล้วเจ้าของที่ดินล่ะคะ” เธอถาม มีคนรับจ้างก็ต้องมีคนจ้างสิ

“พวกนั้นก็มึบ้าง แต่ก็เลือกใช้รถไถยี่ห้ออื่น เจ้าที่ครองตลาดนั่นแหละ เขาว่ามันซื้อง่ายขายคล่องกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นบริษัทเรามีลูกค้าบ้างไหมคะ” หญิงสาวถามเสียงแห่งความหวังซึกริบหรือลงเรื่อย ๆ

“มีอยู่สองสามเจ้า ใช้งานกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อ เพราะดีใจในบริการของเรา” อัครเดชตอบ ยึดตอกอย่างภูมิใจ ทั้งที่เธอมองไม่ออกเลยว่ามันน่าภาคภูมิใจตรงไหนกัน

แม่เจ้า! บริษัทนี้ไม่เพียงแต่ขาดทุน... ทว่าถึงขั้นอยู่ไปก็ไร้ประโยชน์ ไม่น่าจับมาเข้าโปรแกรมด้วยซ้ำ น่าจะยุบไปเลยมากกว่า

ลิลดาหนีถึงคำพูดของหัวหน้า พรายพรรณบอกว่าท่านประธานใหญ่ มีต้นตระกูลเป็นชาวไร่ชาวนา จึงอยากคงธุรกิจเกี่ยวกับทางด้านนี้เอาไว้บ้าง

เพราะเหตุนี้กระมังถึงได้ยังหล่อเลี้ยงสหสารพัตรมอเตอร์เอาไว้อยู่

ในเมื่อแผนขั้นต้นไม่ได้ผล ถึงคราวต้องย้ายมาแผนสองแล้ว...

“ไม่เป็นไรค่ะ ถึงเราไม่ได้เป็นเจ้าของตลาด แต่นับจากวันนี้ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป ยอดขายของเราจะสูงขึ้นอย่างแน่นอน”

“ทำยังไงล่ะ ซาวนาเขาไม่ซื้อเครื่องจักรราคาแพงเปลี้ยน้อยๆ เหมือนคนกรุงเปลี่ยนรถหอรกนะ” อ้อยพูด

ขณะกลัวยากกำลังจะเสริมทัพ ลีลดากรี๊ปพุดแทรกเพราะรำคาญเต็มทน

“ในเมื่อมุ่งเป้าคนเก่าๆ ไม่ได้ เราก็ต้องหาลูกค้าใหม่สิคะ” เธอยิ้ม
“ลิลลี่คิดไว้สามเดือนน่าจะขายได้สักประมาณสามร้อยคัน”

“ร้อย!” เป็ลร้องเสียงหลง เหลือกตา “น้องลิลลี่สับสนจำนวนไปหน่อยหรือเปล่าจ๊ะ พี่ว่าครั้งคั้นยังยากเลยนะ”

“คนเราต้องไม่ดูถูกศักยภาพของตัวเอง และตั้งเป้าหมายไว้ต่ำเกินไปนะคะ” เธอค้อน

“ไม่ได้ยากขัดคอหอรกนะ แต่ลูกค้าใหม่ที่ว่าจะหาจากไหนกัน” กล้วยถาม

“ใช่ จะหาจากไหน” อ้อยพูดตาม ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ลิลลี่คิดไว้เรียบร้อยแล้วค่ะว่าจะเล็งใครเป็นลูกค้ารายใหญ่เพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ของสหสารพัตรมอเตอร์” หญิงสาวยิ้มกริ่ม ชูเท้าเบ็ดขึ้นมาเหนือหัวให้ทุกคนเห็นชัด

พอเห็นว่าพนักงานบริษัทต่างมองเครื่องมีอิลีกทรอนนิกส์ขนาดพกพาอย่างงุนงง เธอก็ชักห่อเหยี่ยว

“อย่าบอกนะคะว่าไม่มีใครรู้ว่าเจ้านี่คืออะไร”

“อะไรนะ ลุงมองไม่ค่อยชัด แฟ้มเอกสารหรือเปล่า” อัครเดชหรือตาทำเอาหัวใจลีลดาเหี่ยวเฉา นี่เธอต้องมาอธิบายให้พลเมืองชาวลับแลฟังอีกหรือในนะ ว่าเทคโนโลยีสมัยใหม่เดินหน้าไปถึงไหนแล้ว ก็พอดีชายชรา

หัวเราะว่า บอกต่อว่า “ล้อเล่นนำ หนูลิลลี่ พวกลุงไม่เซยขนาดนั้นหรอก เขาเรียกว่าแท็บเล็ตใช้โหมล่ะ”

“ลิลลี่แค่ถามให้แน่ใจต่างหาก ไม่ได้ตั้งใจว่าใครนะคะ” เธอแก้ต่าง พลางเปิดหน้าจอแล้วใช้นิ้วกดเข้าไปโปรแกรมแสดงภาพ แล้วใส่หารูปที่ต้องการ ขยายภาพนั้นให้ใหญ่พอจะเห็นได้ทั่วกัน

หน้าจอแสดงภาพชายหนุ่มหน้าคมคนหนึ่ง สิ่งที่ได้โดดเด่นบนใบหน้า คือสันนกรามชัดเจน คิ้วหนาเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน เทนือริมฝีปากและใต้คาง มีไรหนวดเคราเสริมให้ดูมาดแมนสมชาย เขายิ้มหน่อยๆ ทำให้ดวงตาหริ่เล็ก ลงเล็กน้อย ชวนให้รู้สึกเป็นคนอารมณ์ดี สุธสีดำพอดีตัวที่สวมใส่ขับให้ ผิวขาวผ่องไม่แพ้ผู้หญิงเลยทีเดียว

“ใครคะเนีย หล่อล้ำคมขำ ภูมิใจน้องกลัวจังเลย” สาวใหญ่ถึงกับ กรีดกราด

“คุณศิลา อินทริย์วิศาล ลูกชายคนสุดท้ายของเจ้าของบริษัทมิตรข้าวไทย บริษัทข้าวยักษ์ใหญ่อันดับหนึ่งของประเทศ” เธอเล่าประวัติชายหนุ่มในภาพ “จบการศึกษาด้านเทคนิคการเกษตรจากสหรัฐอเมริกา และได้รับการคาดหมายว่าจะเป็นกำลังสำคัญให้แก่ครอบครัวในการสืบทอดกิจการต่อไป”

“โพรไฟล์เร็ดจังเลยฮะ” เบิ้ลทิ้ง “แต่คุณศิลาคนนี้เกี่ยวอะไรกับบริษัทเราด้วย”

“จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตข้าวในประเทศไทย มีเจ้าของที่ดินซึ่งทำนาข้าวส่งให้แก่บริษัทข้าวอยู่สองเจ้าด้วยกัน ทั้งสองแห่งเป็นนาชลประทานอยู่ในภาคกลาง แนนอนว่าใช้บริการรถแทรกเตอร์และเครื่องจักรอื่นๆ จากบริษัทรถเจ้าตลาด ซึ่งลิลลี่ประเมินว่าเราคงแย่งคู่แข่งมาได้ยาก” เธอหยุดพูดเล็กน้อยเพื่อปรายตามองว่าทุกคนยังสนใจอยู่หรือเปล่า แล้วจึงพูดต่อ “แต่มีอีกเจ้าหนึ่งที่เพิ่งเริ่ม...นี่ข้อมูลลงในสุดๆ เลยนะคะ เชื่อว่ายังไม่มีคนรู้แน่นอน คือคุณศิลาถ้าวานซื้อที่ดินจำนวนมหาศาลกว่าพันไร่ในจังหวัดหนองคายเพื่อจะใช้ปลูกข้าวส่งให้แก่มิตรข้าวไทย เขานี้แหละคือ

ลูกค้าของเรา”

พนักงานทั้งสี่ต่างส่งเสียงฮือฮา สร้างความพอใจให้ลีสตามาก จนกระทั่งอ้อยถามขึ้นว่า

“แล้วเราจะทำให้เขาเป็นลูกค้าเราได้อย่างไร รถที่ทางเรามีอยู่เป็นรุ่นเก่า ใช้งานไม่ได้ด้วยซ้ำ” ว่าแล้วก็ชี้ไปทางรถแทรกเตอร์สีเหลืองซีดจาง สภาพเก่าแก่ทรุดโทรมจนดูท่าจะใช้งานไม่ได้จริงอย่างที่ฝ่ายนั้นพูด

“ทำไม่ถึงไม่สั่งรุ่นใหม่ คันใหม่มาละคะ มีแต่คันเก่าๆ ถ้าเกิดลูกค้าขอทดลองจะทำยังไง”

“อ้อย ไม่มีใครทดลองหรอก” กล้วยส่ายหัวตึก มองหญิงสาวชาวกรุง เหมือนว่าเธอช่างรู้เรื่องสาเหลือเกิน “ส่วนใหญ่เวลาชาวนามาซื้อน่ะ เขามีเป้าหมายในใจอยู่แล้วว่าจะเอารถแบบไหน รุ่นอะไร ไร้อัทดลองน่ะก็เยี่ยมของเพื่อนบ้าน ของนายทุนเจ้าของที่ไปขับจนพอใจเรียบร้อยแล้ว พวกดีลเลอร์ รถยี่ห้อต่างๆ น่ะแค่นี้ขายอย่างเดียว ไม่ต้องลำบากก็มีลูกค้ามาซื้อ”

“แต่เราไม่มีลูกค้าอย่างเขานี้คะ ยิ่งไม่มีสินค้ายี่ห้อไหน ใครจะซื้อ”

“นั่นไง” เปิ้ลตืดนิ้ว “น้องลีสลึ่เข้าใจประเด็นแล้ว ไม่มีใครมาซื้อสินค้ายี่ห้อของเราหรอก ทำไปก็เหนื่อยเปล่า”

ลีสตาถอนหายใจยาว แนวคิดการทำงานของคนเหล่านี้ช่างติดลบเสียเหลือเกิน เหมือนอยู่กันไปวันๆ แบบเช้าสามเย็นสาม รับเงินเดือนไปในแต่ละเดือนโดยไม่คิดทำอะไรเพิ่มเติม ไม่คิดด้วยซ้ำว่าถ้าบริษัทเลิกกิจการแล้ว พวกตนจะทำอย่างไร

“ห้ามคิดอย่างนั้นนะคะ ท่านประธานใหญ่อุตสาหกรรมการตั้งบริษัทสหพัตรมอเตอร์ขึ้นมา เพื่อเชิดชูรากฐานตระกูลของท่านที่เคยเป็นชาวนามาก่อนแล้วพวกพี่ๆ จะถอดใจง่ายๆ เพียงเพราะเรารู้คู่แข่งไม่ได้ อย่างนั้นหรือคะ” เธอปลุกใจ

“ก็...ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก” เปิ้ลตอบอ้อมอ้อม “ถ้าน้องลีสลึ่อยากขายรถให้คุณคิลิงคิลาะโรนี่ก็ได้อยู่หรอกนะ แต่เราจะหารถที่ใหญ่มาให้เขาดู

กันละ ทางบริษัทใหญ่คงไม่ยอมส่งรถจากเมืองนอกเพื่อเอามาทดลองแน่
คันนี้ไม่ใช่บาทสองบาท แต่หลายแสนเลยนะ”

“ไม่มีปัญหาอะ เดี่ยวลิลลี่จัดการเอง”

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดของตัวเองออกมา นิ้วหน้ามือ
เห็นว่าสัญญาณมีอยู่แค่ขีดเดียวจนต้องซุ่มมือไม่ไปทางไหนที่ทางนี้ที่เพื่อหา
สัญญาณที่ดีกว่า จากนั้นก็กดโทร. ออกหาผู้เป็นลุง

“ฮัลโหล ว่าไงจะ ลิลลี่หลานรักของลุง” ภัทรศักดิ์รับสายด้วยเสียงดัง
เกินเหตุ น้ำเสียงมีแว่วห้วนๆ อย่างไรชอบกล

“คุณลุงคะ ลิลลี่อยากให้คุณลุงส่งรถแทรกเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุดมาสัก
ร้อยคันค่ะ”

“ฮา! ร้อยคันเลยเหรอ” ปลายสายร้องเสียงหลง ปาดเหงื่อ “ไม่ใช่
มั้งลิลลี่ ราคามันไม่ใช่หน่วยๆ ถ้าสักหนึ่งคันละพอไหว”

ลิลดาแน่นปาก ชัดใจเล็กน้อยที่เรื่องราวไม่ราบรื่นอย่างที่คิด ตอนแรก
เธอตังใจว่าจะปิดการขายได้ในไม่กี่วัน จึงอยากให้เห็นบริษัทสั่งสินค้ามา
ส่งให้แก่ลูกค้าเลยเพื่อไม่ให้เสียเวลา แล้วเธอจะได้เป็นอิสระจากภาระหน้าที่
นี้เสียที ทว่าในเมื่อได้แค่คันเดียวก็ต้องเอาไว้ก่อน เดี่ยวตกลงขายได้แล้ว
ค่อยว่ากันเรื่องจัดส่งสินค้าอีกที

“ก็ได้ค่ะ” เธอตอบ “นานแค่ไหนคะกว่ารถจะมา...เอาแบบด่วนที่สุด
เลยนะคะ”

“สักประมาณหนึ่งอาทิตย์ละมัง”

“คุณลุงส่งมาเลยนะคะ ลิลลี่จะรอ ขอขอบคุณค่ะ” เธอรวบรัดแล้ววาง
สาย หันมาพูดกับทั้งสี่คนที่มองเธออย่างทึ่งๆ “เรียบร้อยแล้วค่ะ คราวนี้
เราก็มีรถรุ่นใหม่มาสาธิตให้ลูกค้าดูแล้ว”

“แล้วที่ดินของคุณศิลาอยู่ที่ไหนล่ะ” อ้อยถาม

“สักครู่ นะคะ” ลิลดาเปิดไฟล์ข้อมูลของศิลาในแท็บเล็ต เลื่อนนิ้วไป
มาเพื่อหาส่วนที่ต้องการ แล้วอ่านดังๆ “คุณศิลาซื้อที่ดินในตำบลโพธิ์เขียว

จำนวนพันไร่เพื่อจะทำนาแบบเกษตรอินทรีย์ เน้นแต่วิธีการธรรมชาติ โดย
ไม่ใช้สารเคมีใดๆ ตั้งใจว่าฤดูทำนาในปีนี้จะเริ่มลงมืออย่างจริงจัง โดยอาศัย
แรงงานจากภายในท้องถิ่นเป็นหลัก เพื่อช่วยให้เกษตรกรมีอาชีพเลี้ยงตัวได้
มากขึ้น”

“ตำบลของเราเองนี่นา” อ้อยร้อง “ไม่ยกฐั่มมาก่อน มีใครรู้บ้าง”

พอเห็นว่าคนอื่นต่างพากันส่ายหน้า หญิงสาวอยากถอนหายใจอีกสัก
เฮือก ขนาดมีนายทุนมากว่าล้านซื้อที่ดินในบริเวณใกล้เคียงยังไม่มีใครรู้
ไม่แปลกเลยที่จะขายไม่ได้

“เห็นไหมคะว่าข้างเป็นเรื่องบังเอิญที่เข้าทางเราสุดๆ” เธอว่า

“โธ หน้าตาดีแล้วยังใจประเสริฐอีก” กล้วยชื่นชม

“หิ! พวกนายทุนทำดีเอาหน้าสิไม่ว่า” เบิ้ลแซะ นึกขวางหูขวางตาขึ้น
มาเสียเฉยๆ

“เรื่องอะไรแกไปว่าเขาอะ นังเบิ้ล รู้จักเขามาก่อนหรือไง” อีกฝ่ายหัน
ไปค้อนไล่วงใหญ่

“แล้วป่าจะออกมารับแทนทำไมเนีย แกๆ อย่างป่าเขาไม่ซ่าเลื่องตามอง
หอรอก”

“กรี๊ด หยาบคาย ผากไว้ก่อนนะนังเบิ้ล ฉันคิดคำด่าแสบๆ ได้เมื่อไร
ค่อยด่าสวน” กล้วยชี้หน้า

“ให้ผากได้ไม่เกินสองวัน นานกว่านี้กลัวคนแกจะลืมเสียก่อน” เบิ้ล
ตอบกลับ พลางหัวเราะร่วน

ลิลดาสายหัว อ่อนใจกับคนพวกนี้อยู่ไม่น้อย แต่ก็เป็นที่สันติเหมือน
กัน เธอสัมผัสได้ว่าถึงทุกคนจะจิกกัดกันด้วยถ้อยคำแรงๆ ไม่ต่างกับเธอ
และปิ่น ทว่าไม่มีใครถือโทษโกรธเคืองกัน พอโต้ตอบกันเสร็จ อีกนาทีหนึ่ง
ก็หันมายิ้มให้กันแล้ว ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่แปลกและแตกต่างจากที่เธอ
เคยเจอเหลือเกิน

“เอาเป็นว่า คุณศิลาคือเป้าหมายชั้นเยี่ยม ถ้าได้เป็นลูกค้าก็ต้องเรียก

ว่าลูกค้าเกรดเอ...ไม่สิ เกรดพรีเมียมมเลยดีกว่า นอกจากมีศักยภาพแล้ว ยังมีกำลังทรัพย์ล้นเหลือด้วย แคร่รถแทรกเตอร์สองร้อยคันเขาสามารถตกลงซื้อขายได้โดยไม่กระเทือนรายได้ แถมยังไม่จำเป็นต้องผ่อนด้วย”

“ถ้าซื้อสต็อกน่าจะดี เพราะบริษัทเราไม่มีบริการเงินกู้” อัครเดชว่า

“ลิลลี่ไม่แปลกใจหรอกค่ะ ขนาดสินค้ายังไม่มีจะขาย บริการอื่นๆ ครบวงจรก็คงไม่มีด้วย”

“แต่เรามีนะ” อ้อยพุดขึ้นบ้าง

“อะไรคะ”

“เรามีบริการหลังการขาย ช่วยตรวจเช็คสภาพรถและซ่อมแซมให้ได้ รวมถึงคอยถามไถ่ลูกค้าด้วยว่าพอใจกับรถของบริษัทเราหรือไม่”

“ใช่ บางครั้งยังเคยไปช่วยหว่านเมล็ด ดำนาด้วยนะค่ะ” เป็ลเสริม

“อ้อ CSR” หญิงสาวถึงบางอ้อ

“มันคืออะไรหรือค่ะ” พอเห็นสีหน้าหงงของสาวทอมแล้ว เธอก็ส่ายหัวน้อยๆ ตอบปิดไปว่า

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ลิลลี่ก็พูดไปอย่างนั้นแหละ” หญิงสาวบิตแท็บเล็ตเก็บลงกระเป๋า แล้วเอ่ย “เอาเป็นว่าขอตัวก่อนนะค่ะ ลิลลี่จะเริ่มทำงานตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

“น้องลิลลี่จะไปไหนค่ะ”

“ไปหาคุณศิลาค่ะ ดิฉันจะต้องปิดได้ในหนึ่งสัปดาห์ ดูไฉนจะทุกคนนี่คือเทคนิคการขายที่เซลล์ควรมองให้ออก ถ้าหากตลาดเรดวอเตอร์มีคู่แข่งเยอะเกินไป พวกฉันนึกถึงทรัพยากรที่มีอย่างจำกัด เราก็ต้องเลี้ยงไปเล่นในตลาดบลูวอเตอร์ ซึ่งก็คือตลาดเฉพาะ และคุณศิลา ก็คือน้ำสีฟ้าของลิลลี่”

สีหน้าของทุกคนงงยิ่งกว่าตอนที่เธอประกาศว่าจะมาช่วยกอบกู้สถานการณ์อันอ่อนแอเสียอีก ยามอธิบายด้วยหลักการแบบอินเตอร์เนชั่นแนล

^๒ บริษัทบริหารล แนวคิดด้านการรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจ

ทว่าลีลดาเลิกสนใจไปแล้ว เพราะต่อให้อธิบายปากเปียกปากแฉะก็คงยากจะเข้าใจ แสดงผลลัพธ์ให้เห็นเลยก็แล้วกัน

สารภาพว่าตั้งแต่เห็นข้อมูลนายศิลา เธอไม่ได้ประทับใจกับแนวคิดอะไรของเขาเลยสักนิด แต่ปรามาว่าเขาก็คงเหมือนกับลูกคนรวยจำนวนมากที่ฝันอยากสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ สร้างโครงการไว้ใหญ่โต แต่สุดท้ายก็ไม่ได้จริงจังในเรื่องนั้นๆ หรอก ลงท้ายก็เหลวไม่เป็นท่า

เพราะอย่างนี้แหละ เธอถึงได้สังเกตเห็นแล้วว่าเขาจะเป็นลูกค้าชั้นยอดให้เธอได้ ตามข่าวที่เธอให้คนไปสืบมา เห็นว่าเขายังไม่ได้ตกลงซื้อเครื่องมือการเกษตรที่เหิน และยังมีเซลส์หรือดีลเลอร์เจ้าไหนรู้ข่าวด้วยสิ...งานนี้เธอเป็นต่อ เพราะเดินเกมก่อนใคร

ถ้ากล่อมเขาอยู่หมัด เธอจะต้องชนะการแข่งขันนี้แน่!

๓

ลีลาขับรถเข้าไปในบริเวณอาณาเขตที่นาของศิลา เริ่มต้นจากการจอดซีดริมถนนสายหลัก หรีตาทหลังแวนกันแดดสีชาประเมินที่ดินทั้งหมด ซึ่งกว้างขวางไม่น้อย เธอมองทิวทัศน์รอบตัวสลบกับหน้าจอบเก็บเล็ดบนดัก จากข้อมูลที่มา หนุ่มทายาทบริษัทมิตรข้าวไทยเป็นเจ้าของที่ดินทั้งติดถนนใหญ่และส่วนที่อยู่ลึกเข้าไปไม่มีทางรถตัดผ่าน พื้นที่ส่วนใหญ่ยังถูกปล่อยเอาไว้ตามสภาพธรรมชาติ แต่บางส่วนมีการถางเป็นพื้นที่โล่งเรียบร้อยแล้ว คงเตรียมไว้ใช้ทำนาในอนาคต

โดยส่วนตัวลีลาคิดว่าศิลาคงไม่มีทางทำนาเกษตรอินทรีย์ครบวงจรได้ตามฝันหรอก คนที่เกิดมาในตระกูลนักธุรกิจ มีกิจการใหญ่โตเหมือนกัน ย่อมเข้าใจนิสัยเหมือนผีเห็นผีนั่นละ ศิลาก็แคว่างแผนใหญ่โต หวังเข้าไปคลุกคลี ใช้ชีวิตเรียบง่าย...สโลว์ไลฟ์ตามแฟชั่นฮิตเศรษฐกิจเด็กแนวยุคใหม่ ดังที่เธอเคยเห็นผ่านตาจากสื่อมากมาย สักพักก็เบื่อแล้วล้มเลิกไปเอง

ถ้าเป็นเด็กก็คงแค่ซื้อของเล่นมามากเกินไป แต่ในกรณีผู้ใหญ่จึงกลายเป็นการกว้านซื้อที่ ลงทุนกับธุรกิจมากเกินพอดี แต่พวกใจง่าย ชอบ

ชื่อของกักตุนโดยไม่คิดแบบนี้แหละจัดเป็นลูกค้าชั้นเลิศสำหรับคนเป็นเชลล์ เช่นเธอ ความกระหายในการบริโภคถือเป็นเรื่องสำคัญ แค่คิดถึงเม็ดเงินที่จะได้รับจากการขาย ริมฝีปากได้รูปสวยของหญิงสาวก็ขยับยิ้มเองโดยอัตโนมัติ คิดถึงภาพความสำเร็จที่ใกล้มาถึง

เชลล์สาวคนเก่งใช้เวลาพักหนึ่งจึงหาบ้านเป้าหมายเจอ บริเวณที่ศิลาใ้ช้อยู่อาศัยขณะนี้ไม่ได้ยู่ติดถนนใหญ่ แต่ต้องเลี้ยวเข้าไปในถนนโรยกรวด ขับไปตามทางอีกร่วมสามกิโลเมตร แม้ไม่ถึงขั้นทุรกันดารสุดขีด แต่บางส่วนก็เป็นหลุมตะปุมตะป่า ทำเอาคนขับกระเด็นกระดอนราวกับแกล่นอยู่บนแตรมโพลีน

“โอ๊ย! ทำไมไม่ปลูกบ้านอยู่ริมถนนใหญ่นะ ทั้งหมดก็เป็นทีตัวเองแท้ๆ” เธอบ่นกับตัวเองขณะรถกหลุมครั้งที่สี่สิบสอง ตั้งแต่เลี้ยวเข้ามาในถนนสายนี้

ถึงบ่นไปอย่างนั้น แต่เอาเข้าจริงคนฉลาดอย่างเธอก็พอจะรู้เหตุผลอยู่หรอก พื้นที่ส่วนนี้ค่อนข้างร่มรื่น เต็มไปด้วยต้นไม้และพืชสวนนานาพันธุ์ ไม่ได้เป็นที่ดินถูกปล่อยร้างมีแค่ดินและวัชพืชข่อย่างบางจุด ยุคนั้นคนกำลังฮิตของกรีนๆ มาอาศัยอยู่บ้านนอกทั้งที่ ศิลาคงอยากอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ

ช่วงหนึ่งกิโลเมตรสุดท้าย ในที่สุดเธอก็พบเห็นทิวทัศน์ที่เปลี่ยนไป สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นข้าวเรียงรายเป็นแถวสวยงามมีระเบียบ บางต้นบริเวณส่วนยอดแตกออกเป็นรวงข้าวให้เห็นอย่างชัดเจน คงเป็นนาส่วนที่ศิลาเริ่มทำการเพาะปลูก จนเริ่มออกผลให้เห็นก่อนส่วนอื่น

แหม ต้นข้าวเรียงสวยเป็นระเบียบขนาดนี้ คงต้องพึ่งพาเครื่องจักรช่วยด้วยแน่ ยิ่งคิดก็ยิ่งเข้าทางเธอ

ปรากฏว่าสุดท้ายกลายเป็นถนนลูกรังดินแดงเปียกชื้น มีน้ำขังจากฝนที่ตกลงมาก่อนหน้านี้ ลีลาหายุดรถอีกครั้ง มองไปยังปลายทางเห็นบ้านยกสูงทรงไทยประยุกต์ตั้งอยู่เคียงข้างกับสิ่งๆ ที่ดูเหมือนกับโรงนาไม้ทาสีน้ำตาลเข้มขนาดใหญ่ ศิลาคงอยู่ที่นี่

ให้ตายสิ! หลังจากโรยกรวดก็มาเจอกับถนนลูกรังต่ออีก ทำไม่ถึงต้องลำบากลำบากขนาดนี้ด้วยนะ ปกติลูกค้ากระบี่หรือที่ลิลดาจับผิดชอบ ล้วนอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ยามติดต่อพูดคุยก็สะดวก เพราะอยู่ในห้างสรรพสินค้าหรือสำนักงานติดแอร์เย็นฉ่ำ ต่อให้เอาสินค้าไปส่งถึงบ้านก็ต้องเป็นรถโดยสารคุณหญิงคุณนายไฮโซ ไม่มีหกรอกสภาพแบบนี้

“เอาน่าลิลลี่ อดทนอีกนิด บุกม้วนเดียวจบ เอาชนะคู่แข่งคนอื่นไปเลย” เธอพูดปลุกใจตัวเองตามหลักจิตวิทยา

เมื่อเงยหน้ามองท้องฟ้าโปร่ง เห็นดวงอาทิตย์ส่องแสงแรงกล้าแล้ว หญิงสาวเลิกล้มความคิดที่จะจอดรถและใช้เท้าเดินไปที่บ้านหลังนั้น วันนี้ไม่ได้เอาร่มกันแสงยูวีติดมา ถ้าต้องเดินฝ่าแดด กว่าจะถึงคงฝ่าขึ้นพอดิ

ไม่อยากจะให้รถเบือนหรือกนะ แต่ยังดีกว่าผิวเสีย ค่ารักษาผิวหนังแพงกว่าค่าคาร์แคร์เยอะ

คิดได้ตั้งนั้นเธอก็เข้าเกียร์ เหยียบคันเร่งทะลุเข้าไปทันที แต่ปรากฏว่าเล่นไปได้ไม่ถึงร้อยเมตรล้อรถก็ติดหล่ม ไม่ว่าเหยียบคันเร่งสักเท่าใดล้อก็หมุนค้างอยู่กับที่พร้อมเสียงเครื่องยนต์ครางฮือราวกับต้องการประท้วงว่า มันกำลังป่วยอยู่ที่ไม่ปาน

“โธ้ย! อะไรกันเนี่ย”

ลิลดาบ่นอย่างหัวเสีย ทูบพวงมาลัยเบาๆ ราวกับหวังว่าจะช่วยกระตุ้นรถให้ทำตามคำสั่งได้ แต่ก็ไม่เกิดผลอะไร

เธอถอนหายใจพุบหน้าลงกับพวงมาลัย ใช้อาการรถติดหล่มแบบนี้ เธอเคยเห็นแต่ในหนัง ไม่คิดว่าจะเจอวิบากกรรมถนนลูกรังอย่างนี้เข้ากับตัวเองเลยสักนิด

ทันใดนั้นเองหูก็ได้ยินเสียงกระจกด้านประตูคนขับโตนเคาะดังโป๊ก!

“ว้าย!”

ลิลดาสะดุ้งโหยงเมื่อหันไปเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างประตู เขาเป็นชายหนุ่มอายุไม่มากนักยี่สิบห้า ร่างใหญ่กำยำ ผิวคล้ำแดด ผมตัดสั้น สวม

เลื้อยเช็ดแขนยาวกับยีนลีซีต ขากางเกงบางส่วนขาด...ไม่ใช่ตามแฟชั่นเซอร์ แต่เหมือนรุ่งริ่งมากกว่า

คนที่ยืนอยู่ข้างนอกไม่ใช่ศิลา เดว่าคงเป็นชาวบ้านแถวนี้ ปกติลีลดา มักติดนิสัยระวางคนแปลกหน้า แต่เมื่อเห็นใบหน้าใสชื่อ รอยยิ้มกว้างดูไม่มีพิษภัย ทำให้เธอกำลังจะลดกระจกลง

“สวัสดีครับ” เขายกมือไหว้ ทักทายเธอด้วยน้ำเสียงสุภาพชัดเจน ชัดคำ

“สวัสดีค่ะ” เธอรับไหว้

“มาหาคุณศิลาเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ รู้จักเขาด้วยเหรอคะ”

“รู้จักสิครับ คุณศิลาเป็นเจ้าของผมเอง ผมชื่อไข่ ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยดูแลนาและสวนครับ”

“อ้อค่ะ” ลีลดาพยักหน้า รู้สึกใจชื้นขึ้น “ฉันมีธุระเกี่ยวกับเรื่องธุรกิจ ต้องคุยกับคุณศิลา แต่ดูสิ ยังไม่ทันถึงบ้านเลย รถก็มาติดหล่มเสียก่อน”

“เรื่องธรรมดาครับ เมื่อคืนฝนตกหนักเนื้อดินเหลวอยู่เลย ปกติชาวบ้านแถวนี้เขาจะรู้จักกัน ไม่ขับรถลงมาหรอกครับ”

ฟังเขาพูดแล้วรู้สึกตงิดๆ อย่งไรชอบกล เหมือนโดนไข่ว่าเธอฉลาดน้อย แต่หนุ่มชาวบ้านคงไม่ได้คิดอะไรเช่นนั้น ยังคงยิ้มให้เธออย่างจริงใจ

“ปกติที่กรุงเทพฯ ไม่เคยเจอปัญหาแบบนี้ค่ะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวผมช่วยเข็นให้เอง คุณเตรียมแรงเครื่องนะครับ”
ไข่อาสาจัดการแก้ปัญหาให้

“ขอบคุณมากเลยจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมพร้อมช่วยเหลือแขกของคุณศิลาเต็มที่”

ศิลาอบรมลูกน้องมาไข่ได้เหมือนกัน เธอนึกชมในใจ

“อ้าว เตรียมพร้อมนะครับ สาม สอง หนึ่ง...เหยียบคันเร่งเลยครับ!”

ไข่นับถอยหลัง จากนั้นใช้สองแขนออกแรงผลักรถ ล้อด้านหลังขวา
ที่จมนลงไปใต้น้ำดินหลุดจากพื้นธนาคารในที่สุด ทำให้รถแล่นต่อไปได้

“เฮ้อ หลุดแล้ว” ลีลดาร้องอย่างยินดี

“ผมว่าคุณจอดทิ้งไว้ที่นี่เถอะครับ” ไข่นะนะนำ

“เอ๊ะ แต่ว่าอีกตั้งไกลกว่าจะถึงบ้าน” ลีลดาบอกพร้อมกับมองไปยัง

จุดหมาย

“ผมแนะนำว่าเดินดีกว่าครับ ถนนข้างหน้าแจ่มกว่านี่อีก ถ้าคุณขับรถ
ไปต่อ มีหวังติดหล่มทั้งสี่ล้อแน่ๆ ครับ”

ลีลดาเงยไปครู่หนึ่ง มองหน้าคนงานหนุ่มสลัดกับบ้านทรงไทย
ประยุกต์ ถอนหายใจเล็กน้อย ถึงไม่อยากแต่คงต้องทำตามคำแนะนำของเขา

“รอแป๊บนึงนะคะ”

ลีลดาหยิบหมวกสานปีกกว้างประดับดอกไม้สีขาวเล็กๆ ทัวทั้งใบ
ที่วางอยู่บนเบาะหลังรถมา สวมแว่นตาดำยี่ห้อดั่ง พร้อมเผชิญกับแดด
เท่าที่อุปกรณ์พอมี

“โอเค พร้อมแล้ว นำทางฉันไปหาคุณศิลาได้เลย” เธอก้าวขาลงจาก
รถ พุดด้วยน้ำเสียงมาดมั่นราวนางพญา เซ็ดหน้าเล็กน้อย แต่พอเจอแดด
แรงกล้าก็ต้องหลุบตาลง

“ได้ครับ” อีกฝ่ายยิ้มกว้างตามแบบฉบับหนุ่มลูกทุ่ง

การเดินทางสร้างความลำบากไม่ต่างจากที่ลีลดาคาดไว้แต่แรก
อากาศร้อนแทบระอุ แดดจัดจ้ำราวกับลำแสงแผดเผาทำลายเซลล์ใน
ร่างกายมนุษย์ แต่พื้นดินบางส่วนยังคงเหลวเพราะอมน้ำฝนไว้ทำให้เดิน
ลำบากไม่น้อย คอยดูตูดสั้นรองเท้าเธอลงไปอยู่เรื่อย

ในขณะที่เธออย่างก้าวอย่างลำบาก ไข่นำหน้ากลับเดินฉิวตัวปลิว
เหมือนอยู่ดาวเคราะห์คนละดวง แรงแโน้มถ่วงต่างกันอย่างนั้นแหละ

“ไข่น ออย่าเดินเร็วนักสิ รอฉันก่อน”

“ขอโทษครับ” ไช้หันกลับมามองตามเสียงเรียก เห็นว่าตัวเองเดินทิ้งระยะห่างจากลีลตามาเยอะ “ผมเห็นคุณทำท่ารีบเลยเร่งเดิน เพราะคิดว่าคงอยากคุยกับคุณศิลาเร็วๆ”

“มันก็ใช้หรอก แต่ถนนแบบนี้มันเดินลำบากนี่นา ไช้ น่าจะบอกให้คุณศิลาทำถนนใหม่ นะ ลาดยางให้ดี เอาตั้งแต่ส่วนที่เชื่อมกับถนนใหญ่เลย” ลีลดาคิดวางแผน นำเสนอเสร็จสรรพว่าจะปรับปรุงยังไงให้ดีขึ้นแบบเป็นระบบ

“คุณศิลาเคยบอกว่า อะไรไม่จำเป็นก็ไม่อยากปรับเปลี่ยนครับ ชาวตำบลโพธิ์เขียวอยู่กันมาอย่างไร แกก็จะอยู่แบบนั้นด้วย”

“แหม ตีสต์เหลือเกิน อะไรกันหนักันหนา” ลีลดาพิมพ์

“อะไรนะครับ”

“ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ แค่อินซอมว่าเจ้านายไช้เนี่ย รักธรรมชาติเหลือเกิน”

เธอโกหกหน้าตาย

“ใช่ครับ แกพูดกับผมเสมอว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกใบนี้ล้วนมีประโยชน์ อย่างเช่นในพื้นที่ดินที่เรา กำลังเหยียบกันอยู่นี้ อาจจะมีแมลง และไส้เดือนอยู่อาศัย ทำหน้าที่ของมันไปตามธรรมชาติ ดังนั้นคุณศิลาจึงไม่อยากเบียดเบียน เอาคอนกรีตไปเททับพวกมัน”

ลีลดาบ่นหน้ายิ้ม พังไช้เทิดทูนเจ้านายตัวเองไปด้วย แต่ไม่วายแอบก้มมองใต้ฝ่าเท้าอย่างหวาดๆ กลัวจะมีไส้เดือน กิ้งกือ หรือแมลงอื่นๆ ไต่ขึ้นมาตามเท้า

“คุณผู้หญิงน่าจะเปลี่ยนรองเท้าครับ สันสูงปรืดอย่างนี้เดินลำบากแยะ” เด็กหนุ่มสังเกตเห็นหญิงสาวมองด้านล่าง เลยเข้าใจผิดว่าเธอคงเดินไม่สะดวก

“เรียกฉันว่าลิลลี่ก็ได้ ไม่ต้องเป็นทางการขนาดนั้นหรอก” เธอยอมแนะนำตัวเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นมิตร “อีกอย่าง มีโอกาสมาคุยกับเจ้านายไช้ทั้งที ฉันต้องแต่งตัวให้ดีที่สุด ตั้งแต่ผมจذبปลายเท้า จะให้สวมรองเท้าแตะหรือผ้าใบได้ยังไง มันไม่เข้ากับชุด”

“คุณศิลาไม่ถือเรื่องนี้หรอกครับ เขาไม่มองคนที่เปลือกนอก”

“ແหม คุณศิลานี้ฟังดูเหมือนพ่อพระจิ้งเลยนะ”

ลิลดาชื่นชมเกมประชดเล็กน้อย คุณศิลาดูอย่างนั้น คืออย่างนี้ อีตาดูนี้ทำทางเสน่ห์แรงไม่เบา ขนาดทำให้ชาวบ้านชาวช่องที่มาเป็นลูกน้องหลงขนาดนี้ เอ๊ะ หรือจะเป็นหนุ่มเมโทร แอบมีสัมพันธ์แบบวายๆ กับลูกน้องผิวเข้มคนนี้

“เขาเป็นคนดีจริงๆ ครับ” ไข่ตอบแล้วยิ้ม

ทั้งสองเดินกันต่อสักพัก เมื่ออยู่ห่างจากบ้านทรงไทยประยุกต์ราว ยี่สิบเมตร ลิลดาได้ยินเสียงครางหึ่งดังมาจากด้านบน เมื่อเงยหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้าก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเห็นสิ่งประหลาดลอยอยู่เหนือหัว

มันไม่ใช่ทั้งสัตว์ เครื่องบิน หรือกระทั่งซูเปอร์แมน ทว่ารูปร่างเหมือนปลาหมึกเหล็กที่สลายหนวดออกรอบทิศ ส่วนปลายแต่ละอันมีใบพัดขนาดเล็กติดอยู่คอยช่วยพยุงให้มันลอยตัว บริเวณจุดศูนย์กลางมีสิ่งที่ดูเหมือนกล้องถ่ายภาพขนาดใหญ่ติดอยู่

“ยูเอฟโอ!” ลิลดาอุทาน

ไข่เงยหน้ามองตาม หัวเราะเบาๆ อธิบายให้สาวชาวกรุงเข้าใจ

“อ้อ นั่นเป็นเครื่องมือของคุณศิลาค่ะ รู้ลึกรจะเรียกว่าออคโตคอปเตอร์ (octocopter) เอาไว้ใช้บินเพื่อถ่ายเก็บภาพท้องนา หรือสภาพอากาศเพื่อทำการวิจัย”

“อ้อ มันคือหุ่นโดรนสินะ” ลิลดาถึงบางอ้อ

“ใช่ครับ คุณศิลาสั่งซื้อมาจากต่างประเทศ”

ลิลดาเคยได้ยินผ่านหูเกี่ยวกับเทคโนโลยีประเภทนี้มาบ้าง เห็นว่ามีใช้ในกองทัพบางประเทศ บริษัทใหญ่อย่างอเมซอนที่อเมริกากำลังทดลองใช้โดรนเพื่อส่งของให้ลูกค้า เรียกได้ว่าเป็นความล้ำหน้าของเทคโนโลยีที่กำลังเข้าใกล้โลกอนาคตเข้าไปทุกขณะ

หญิงสาวกระหยิ่ม นึกแล้วไม่มีผิด ศิลา ก็เหมือนคนรวยทั้งหลาย

ชอบใจกับการได้ครอบครองของเล่นล้ำนำสมัยกว่าใคร แบบนี้น่าจะยิ่ง
เข้าทาง คิดแล้วหัวสมองก็เริ่มร่างแผนการขายเป็นฉากๆ

เจ้าเฮลิคอปเตอร์ปลาหมึกกลอยเอื่อยวนเวียนไปมาอยู่เหนือหัวทั้งสอง
ทำให้เกิดสะกิดใจ ร้องถามไฉ่

“คุณคิลามองเห็นเราจากกล้องได้หรือเปล่า”

“ครับ กล้องจะเชื่อมต่อกับแท็บเล็ต”

ปานนี้ชายหนุ่มคงรู้ตัวแล้วว่ามีเซลล์มาเยือนถึงถิ่น คิดได้ดังนั้นลีลดา
ก็รีบฉีกยิ้มแบบนางงาม เอียงหน้ามุมสวยให้โดรน วางทำเป็นมิตรสุดฤทธิ์

“ไปกันต่อเถอะ”

“ครับ” ไช่รับคำ

ปรากฏว่าแทนที่จะพาเดินต่อไปถึงบ้านหลังใหญ่ ไช่กลับเลี้ยวเข้าไป
ทางเดินที่อยู่ด้านขวาแทน

“อ้าว ทำไมถึงไม่เดินไปบ้านล่ะ” เธอถาม

“ตอนนี้คุณคิลาไม่ได้อยู่ในบ้านครับ”

“อ้อ เหรอ”

ลีลดาแอบพลีใจว่ากว่าจะได้เจอตัวคิลาช่างยากลำบากเหลือเกิน
ต้องผ่านถนนสายย่อยเรียงราย บุกป่าฝ่าดง ได้แต่หวังว่าจะทำสำเร็จตาม
แผน ไม่ต้องวนมาขายของบ่อยๆ อย่างนี้

ทั้งสองเดินห่างจากแปลงนาไปยังส่วนที่มีต้นไม้ใหญ่ดูร่มรื่นกว่า
ต้นไม้เหล่านี้น่าจะมีมาก่อนเจ้าของซื้อที่ดิน และพอได้มาครอบครองแล้วก็
คงไว้ในสภาพเดิม ไม่หักร้างถางพงจนโล่งเตียนอย่างที่ดินส่วนอื่นๆ

ในที่สุดหลังจากเดินไปอีกราวสิบนาทีเธอก็มาถึงจุดหมาย คนนำทาง
หยุดเดิน เงยหน้าป้องปากแล้วตะโกน

“คุณคิลา มีแขกมาหาครับ”

ตอนแรกเธอก็สงสัยว่านายคิลาทำตัวเป็นลิงค่าง ห้อยโหนอยู่บน
ต้นไม้หรืออย่างไร จนเมื่อเงยหน้าขึ้นมอง หยิตาสีแสงอาทิตย์ที่ส่องลอด

ผ่านแนวใบไม้จึงเห็นว่าบนต้นไม้ใหญ่ลำต้นขนาดสิบคนโอบนั้น มีเพิงไม้
หลังหนึ่งตั้งอยู่บนกิ่งที่แผ่กระจายออกด้านข้าง

“โอ้ บ้านต้นไม้” หมอนี่เป็นเด็กหรือไง ถึงชอบอาศัยอยู่ในบ้านต้นไม้

“ครับ ส่วนมากคุณศิลาชอบมาอยู่ที่นี่” ไซ้หันมาบอกเล่า

ชายหนุ่มที่ถูกพุดถึงปรากฏตัวขึ้นในที่สุด ร่างสูงใหญ่ในเสื้อเขีต
สีน้ำเงินเข้มยืนผงาดอยู่บนต้นไม้ แสงแดดสาดส่องมาจากด้านหลังยิ่งเสริม
ให้ดูองอาจ ทำให้เขาดูเหมือนทหารซามูไรเจ้าป่าเวอร์ชันใส่เสื้อผ้าครบถ้วน

เขาเกาะบันไดลิงลงมาอย่างคล่องแคล่ว เขยิบย่างลงมาสามสี่ขั้น
เมื่อได้ระยะพอสมควรก็กระโดดลงมารวดเร็ว

นี่เป็นครั้งแรกที่ลิลดาได้มีโอกาสเห็นศิลาตัวเป็นๆ ไม่ใช่ภาพถ่ายที่
ลงตามสื่อต่างๆ ถึงแม้จะอยู่ในสังคมเดียวกัน ทว่าทั้งสองไม่เคยเจอหน้ากัน
มาก่อน คงเพราะเธอไปเรียนต่อเมืองนอกหลายปี ส่วนชายหนุ่มเองก็เพิ่ง
กลับมาได้ไม่นาน

เขาดูหล่อเหลากว่าในภาพถ่ายเสียอีก ดวงตาคมฉายประกายบางอย่าง
ที่ทำให้คนดูมองหัวใจสั่นไหวได้ง่ายๆ ไหนจะรูปร่างสมส่วนนั้นอีก เสื้อเขีต
สีเข้มไม่อาจปิดบังมัดกล้ามเนื้อแข็งแรงได้เลย เห็นอริมีฝีปากและใต้คางมีหนวด
เคราครีมี ผิวเข้มกว่าในรูปถ่ายเล็กน้อย แต่ยิ่งทำให้ดูมาดแมนสมชาย
เข้ากับบุคลิก

“สวัสดีครับ” เขาทักทายก่อน พลังสงี่ยมให้อย่างเป็นทางการ เป็น
รอยยิ้มที่แตกต่างกับคนชื่ออย่างไซ้ แต่ก็มีเสน่ห์ไปอีกแบบ

หญิงสาวเพิ่งตื่นจากภวังค์เดี๋ยวนี้เอง...

เธอยิ้มตอบ รู้สึกมั่นใจมากขึ้นว่าการสนทนาครั้งนี้จะเป็นไปด้วยดี

“สวัสดีค่ะ” ลิลดายกมือไหว้ อาชีพเซลล์ส์สอนให้เธอมีไม้อ่อน ต่อให้
ลูกค้าอายุเท่ากันหรืออ่อนกว่าไม่กี่ปีก็ต้องอ่อนน้อมเอาไว้ก่อน

“มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ ที่นี่ไม่ค่อยมีแขกมาบ่อยนัก เพราะเป็น
พื้นที่ส่วนบุคคล”

“ขอแนะนำตัวก่อนนะคะ ฉันชื่อลิลดา เรียกว่าลิลลี่ก็ได้ เป็นตัวแทนมาจากบริษัทสหสารพัสดุ มอเตอร์อินเตอร์เรียล ค่ะ”

คิลานิ่ง เอียงคอมองราวกับต้องการให้เธอพูดต่อ

“ลิลลี่อ่านบทสัมภาษณ์คุณคิลาแล้วชอบความคิดการใช้ชีวิตและการทำเกษตร พอดีเพิ่งได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบสินค้าบางตัว เห็นว่าน่าจะ มีประโยชน์กับคุณคิลา เลยอยากเข้ามาคุยด้วยค่ะ”

ชายหนุ่มไม่ยอมมพูดอะไรอยู่ราวห้าวินาที... ซึ่งเป็นห้าวินาทีที่สร้างความกังวลให้แก่เธอเป็นอย่างมาก เพราะคนทำงานเป็นเซลล์ต่างรู้ดีว่า จังหวะเปิดการขายถือเป็นช่วงเวลาสำคัญ ลูกค้าจะสายหัว โบกมือไล่ หรือยอมคุยต่อก็ขึ้นอยู่กับช่วงนี้แหละ

“เราไปนั่งคุยกันตรงนั้นดีกว่าครับ” คิลาชี้ไปยังแคร่ไม้ไผ่แถวใต้ต้นไม้ “ได้เลยค่ะ”

เธอรีบตอบรับด้วยรอยยิ้ม ดีใจที่ผ่านด่านแรกได้แล้ว

“ใช่ นายมีธุระอะไรก็ไปทำเถอะ” คิลาบอกกับผู้ช่วย “ฉันคุยธุระกับคุณลิลดาสักครู่”

“ได้ครับ” หนุ่มหน้าชื่อเอ่ยลาทั้งสอง แล้วเดินออกไปตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ไม่มีท่าทีอยากรู้ อยากเห็น

อยู่กันตามลำพังก็ตีเหมือนกัน กล่อมคนเดียววง่ายกว่า สามารถพูดชักจูงได้เต็มที่โดยไม่มีใครดึงความสนใจ เธอเกรงอยู่บ้างว่าคนท้องถิ่นอย่างไป่โซอาจมีความรู้ทางเกษตร หรือไม่มีใครรอบครวั้ใช้สินค้าที่ห่อหุ้มแล้ว จะมาพูดซัดให้เสียลูกค้าเปล่าๆ

หลังจากนั่งเรียบร้อยแล้ว คิลาหันไปหยิบกระตักน้ำขนาดใหญ่ข้างตัว ด้านในมีขวดน้ำสีเงินบรรจุอยู่สองขวด พร้อมแก้วน้ำสะอาดสะอาดอัน ชายหนุ่มรินน้ำแล้วยื่นแก้วให้เธอ ลิลดาจิบเล็กน้อย น้ำที่ถูกเก็บรักษา อุณหภูมิอย่างดีทำให้รู้สึกเย็นชื่นใจ

“บริษัทของคุณลิลดาขายเครื่องจักรการเกษตรใช้ไหมครับ”

มีความรู้เสียด้วย...เธอคิด ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องเสียเวลาอธิบาย
ไล่ทำความเข้าใจ

“ใช่ค่ะ รถแทรกเตอร์ รถไถ รถเกี่ยวข้าว อุปกรณ์การเกษตรทั้งเล็ก
และใหญ่ เรามีทุกอย่าง” เธออธิบายด้วยขนาดกระชับกระเฉง

“คุณมีสินค้าตัวไหนมาเสนอผมครับ”

ถามแบบนี้เข้าทางแท้ๆ เริ่มต้นแค่นี้คิดเดี๋ยวก็นึกแวบปิดการขายได้
อย่างง่ายดายแล้ว เธอเดินเครื่องเต็มที่ ไม่ต่างกับโรงงานผลิตกลยุทธ์เพื่อ
ความสำเร็จ

“เรียกกลีบลีดีกว่าค่ะ จะได้ฟังดูสนิทกันหน่อย”

“ได้ครับ ส่วนคุณก็เรียกผมว่าศิลา ลั่นๆ ง่ายๆ ผมไม่มีชื่อเล่น”

“ชื่อนี้ก็เรียกง่ายนะค่ะ กะทัดรัดดี” เธอปากหวาน

“ครับ” เขายิ้ม

“ถ้ากลีบลีจำไม่ผิด คุณแม่ของคุณศิลาคือคุณน้าอภิชาติใช่ไหมค่ะ ท่าน
กับคุณแม่กลีบลีเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันทั้งในไทยและอังกฤษเลย”

“จริงหรือครับ ผมไม่เคยรู้มาก่อน”

เขาเลิกคิ้วด้วยสีหน้าประหลาดใจ ส่วนเธอเพียงแค่มยิ้มแล้ว
พยักหน้า หญิงสาวจงใจสืบเรื่องนี้มาอยู่แล้วเพราะคิดว่าต้องใช้ประโยชน์
บางอย่างได้

“ตอนแรกกลีบลีก็ไม่รู้หรือค่ะ แต่พอจะเดินทางมาคุยธุรกิจกับ
คุณศิลา คุณแม่รู้เข้าเลยเล่าให้ฟังว่าท่านกับคุณแม่คุณเป็นเพื่อนเก่า
เพื่อนแก่กัน”

“แหม น้าที่เหมือนกันนะครับ”

“นั่นสิค่ะ ความจริงเราสองคนก็เหมือนรู้จักกันอยู่แล้ว ไม่ใช่คนอื่น
คนไกลเลย”

“ผมเห็นด้วยครับ”

ลีลาตาแหบจะติดนิ้ว นี่เป็นหนึ่งในเทคนิคทางจิตวิทยาการขายที่เธอ

จงใจใช้ มนุษย์เรานั้นยิ่งสนิทสนมกันมากเท่าไรก็ปฏิเสธข้อเสนอของอีกฝ่าย
ได้ยากเท่านั้น ในเมื่อเธอหวังให้ศิลปินส่งชื่อเครื่องจักรจำนวนมาก แค่เพียง
บทบาทความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์กับลูกค้าไม่เพียงพอหรอก มันต้อง
แนบแน่นยิ่งกว่านั้น

ประวัติความสัมพันธ์ระหว่างมารดาเธอกับมารดาเขาทำให้ทั้งสองเป็น
เพื่อนกันไปโดยปริยาย แค่นี้เขาก็ปฏิเสธเธอยกขึ้นแล้ว

จากนั้นก็ถึงเวลากลางดึกหยุดอื่นมาใช้ต่อเอง...

“ตั้งนั้นที่ลิลลี่มาคุยด้วยวันนี้ เราคิดว่าคิดเสียว่าเป็นการพูดคุยตามประสา
เพื่อนห้องแล้วกันนะคะ มีอะไรดีๆ ก็แนะนำให้ฟัง ค่ะ...”

“คุณลิลลี่คิดยังไงกับสิ่งที่ผมทำครับ” เขาถามแทรก ทำเอาเธอชะงัก
เล็กน้อย ถ้ามกลับว่า

“หมายถึงเรื่องที่คุณศิลปินมาทำเกษตรอยู่ที่นั่นเหรอคะ”

“ครับ ผมหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณเห็นอยู่ ทั้งตัวผมและทุกอย่าง
รอบตัวเราในเวลานี้”

ตรีตรองอยู่ครู่หนึ่ง เธอจึงตอบเสียงใส

“ลิลลี่คิดว่าคุณศิลปินมีแนวคิดดี รู้จักเลือกหนทางใช้ชีวิตให้มีความสุข
ไม่ได้ยึดติดอยู่กับวัตถุเพียงอย่างเดียว เป็นตัวของตัวเองไม่เหมือนใคร”

“ทำไมถึงคิดแบบนี้ล่ะครับ”

“ลิลลี่เห็นคนมาหลายประเภท ยุคนี้เต็มไปด้วยคนที่อยากร่ำรวย
คิดถึงแต่เรื่องการทำธุรกิจเพื่อเงินทองและผลประโยชน์ แต่คุณศิลปินไม่ใช่
คนแบบนั้น คุณหวนมาหาธรรมชาติ ใช้ชีวิตอยู่กับความเรียบง่าย มีความสุข
กับผืนดินและท้องฟ้า”

“แล้วคุณคิดว่ามันเป็นวิถีชีวิตที่เข้าท่าไหม”

“เข้าท่าสิคะ ลิลลี่ชื่นชมคุณมาก”

“แต่มันอาจจะขาดสีสัน ไม่วูบวาบ แตกต่างกับชีวิตคนเมืองทุกอย่าง
เลยนะครับ ผมเกรงว่าถ้าอยู่นานๆ คุณลิลลี่คงเบื่อ”

“แหม ไม่หรอกค่ะ คุณศิลาพูดเหมือนลิลลี่เป็นพวกวัตถุนิยมไปได้ ที่เห็นแต่งตัว...สะพายกระเป๋าพวกนี้” เธอกวาดมือไปตามเสื้อผ้าแบรนด์เนม ราคาแพงที่สวมใส่อยู่ “เกี่ยวกับงานล้วนๆ ค่ะ โดยส่วนตัวลิลลี่ชอบชีวิตเรียบง่าย ไม่ต้องแพ้น้ำจิ้มอะไรมาก เสื้อยืดสักตัว กางเกงเล รองเท้าแตะ แค่นี้ก็พอแล้ว”

พูดไปแล้วก็อดทึ่งตัวเองไม่ได้ เธอชอบชีวิตเรียบง่ายๆ ไร้สีสันที่เหน็ดเหนื่อยอย่างเธอจะจัดว่าเป็นมนุษย์เมืองโดยแท้แต่กำเนิด นิยมชมชอบแสงสีและความพลุกพล่าน รวมถึงตึกรามบ้านช่องสูงเสียดฟ้าของเมืองหลวงจะตายไป ต่างประเทศที่เธอชอบไปบ่อยๆ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญทั้งนั้น

ที่สำคัญตลอดชีวิตการทำงาน ลูกค้าชั้นดีที่ทำให้การทำงานเธอเจริญก้าวหน้าถึงขั้นเตรียมรับตำแหน่งผู้จัดการอย่างรวดเร็ว ล้วนแต่เป็นคนยึดติดในวัตถุ นิยมจับจ่ายซื้อของมาเสริมบารมีกันทั้งนั้น ถ้าทุกคนหันมาใช้ชีวิตเรียบง่ายกันหมด เธอจะขายของให้ใครไม่ทราบ

แต่ที่ตอบไปแบบนี้เพราะเดาว่าน่าจะเป็นคำตอบที่ศิลาชอบ คนมาซื้อที่ต่างจังหวัดเพื่อหวังทำเกษตร ปลูกต้นไม้ สร้างวิถีชีวิตเรียบง่าย คงชอบคนมีแนวคิดแบบเดียวกัน เซลล์ที่มีไหวพริบนะต้องรู้จักปรับเปลี่ยนบุคลิกไปตามสถานการณ์ให้ตรงใจเป้าหมาย

“ผมก็คิดอยู่เชื่อว่าคุณแต่งตัวไม่เหมาะกับมาเดินท้องนา”

ศิลาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ตัดจะขันอยู่ในที่ สายตาคมกริบคู่นี้มองเธอหัวจดเท้าราวต้องการสำรวจ หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าเขาแอบจิกกัดเธอหรือเปล่า คำพูดมันชวนให้คิดชอบกล

แต่ไม่หรอกมั้ง...เขาจะรู้เท่าทันเธอได้ยังไงกัน

“รู้กันแค่สองคนนะคะ เจ้านายสั่งมาค่ะว่าพนักงานบริษัททุกคนต้องแต่งตัวเต็มยศ ถือเป็นกาให้เกียรติลูกค้า เสียดยานะคะ ถ้าเจอกับคุณศิลามาก่อน ลิลลี่คงเปลี่ยนไปใส่เสื้อผ้าสบายๆ กว่านี้”

“คราวหน้าผมคงได้เห็นคุณใส่เสื้อยืด กางเกงเล สีนะครับ” เขาหัวเราะ
ในลำคอ ดวงตาฉายประกายบางอย่างที่คนฟังคาดเดาไม่ถูก

“แน่นอนค่ะ” เธอหัวเราะตาม

บรรยากาศกำลังดี เหมาะสำหรับการบุกตะลุยขายสินค้าแล้ว!

“ที่ดินแถบนี้ทั้งหมดเป็นของคุณศิลาใช่ไหมคะ”

“ครับ ความจริงส่วนหนึ่งเป็นที่ดินมรดก พอเห็นว่าผมอยากลองทำ
นา ทำเกษตรด้วยตัวเอง ท่านเลยมอบให้ แล้วผมก็ซื้อเพิ่มเติมบางส่วน”

“เท่าที่เห็นน่าจะถึงพันไร่ ลิลลี่เดาว่าคุณคงวางแผนเอาไว้หมดแล้วว่า
อีกหน่อยจะใช้พื้นที่อย่างไร ทำนาแบบไหนเพื่อให้ผลผลิตเต็มประสิทธิภาพ
ถูกไหมคะ”

“แน่นอนครับ ผมวางแผนเอาไว้หมดแล้ว”

“คุณศิลาเป็นคนรุ่นใหม่ นอกจากแรงงานคนแล้ว คงมีการใช้
เทคโนโลยีเพื่อทุนแรงด้วยใช่ไหมคะ”

“ผมค่อนข้างเปิดกว้าง อะไรมีประโยชน์ผมพร้อมใช้หมดนั่นแหละครับ”

“ดีเลยคะ ลิลลี่อยากให้คุณศิลาลองพิจารณาสินค้าของสหสารพัตร
มอเตอร์ ซึ่งมีคุณภาพ คุ่มค่า คุ่มราคาที่ย่อยไปอย่างแน่นอนค่ะ”

“น่าสนใจนะครับ ผมเองก็กำลังไตร่ตรองเรื่องซื้อเครื่องจักรการเกษตร
ใหม่ๆ อยู่เหมือนกัน”

“ที่ดินคุณศิลาตั้งมาก เครื่องจักรเท่าที่มีอยู่ไม่น่าจะมีจำนวนพอ
รองรับงาน” เธอรีบรุก

“ปัจจุบันผมเพิ่งเริ่มต้น ลองทำนาและปลูกพืชในพื้นที่เฉพาะแค่
ส่วนหนึ่ง เป็นการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลก่อน คิดว่าในปีหน้าพอเริ่ม
ทำเต็มพื้นที่คงต้องมีเครื่องจักรตัวใหม่มาช่วยงาน”

“ถ้าอย่างนั้นลิลลี่ก็พูดไม่ผิด ที่นายเอะขนาดนี้คงต้องใช้เครื่องจักร
จำนวนมาก ทั้งรถแทรกเตอร์สำหรับเคลียร์พื้นที่ รถเก็บเกี่ยว ประเมินด้วย
สายตาคร่าวๆ แล้ว รวมทุกประเภทน่าจะใช้งบร้อยคั่นเป็นอย่าต่ำ”

เธอคิดจำนวนให้เสร็จสรรพ รวบรัดจัดการตัดสินใจให้เอง ถือเป็น
หนึ่งในเทคนิคปิดการขายโดยไม่ปล่อยให้ลูกค้าลังเล

“คุณลิลลี่คิดเร็วจังเลยนะครับ” เขาเอ่ยชม

“งานของลิลลี่นี่คะ ต้องคล่องอยู่แล้ว”

“แสดงว่าจำนวนที่คุณลิลลี่ว่ามาถูกต้อง ผมไม่จำเป็นต้องคำนวณเอง
เลยใช่ไหม”

“ถูกแน่นอนค่ะ รับรองไม่ผิดพลาด” ต่อให้ไม่มั่นใจเธอก็ไม่มีทางบอก
เขาหรอก ต้องแสดงท่ามั่นใจไปก่อน เพื่อให้ลูกค้าเชื่อใจ “ถ้าให้วิเคราะห์
เป็นตัวเลขแน่นอน ลิลลี่ประเมินว่าคุณคิดถูกต้องซื้อสัก ๒๔๐ คันนะค่ะ”

เพิ่มเข้าไปอีกนิด เอาให้มั่นใจว่าชนะคู่แข่งอีกสามคนซัวร์...

“คุณดูคล่องแคล่วมาก รับผิดชอบงานด้านนี้มานานแล้วหรือครับ”

“เข้าปีที่สามแล้วค่ะ” เธอตอบ พลายยิ้มอย่างภาคภูมิใจ จงใจเว้นไม่บอก
ว่าทั้งหมดคือการขายเครื่องหนังไฮโซ ไม่ใช่รถไฮโซ ไม่ได้โกหกนะแค่บอก
ไม่หมด

“แล้วชอบงานนี้หรือเปล่าครับ”

“ชอบสิคะ ลิลลี่ชอบงานขายที่สุด”

“ผมเชื่อในหลักการที่ว่าคนเราถ้าทำสิ่งที่ใจรักแล้วจะทำได้ดีครับ”

“อู๊ย! ลิลลี่ก็เชื่อแบบนั้นเหมือนกันค่ะ” หญิงสาวตามน้ำทันที “ลิลลี่
ชอบการนำเสนอสินค้าที่ดี มีประโยชน์ต่อลูกค้า”

“ดูจากภายนอก ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างคุณลิลลี่ไม่น่าจะขายสินค้า
อย่างรถแทรกเตอร์คันใหญ่ๆ ได้เลย”

“คนเราตัดสินใจกันแค่ภายนอกไม่ได้หรอกค่ะ” เธอพูดอย่างเรียบขาด
“ลิลลี่เชื่อว่าสิ่งสำคัญอยู่ที่ใจต่างหาก เราไม่ควรปล่อยให้คนรอบข้างมาชี้แนะ
ว่าเราเป็นอย่างไรนั้นอย่างไร คุณคิดเองก็คงถูกมองเป็นไฮโซ แต่ตัวจริงของ
คุณกลับรักธรรมชาติ ผันตัวมาทำเกษตรได้เลย”

ส่วนนี้เธอไม่ได้โกหก แต่กำลังนึกถึงยายป็นตัวแสบที่มักชวน

พรรคพวกลิวี่ลือตราหน้าเธออยู่บ่อยๆ

“มันก็จริง” เขาพยักหน้า “คุณลิลี่คงมีความรู้เรื่องการเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้อยู่มากใช่ไหมครับ”

“อย่างน้อยก็รู้พอจะอำนวยความสะดวกให้แก่ลูกค้าได้ค่ะ เชื่อใจลิลี่ได้”

ลิลี่รู้ว่าตัวเองยังมีจุดอ่อนอยู่มาก เครื่องจักรอย่างรถไถไม่ใช่ของถนัด หลังจากถูกมอบหมายหน้าที่จากการแข่งขันซูเปอร์เซลล์ก็มีเวลาเพียงนิดเดียวให้ศึกษาข้อมูล ซึ่งเธอเลือกจะหาข้อมูลของเป้าหมายชั้นดีอย่างคิลา ดังนั้นพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับสินค้าย่อมไม่แน่นเหมือนเครื่องหนังที่เธอรับผิดชอบอยู่ก่อนแล้ว แต่หญิงสาวตั้งใจใช้ทักษะส่วนตัวในการขายหลอกล่อเขาให้อยู่หมัดในคราวเดียว แล้วเธอก็จะชนะขาดลอยไปเลย โดยไม่ต้องเปลืองแรงค้นคว้าในสิ่งที่ไม่ถนัด เรียกว่าใช้เทคนิคโพกัสให้ถูกจุด

“คุณลิลี่คงอยากให้ผมสั่งซื้อเลยสินะครับ”

“แหม ลิลี่ยึดถือความสบายใจของผู้ซื้อเป็นหลัก ไม่เร่งรัดคุณคิลาหรอกค่ะ แต่พื้นที่ใหญ่ขนาดนี้ ถ้าเตรียมตัวซื้อไว้ก่อนก็น่าจะดีนะค่ะ”

“สินค้ารุ่นใหม่เลยหรือเปล่าครับ ถ้าผมจะซื้อก็อยากได้เทคโนโลยีทันสมัยที่สุด”

“รับรองค่ะ ลิลี่ไม่มีทางเอาของตก runt ด้อยคุณภาพมาขายคุณคิลาอยู่แล้ว”

“จะมีของพอหรือเปล่าครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง ระดับลิลี่ไม่ใช่พวกเซลล์ปลายแถวนะค่ะ คุณคิลาต้องการทำอะไร รับรองลิลี่จัดการหาไปได้ครบถ้วน”

เธอไม่ได้แค่พูดไปอย่างนั้น ถ้ามียอดสั่งซื้อเข้ามาปริมาณเยอะถึงสองร้อยคัน มีหรือทางบริษัทจะไม่จะเพิกเฉย ไม่ยอมให้นำเข้ามาตามออร์เดอร์

คิลาจ้องมองมานาน ผิดสังเกตจนคนถูกมองชักเขิน ต้องเสมองไปทางหมุดต้นไม้ใหญ่ริมรั้วแทน ความจริงชายหนุ่มก็น้ำตาตาล่อจัดไม่น้อย

โดยปกติผู้หญิงอย่างเธอคงไม่รังเกียจหรอกถ้าเธออยากสานสัมพันธ์ให้มากกว่าเซลล์กับลูกค้า...แต่นั้นต้องหลังจากปิดการขายได้ก่อนนะ เพราะเธอไม่ชอบเอางานกับเรื่องส่วนตัวมาปนกัน

“รถแทรกเตอร์โมเดลใหม่ล่าสุดของบริษัทคุณออกมาเดือนไหนครับ”
อึ้งๆ เขาก็ถามขึ้น

ตายแล้ว...คำถามนี้เธอตอบไม่ได้เพราะไม่รู้คุณสมบัติผลิตภัณฑ์เลยสักอย่าง แต่ก็จำต้องพูดอะไรสักอย่างออกไปเพื่อไม่ให้เขาจับผิดรู้ได้ว่าเธอไม่มีความรู้ ไม่อย่างนั้นก็มีหวังชวดแน่ๆ

“สามเดือนที่ผ่านมาเองค่ะ”

“เท่าที่ผมติดตามข่าว รู้สึกว่ารถรุ่นนี้เร่งความเร็วได้สูงสุดถึง ๓๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงเลยใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ” เธอเซี่ยเสสไว้ก่อน แม่จะแปลกใจว่ารถไถนาเล่นได้เร็วเทียบชั้นกับซูเปอร์คาร์เลยหรือ แต่ในเมื่อเขาบอกว่าติดตามข่าวก็คงถูกต้องละมัง “บริษัทแม่ที่เยอรมนีพยายามคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ อยู่ตลอด เพื่อเพิ่มสมรรถนะของรถให้คุ้มค่าแก่การใช้งานของลูกค้าค่ะ”

“ระบบขับเคลื่อนลิบล้อที่ยุคสมัยนี้ฮิตกันก็คงมีใช่ไหมครับ”

“มีสิคะ จะพลาดได้อย่างไร” เรื่องนี้เธอก็ไม่รู้เช่นกัน แต่ถ้าเป็นของที่กำลังนิยม มันก็น่าจะมีอยู่แหละน่า จากประวัติเท่าที่ทราบ บริษัทเธอขายสินค้าดีมีคุณภาพ เพียงแค่ที่ผ่านมามีแต่พนักงานขายไร้ความสามารถ เลยประสบปัญหาอย่างนี้

“สนใจผมทุกอย่างแบบนี้ไม่น่ามีปัญหา” เขาพูด ทำเอาหญิงสาวหัวใจเต้นแรงด้วยความตื่นตื่น สำเร็จแล้ว! ชัยชนะมารออยู่ตรงหน้าตัวเอง เธอแทบสัมผัสมันได้ในระยะเอื้อมมือคว้า แต่แล้วเขาก็พูดประโยคที่ทำให้ชะงัก “แต่ผมยังลังเลอยู่เรื่องหนึ่ง”

“อะไรคะ”

“ถ้าเทียบกับยี่ห้ออื่น รถของสหภาพรถมอเตอร์ไม่ค่อยได้รับความ

นิยมในหมู่ผู้ใช้งานนัก ผมกังวลเรื่องการซ่อมบำรุงและจัดหาอะไหล่”

“ของที่คุณใช้กันมาก ไม่ได้หมายความว่ามีความน่าเชื่อถืออะไรมาก”
เธอแก้ต่างให้สินค้าตัวเอง

“ก็อาจจะใช่ครับ”

“สินค้าคุณภาพสูงกว่ามาตรฐานนะ มีแค่คนส่วนหนึ่งเท่านั้นที่สามารถ
ซื้อหาหรือมีรสนิยมพอจะเลือกใช้ ในข้อนี้รถสปอร์ตหรือรถแทรกเตอร์
ก็ไม่ต่างกันหรอกค่ะ”

“หมายความว่าถ้าผมซื้อรถของคุณลิลลี่จะไม่เจอปัญหาเรื่องการซ่อม
บำรุงใช่ไหม”

“ไม่มีปัญหาแน่นอนค่ะ” เธอรีบตอบ แม้ว่าทั้งบริษัทจะมีพนักงานแค่
สี่คนก็ตาม เมื่อเทียบกับรถเก๋งสองร้อยคันแล้วถือว่าน้อยมาก ไม่เพียงพอ
ต่อความต้องการแน่นอน แต่เดี๋ยวเธอค่อยเสนอลูกค้าที่รักดีให้จ้างช่างมา
เพิ่มขึ้นก็แล้วกัน

“ได้ฟังอย่างนี้ค่อยเบาใจหน่อย”

“พรุ่งนี้ลิลลี่เอาแค็ตตาล็อกมาให้ให้คุณพิจารณาเลือก จากนั้นเราตกลงทำ
สัญญากันเลยดีไหมคะ”

“เร็วไปหน่อยหรือเปล่าครับ”

“ไม่เร็วหรอกค่ะ ตอนนี้อยู่ทางบริษัทกำลังทำโปรโมชันพิเศษ ถ้าลูกค้า
ทำสัญญาซื้อขายในสัปดาห์นี้จะได้ส่วนลดพิเศษเป็นประวัติการณ์”

“ได้ก็เปอร์เซ็นต์ครับ” เขาเลิกคิ้ว

“โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ที่สิบห้าถึงยี่สิบเปอร์เซ็นต์ แล้วแต่ผลิตภัณฑ์และ
รุ่นสินค้าค่ะ” โททกลั้วๆ แต่เดี๋ยวค่อยไปขอส่วนลดเอาที่หลัง หรือไม่ก็
บวกเพิ่มจากราคาสินค้าไปอีกหน่อยก็ได้ นายคิลไม่มีทางรู้หรอก

“น่าสนใจมากเลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นตัดสินใจเลยดีไหมคะ นาฬิกาของแบบนี้หาไม่ได้ง่ายๆ ถ้า
มาซื้อภายหลังก็ไม่ได้ส่วนลดนะคะ”

เทคนิคการขายแบบยกมาอ้างว่า ‘หมดแล้วหมดเลย’ นั้นได้ผลเสมอปกติเธอไม่เคยใช้เพราะสินค้าเครื่องหนังระดับไฮเอนด์ไม่เคยลดราคา แต่มันคือกลยุทธ์คลาสสิกที่บรรดาเซลล์ส่วนใหญ่ย่อมต้องเคยหยิบยกมาใช้สักครั้ง และส่วนใหญ่มักไม่ค่อยพลาดเสียด้วย

ศิลายกมือลูบคางเบาๆ ด้วยสีหน้าครุ่นคิดอย่างหนัก เขากำลังพิจารณาข้อเสนอของเซลล์สาวที่พูดเก่งเป็นน้ำไหลไฟดับ

“เ็นเมื่อเป็นแบบนี้ ผมก็จะต้อง...” เขาพูดซ้ำๆ

“ซื้อเลยใช้ไหมคะ” เธอรีบต่อประโยคให้จบ ฉีกยิ้มกว้างให้แก่ความสำเร็จ ทว่าเขากลับตอบหน้าตายว่า

“ต้องปฏิเสธครับ”

“หา!” ลีลดาอุทาน อ้าปากค้าง “คุณศิลาพูดอะไรนะคะ ลีลลี้คิดว่าคงฟังผิดไป”

“ไม่ผิดหรอกครับ ผมขอปฏิเสธ ไม่ซื้อสินค้าจากคุณ”

“เพราะอะไรคะ” เธอพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้เสียงสั่น แม้นใจจะหึ่งเคียดและงุนงน ไม่เข้าใจว่าตัวเองพลาดตรงไหน “หรือคุณศิลายังไม่พร้อมวันนี้ ลีลลี้ให้เวลาคิดก่อนก็ได้ ยังพอมีเวลาเก็บโปรโมชันเอาไว้ให้ได้”

“ไม่ต้องหรอกครับ ที่ผมปฏิเสธก็เพราะรู้ทันคุณ”

หลังจากพูดประโยคนี้เขาก็เหยียดยิ้มมุมปาก ใบหน้าหล่อเหลาที่เธอเคยนึกว่าใส่ชื่อไปคนละแบบกับหนุ่มบ้านทุ่งอย่างไซ่กลับปรากฏแววร้ายกาจเหมือนเสือกำลังถอดคราบลูกแกะน้อยออกมาล่าเหยื่อที่ตนหลอกให้ตายใจ

“หมายความว่ายังไงคะ” เธอถามอย่างตกใจ

“คุณคงคิดว่าผมเป็นหมูในอวย น่าจะหลอกขายง่ายใช้ไหม ทั้งที่ไม่มีความรู้ ไม่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสินค้าสักอย่าง คุณยังพูดโฆษณากับผมเป็นวรรคเป็นเวร”

“เอ่อ คือว่า...” ลีลดาอ้าอึ้ง แต่ด้วยนิสัยเป็นคนไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ จึงโตะกลับไป ลูกขึ้นจากที่นั่ง “คุณรู้ได้ยังไง ว่าฉันไม่เชี่ยวชาญ ไม่ใช่เซลล์

บริษัทฉันเสียหน่อย”

“ไม่ต้องเป็นเซลล์ผมก็รู้ครับว่ารถแทรกเตอร์ยี่ห้อไหนก็แรงความเร็วถึง ๓๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงไม่ได้ แล้วไ้ระบบขับเคลื่อนลึบล่อนะ มันมีที่ไหนกัน ไม่ใช้รถลึบล่อนะ จะเอาล้อที่ไหนมาขับเคลื่อนไม่ทราบ”

“เฮ้! แต่ทั้งหมดนั่นคุณเป็นคนพูดมาเองนี่นา”

“ผมแก๊งพูดไปอย่างนั้นเอง ถ้าคุณมีความรู้จริงก็น่าจะโต้แย้งผมไปนานแล้ว เห็นได้ชัดว่าคุณไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักนิด” เขาว่า ลูกขึ้นจากแคร์ก้าวเข้ามาประชิดตัว ร่างสูงใหญ่บึกบึนของเขาทำเอาคนร่างเล็กกว่าหายใจไม่ทั่วท้อง

“คะ...คุณหลอกฉัน” เธอกัดฟันกรอด

“คุณพยายามจะหลอกผมก่อน” ชายหนุ่มยกไหล่ เสริมว่า “บอกให้อีกอย่าง เทคนิคจิตวิทยาการขายของคุณ ไม่ว่าจะเอาโปรโมชันมาล่อ หรือคิดคำนวณจำนวนสินค้าให้เอง ตีสนิทกับญาติ ผมรู้ทั้งหมดนั่นแหละ เพราะศึกษาจิตวิทยาธุรกิจมาเหมือนกัน เปลี่ยนกลยุทธ์บ้างก็ดีนะ มันซ้ำซาก”

หญิงสาวเม้มปากแน่น เงยหน้ามองเขาด้วยสายตาราวจะกินเลือดกินเนื้อ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีใครใช้คำพูดหยาบเธอขนาดนี้มาก่อน โดยเฉพาะเรื่องการทำงานอันเป็นความภาคภูมิใจสูงสุดในชีวิต เธอมั่นใจเสมอมาว่าตัวเองไม่เป็นสองรองใคร เขาล้าต๋อยังไงมาพูดอย่างกับว่าเธอเป็นเซลล์ที่ไม่ได้เรื่อง

“นึกว่าตัวเองฉลาดนักหรือไง ถึงกล้าพูดอย่างนี้กับคนอื่น” เธอว่ากลับนาทีนี้ไม่ต้องเกรงใจกันละ

“ผมก็พูดไปตามที่เห็น คุณนะอ่อนหัด มีความตั้งใจแต่ก็ยังไม่อ่อนหัดอย่างคุณไม่มีทางขายของให้ผมได้เด็ดขาด” เขาว่า แล้วหันหลังปีนกลับขึ้นไปบนบ้านต้นไม้ เป็นอันจบการสนทนา ทิ้งให้ลึลดาเย็นหนึ่งอึ้ง ตัวลั่นเทิ้มด้วยความโกรธและซ็อกผสมกัน

ม่ายยย!

๑

เธอพลาด...

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันเกิดขึ้นจริง ตลอดระยะเวลาการทำงานที่ผ่านมา เธอไม่เคยพลาดเลยสักครั้ง ลองได้เอ่ยปากแล้วเป็นต้องปิดการขายได้เสมอ ลูกค้ารายไหนรายนั้นล้วนแล้วแต่ตกหลุมพราง...เอ๊ย ตกหลงใจซื้อสินค้ากับเธอทั้งนั้น มีแต่นายคิลาคนเดียวที่กล้าปฏิเสธ!

เขาบอกว่ารู้ทันกลวิธีการขาย เป็นไปได้ยังไงกัน เท่าที่ศึกษาประวัติมา ตานี่เรียนจบมาทางเกษตรกรรมไม่ใช่เหรอ

แต่คิดดูให้ดี เขาก็เป็นลูกหลานนักธุรกิจใหญ่ การศึกษาดีแถมเรียนจบจากเมืองนอกเมืองนาเหมือนกัน จะศึกษาชั้นเชิงทางธุรกิจไว้ก็ไม่แปลกนี่นา เธอประมาทผู้ชายคนนั้นมากเกินไปสินะ

ลิลดาไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองเสียหน้าที่ถูกตอกกลับจากคนรู้เท่าทัน ไม่ต่างกับนักมายากลถูกคนดูเผยไต๋ได้ต่อหน้า ทั้งเจ็บใจและช็อกอย่างบอกไม่ถูกเลยทีเดียว แค่คิดก็อึดอันแล้ว

หญิงสาวขบขันมาตามทางโรยกรวดเรื่อยๆ ก่อนจะจอดข้างทางริมทุ่ง

รักครีမ် เหม่อมมองไปข้างหน้าอย่างใจลอย ภาพของตัวเองถือโล่รางวัลซูเปอร์ เซลล์แห่งศตวรรษอยู่บนเวที แสงจากสปอตไลท์ฉายส่องมาที่เธอแต่ผู้เดียว กลบคนอื่นให้กลายเป็นแค่เงาอยู่ด้านหลังเป็นแบ็กอัปให้เธอเท่านั้น ช่างเป็น ภาพที่สวยงามเหลือเกิน... ก่อนที่มันจะค่อยๆ มีรอยร้าว รวากับกระจกใสที่ เคลือบไว้ถูกก้อนหินขว้างใส่จนแตกเป็นเสี่ยง เศษกระจกร่วงกราวลงพื้น... ไม่เหลืออะไรเลย

เลยจากเศษกระจกไป ร่างสูงบึกบึนของศิลายืนอยู่ตรงนั้น พร้อม แววดตาและรอยยิ้มเยาะเย้ย ริมฝีปากเขาขยับขึ้นลงเป็นคำพูดว่า

‘อ่อนหัด มีความตั้งใจแต่ก็ยังไม่อ่อนหัด’

‘ไม่จริง! ลีลดากริตรร้อง ยกมือขึ้นปิดหูเหมือนทนรับฟังไม่ได้
ก็อ๊ก...ก็อ๊ก

เสียงเคาะกระจกถี่ร่ำทำให้หญิงสาวสะดุ้ง หันขวับไปมองทางประตู ฝั่งคนขับแล้วก็เกือบจะกริตร้องออกมาจริงๆ เพราะใบหน้าตอบเรียวยของ เบ็ลอยู่ในระยะประชิด อีกฝ่ายเอาปาก จมูก และช่วงแก้มแนบกับกระจก รถเธอนั้นเป็นรอยมันแฉลับ ตาก็ดูเหลือๆ ซอบกล

“น้องลิลลี่จริงๆ ด้วย มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้ล่ะ”

ลีลดาผลอดถอนหายใจ ตั้งแต่เหยียบเท้าเข้ามาในตำบลโพนเขี้ยว เธอ แทบไม่ได้ติดตามลำพังเลย อย่างกับคนแถวนี้มีตาทิพย์ คอยสอดส่องเห็นหมดว่าใครทำอะไรที่ไหนอย่างนั้นละ ตั้งแต่ตอนอยู่ที่นาของนายศิลานั้นแล้ว คราวนี้ก็มาเบิ้ลอีกคน ปล่อยให้เธอได้ทอดถอนหายใจแค่ลำความเศร้าอยู่คนเดียวไม่ได้หรือไงนะ

เธอโบกมือเป็นเชิงให้อีกฝ่ายถอย แล้วเปิดประตูรถ

“พี่เบ็ลรู้ได้อย่างไรว่าลิลลี่จอดรถอยู่ที่นี่”

“ไม่รู้หรอก” สาวทอมตอบ “พี่กำลังจะไปซื้อผักที่ตลาด ผ่านมาเห็นรถจอดอยู่ จำได้ว่าเป็นรถน้องลิลลี่เลยเข้ามาทัก”

เธอสัมผัสได้ถึงความเป็นห่วงในน้ำเสียงของเบ็ลจึงค่อยคลายความ

หงุดหงิด ตอบเสียงอ่อนลงว่า

“ลิลลี่ไม่เป็นไรค่ะ แค่อยากจอตระกิดอะไรบางอย่าง”

“ขายไม่ได้ใช่ไหม”

เกลียดนักคนรู้ทัน...แถมยังพูดขวานผ่าซากอีก

เมื่อเห็นว่าเธอไม่ตอบ เบิ้ลจึงพูดให้กำลังใจ “อย่าเพิ่งหมดหวังนะสะ
น้องลิลลี่ พี่เชื่อว่าคนเก่งอย่างน้องลิลลี่จะต้องทำสำเร็จแน่”

“พี่เบิ้ลคิดอย่างนั้นจริงๆ หรือคะ”

“น้องลิลลี่ออกจะสวย ไม่มีเซลล์สวยๆ คนไหนขายของไม่ออกหรอก”

ลิลดาชักห่อเหี่ยว ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะชมหรือดูหมิ่นกันแน่ เวิร์กรรม
จริงๆ อยู่กรุงเทพฯ ก็โดนขายปิ่นหว่าใช้เส้นสายจนทำยอดขายได้สูง มา
ต่างจังหวัดก็ยังโดนหว่าใช้หน้าตาอีกหรือเนี่ย

เบิ้ลคงรู้ว่าพูดผิดไป เลยหัวเราะแห้งๆ แก้วว่า “พี่ไม่ได้ตั้งใจพูด
อย่างนั้นนะสะ บังเอิญเป็นคนปลอบใจไม่เก่ง แต่พี่พูดเรื่องจริงนะว่าน้อง
ลิลลี่สวย”

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ใช่คำชมที่ลิลลี่อยากได้ในช่วงนี้สักเท่าไรนัก”

“เอาน่า วันนี้ไม่ได้ วันหน้ายังมี กลับออฟฟิศกันดีกว่านะสะ”

“พี่เบิ้ลซื้อผักเรียบร้อยแล้วหรือคะ”

“โอ๊ย ไม่เป็นไร เก็บเอาหลังบ้านก็ได้ ไม่ซีเรียส พี่เป็นคนกินง่ายอยู่
ง่าย เอาแค่นี้ไปมื้อหนึ่งๆ ก็ดีแล้ว”

ด้วยความที่นึกภาพไม่ออกว่าอีกฝ่ายจะเก็บผักอะไรหลังบ้านมากิน
เลยพานึกไปถึงวัชพืชที่เคยเห็นขึ้นตามข้างทางซึ่งหน้าตาไม่บ่งบอกว่า
กินได้แต่อย่างไร เธอจึงนึกทิ้งเป็นพิเศษ

เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าคนต่างจังหวัดมีวิถีชีวิตเรียบง่าย เป็นอย่าง
นี้เองสินะ...

“น่าประทับใจจังเลยคะ”

“อ้อ ส่วนกับข้าวที่เหลือค่อยไปถูกลงอักขระเทศกิน แยกทำอาหารอร่อย”

เปล็ตอบหน้าตาเฉย “คนเราต้องอยู่อย่างพอเพียง จริงไหมจ๊ะ น้องลิลลี่ คนสวย”

เธอไม่แน่ใจว่าแนวคิดของอีกฝ่ายเข้ากับคำว่า ‘พอเพียง’ ที่ตรงไหน แต่ไม่อยากต่อปากเลยเสียใบ้ เปลี่ยนเรื่องว่า

“ไหนว่าจะกลับออฟฟิศไงคะ”

“ไปสิ น้องลิลลี่ขบนะ ขอพีดีตรึงไปด้วย” พูดจบกก็เดินอ้อมมาเคาะประตูฝั่งคนนั่ง ทำให้เธอต้องเปิดล็อกให้โดยปริยาย

เมื่อทั้งสองมาถึงหน้าบริษัทแล้ว เปลก็เดินนำลงไปก่อน ขณะลิลดาเดินเอื่อยๆ ตามอย่างไม่เต็มใจนัก เธอไม่เคยกลับเข้าบริษัทพร้อมความพ่ายแพ้มาก่อน นี่ถ้าคู่แข่งอย่างปิ่นรู้เข้าคงสะใจแทบแยเลยชั่ววละ

แน่นอนว่าเธอจะปล่อยให้ทางนั้นรู้ความเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด โชคดีที่สทสารพัตรมอเตอร์ตั้งอยู่ห่างไกลความเจริญเสียขนาดนี้ ทำให้พอมั่นใจได้ว่าต่อให้เธอยากรู้อยากเห็นสักแค่ไหน ยายปิ่นก็คงไม่ถ่อมาแอบดูถึงที่แน่ๆ เธอยังพอมีเวลากู้สถานการณ์ พลิกกลับจากผู้แพ้เป็นผู้ชนะได้อยู่

พอเปิดประตูเข้าไป อ้อยก็เงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงาน ทักประโยคแรกว่า

“ชายไม่ได้ละสิ”

ลิลดาไม่อยู่ในอารมณ์ยอมรับ เลยตอบเสียงแข็งอ้อมแอ้มไปว่า “ชายได้แน่ค่ะ แค่อต้องใช้เวลากินหน่อย”

“ยอมรับความจริงซะเถอะ ของมันขายไม่ได้ง่ายๆ หรอก”

“แล้วจะปล่อยให้บริษัทเจ๊งหรือคะ” เธอย้อน “มีใครคิดจะทำอะไรเพื่อรักษาตนเองเอาไว้บ้าง ถ้ายอดขายไม่ถึงเป้า ลิลลี่ก็ไม่ใช่คนที่จะตกงานหรอกนะค่ะ”

ทุกคนเงยบกริบ หญิงสาวเริ่มเสียใจที่ใส่อารมณ์ ไม่มีใครในบริษัทต้องรับผิดชอบต่อความล้มเหลวที่เธอเสนอขายรถแทรกเตอร์ทั้งหมดให้ลิลดาไม่ได้เสียหน่อย เธอผิดเองที่เก็บมาเป็นอารมณ์จนพุดจาแยๆ ใส่คนอื่น

เธออ่อนลมหายใจ พุดเสียงอ่อนลง

“ขอโทษนะคะ ลิลลี่หงุดหงิดมากเกินไป”

“ช่างเถอะ ที่เธอพุดมาก็ถูก” กลัวยว่า หญิงวัยกลางคนพุดด้วยเสียง
นิ่งเรียบผิดจากเคย “พวกเราเคยชินกับการทำอะไรเหมือนเดิมมาตลอด
เห็นเด็กรุ่นใหม่ ๆ ไฟแรงแล้วไม่เข้าใจหรอก แต่เอาเป็นว่าถ้าอยากทำอะไร
พวกฉันจะไม่ขัดก็แล้วกัน”

“ถึงแม้ว่าวิธีการขายแบบเซลล์เมืองกรุงอย่างเธอจะไม่เหมาะกับ
บ้านนอกก็ตาม ไร่เราเน้นมันลูกทุ่ง เน้นเข้าถึงตัว ลุยๆ เข้ากับชาวบ้านมากกว่า
แต่ขายเฉยๆ แล้วก็จบกันไป” อ้อยเสริม

แม้กลัวยกับอ้อยจะทำเหมือนไม่ได้โกรธเคืองรุนแรง ทว่าคำพุด
แทงใจ ฟังอย่างไรก็โดนตำซัดๆ ทำให้ลิลดาหน้าชา ใบหน้าขาวเนียนปรากฏ
สีเรื่อ ริมฝีปากเหม็นแฉ่น

อีกนิดเดียว...เธอคงได้ระเบิดอารมณ์อีกแน่ ถ้าเบิ้ลไม่เข้ามาแก้
สถานการณ์เสียก่อน

“เหอะๆ เอาเถอะซะ อย่าเพิ่งเครียดกันเลย น้องลิลลี่เพิ่งมาถึงวันแรก
เอง ยังมีเวลาให้เรียนรู้อีกมาก ป้าๆ ก็สอนน้องหน่อยสิ จะได้รู้ว่าเซลล์
บริษัทเราทำงานยังไงบ้าง”

“สอนได้ แต่จะรับหรือเปล่านั้น” อ้อยว่า คุณป้าผิวคล้ำตัวล่ำบึกมอม
คนอ่อนวัยกว่าด้วยสายตาคมกริบ “จะขายสินค้าอะไรก็ต้องเข้าถึงกลุ่ม
เป้าหมายให้ได้นะ จะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าราคาแพง สวมรองเท้าส้นสูง เดิน
นวนายนานไม่ได้หรอก”

“รู้ได้ยังไงคะว่าทำไม่ได้” เธอเถียง ชักออดรันทนไม่ไหว

“เบิ้ลว่าวันนี้พอแค่นี้ก่อนเถอะซะ” เบิ้ลกระโดดเข้ามาห้ามสองสาว
ต่างวัยที่เกือบจะได้อวมวดยกกันไม่ไหว หันมาเอาใจหญิงสาว “คืนนี้น้องลิลลี่
พักที่ไหนซะ มีที่พักหรือยัง”

เธอเพิ่งนึกได้ เพราะมัวแต่รีบขับรถจากบ้านมาถึงจุดหมาย เลย

ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลยแม้แต่น้อย กระทั่งว่าจะพักที่ไหน ก็วันยังไม่รู้เลย
“ลิลลี่...ไม่ได้เตรียมมา” เธอว่า “คงจะกลับกรุงเทพฯ เลยมั้งคะ”
“น้ำมันเกือบจะหิวคำแล้วนะ ขับกลับยังงไหวตั้งหลายร้อยกิโล” เป็ล
ร้อง ก่อนเสนอตัว “เอาอย่างนี้ มาพักบ้านพี่เป็ลไหมฮะ”

สายตากู่มกริมที่อีกฝ่ายส่งมาทำให้หนักขยาด ลิลดาเลยเบี่ยงไปว่า
“อย่าดีกว่าค่ะ ลิลลี่เกรงใจ เดี่ยวขับรถเข้าตัวเมือง หาโรงแรมอยู่ก็ได้”
“ผิดนะ”

พูดถึงเรื่องผีสังแล้วหญิงสาวก็ขนลุกเกรียว เหลียวมองซ้ายขวา
อย่างไม่ไว้วางใจ ทั้งที่อยู่กันหลายคน ถามหาวาดๆ ว่า

“จริงหรือคะ”

“อ๊อย! ไม่มีหรอก...นั่งเป็ล แกจะหลอกสาวอีกละสิ” อ้อยรู้ทัน ชัก
สีหน้าอย่างเมื่อหน้าย “มุกนี้เล่นประจำเลยนะ ถามจริง มีคนเชื่อแถมด้วย
หรือ”

“แหม ป้าอ้อยขี้ดลาง พยายามบ่อยๆ ก็ต้องมีคนเชื่อบ้างแหละ” เป็ล
เบ้าปาก “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่นไง”

“ตกลงว่าไม่มีผีใช่ไหมคะ” เธอหรีตามองเป็ลอย่างเอาเรื่อง ฐานทำให้
กลัวไปเปล่าๆ “ลิลลี่ขับรถเข้าไปนอนในตัวเมืองดีกว่า”

“มันก็ไกลอยู่นา ฟ้ามืดขับลำบาก ถึงพี่เป็ลจะหยอกเล่นเรื่องผี แต่
เป็นห่วงจริงๆ นะฮะ ไม่เชื่อถามลุงอัครเดซดูได้” สาวทอมเริ่มหาพวก

“อือ ใช่ ขับกลางคืนมันอันตราย ถนนไม่ค่อยดีนักหรอก แถม
กลางคืนเด็กแว้นมันออกมาชิงกันเยอะด้วยสิ” ชายชราสับสนุน

ลิลดาซึ้งใจ ระหว่างขับรถคนเดียวกับอาศัยพักกับเป็ล...อย่างไร
เสี่ยงกว่ากัน ครู่ต่อมาเธอก็ตัดสินใจ ยอมเสี่ยงกับสาวทอมรุ่นพี่ก็แล้วกัน

“ตกลงค่ะ ลิลลี่ขอพักกับพี่เป็ลก็แล้วกัน”

“ดีเลยฮะ เดี่ยวพี่ปัดกวาดเช็ดถูห้องให้” อีกฝ่ายทำท่าดีใจจนออก
นอกหน้า

“ไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ ลิลลี่พักแค่วันเดียว พรุ่งนี้ว่าจะกลับ
กรุงเทพฯ แต่เช้า”

“ไหนๆ ก็มาแล้ว จะรีบกลับบ้านทำไม อยู่ต่ออีกหน่อยลิลลี่จะนั่งลิลลี่ ถึง
ตำบลเราจะไม่มีแหล่งท่องเที่ยวอะไร แต่ธรรมชาติก็สมบูรณ์ไม่แพ้จังหวัด
อื่นๆ นะ”

พูดถึงธรรมชาติแล้วทำให้นึกถึงนายคิลากับที่นาผืนนั้น ลิลลดาภิพาน
หยุดหิดขึ้นมาทันที เธอพูดเสียงสลับว่า “ลิลลี่ไม่สนใจอะไรพรรคิ์นั้นหรอก
ค่ะ”

“จะขายเครื่องจักรการเกษตร ไม่สนใจเรื่องพวกนี้ไม่ได้หรอกนะฮะ”
เบิ้ลพูดเสียงอ่อย รู้ตัวว่าเปลอพูดอะไรไม่ถูกหูสาวสวยชาวกรุงเข้าแล้ว “เอา
อย่างนี้ดีไหม เย็นนี้้องลิลลี่ไปกินข้าวบ้านลุงอัครเดชกัน ลุงจะได้เล่า
ประวัติย่อๆ ของตำบล ที่ดินแถบนี้ทั้งหมด รวมถึงงานในบริษัทเรา รวมถึง
ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ด้วย”

หญิงสาวไม่แน่ใจว่ามันจะมีประโยชน์นัก สารภาพตามตรงว่านับ
ตั้งแต่โดนชายหนุ่มปฏิเสธอย่างไรเยื่อใย ซ้ำยังพูดจาตู่กตอกหน้ามออีก
มันทำให้เธอรู้สึกท้อแท้...หดหู่...ขาดความมั่นใจอย่างบอกไม่ถูก แต่แล้วก็
สายหัวแรงๆ พอลงคิดว่าแค่คำพูดของคนคนเดียวจะปล่อยให้มีอิทธิพลต่อ
ชีวิตได้ยังไงกัน เธอต้องลุกขึ้นสู้ แสดงให้เขาเห็นว่าที่ปรามาสไว้นะผิด
ทั้งหมดต่างหาก!

“ตกลงค่ะ ผูกตัวด้วยนะคะ” เธอหันไปทางอัครเดช สายตามฉายแวว
มุ่งมั่น โดยไม่เห็นว่ชายชราเองมีสีหน้าอมยิ้มในที และมีแววพอใจตอบกลับ
มา

บ้านพักของเบิ้ลกับอัครเดชอยู่ไม่ห่างกันมากนัก แค่เดินไม่กี่ก้าว
ก็ไปมาหาสู่กันได้แล้ว ส่วนบ้านของกล้วยกับอ้อยนั้นอยู่ห่างออกไปอีก
ประมาณช่วงระยะหน้าซอยกับท้ายซอย ทว่าทั้งหมดอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน

เดียวกัน ซึ่งบังเอิญเป็นหมู่บ้านที่ตั้งของบ้านเรือนไทยประยุกต์ของนายศิลาด้วย

แต่ละหลังมีขนาดไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็อยู่ได้สบาย อย่างบ้านของเป็ลก็มีสองห้องนอน ทำให้ลิลดาไม่ต้องคอยระวังว่ากลางคืนจะนอนหลับได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ เธอเอ่ยชมบ้านของอีกฝ่ายอย่างจริงใจ

“ท่าทางน่าจะอยู่สบายนะคะ เรียบง่ายดีจัง”

“ที่เป็ลเดี๋ยวที่บ้านน้องลิลลิ่งคงหลังใหญ่กว่านี้มาก” สาวทอมหัวเราะอายๆ “เล็กไปหน่อยนะ แต่พี่จะพยายามหาเงินมาขอ น้องลิลลิ่งให้ได้”

ลิลดาหัวเราะไปด้วย เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดเล่น เธอเลิกคิดมากไปนานแล้วกับคำพูดหมาหยอกไก่ของเป็ล เลยล้อเล่นกลับ

“คำสินสอดแพงนะคะ แม่เคยบอกว่าลิลลิ่งเลี้ยงยาก”

“พี่จะพยายามซะ แต่ลดหน่อยก็ดี” อีกฝ่ายทำหน้าที่ซึ่งซัง “น้องลิลลิ่งหิวหรือยัง”

“ยังหรออกค่ะ”

“ป่านนี้ลุงอัครเดชคงกำลังทำกับข้าวอยู่ พี่ว่าจะแกงจืดตำลึงไปสมทบด้วย น้องลิลลิ่งพัก่อนก่อน รออีกแป๊บก็ได้กินแล้วละ” ว่าแล้วเจ้าของบ้านก็เดินหายไปทางหลังบ้าน ได้ยินเสียงโคริ่งเคื่องดังแว่วมา คงกำลังทำกับข้าวอย่างที่บอกไว้นั่นเอง หญิงสาวเลยถือโอกาสนี้เดินเข้าห้องที่อีกฝ่ายบอกว่าจัดให้เป็นห้องนอนในคืนนี้ของเธอ วันนี้เหนื่อยมามากแล้ว ได้พักสักนิดก็คงดีไม่น้อย

ห้องนี้มีขนาดเล็กพอๆ กับห้องน้ำส่วนตัวที่บ้านเธอ พื้นไม้กระดาน กระจกสะอาดไม่มีคราบฝุ่น ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อื่นใด นอกจากพูกนอนที่พับเอาไว้ตรงมุมห้องเท่านั้น หมายความว่าคืนนี้เธอต้องนอนพื้น หญิงสาวย่อตัวลงแตะพูกอย่างลังเล สัมผัสบอกให้รู้ถึงความแข็ง ทำนายอนาคตได้เลยว่าพรุ่งนี้เธอต้องปวดหลังอย่างแน่นอน แต่จะเปลี่ยนใจหนีไปเช่าโรงแรมก็คงไม่ทันแล้ว เธอคงได้ถูกมองจากทั้งบริษัทว่าเรื่องมากและไม่มีการยาทนใดๆ

คงต้องหนีไปสักคืน แล้วหลังจากนี้ถ้ามีเหตุให้ต้องกลับมาอีก เธอจะจองโรงแรมไว้แต่เนิ่นๆ หรือไม่ก็หาบ้านเช่าเสียเลย

“น้องลิลลี่ ยู๊ฮู” เสียงเบิ้ลลอยลมมาจากด้านนอก เธอรีบผุดลุก เดินออกมาทันที พอเห็นหน้าแขก สาวทอมเจ้าของบ้านก็ยิ้มรำ เอ่ยชวน “ไปกินข้าวกันเถอะ พี่เบิ้ลต้มแกงเสร็จแล้ว หอมฉุยเลย ชดร้อนๆ คล่องคอ ที่นั่งไว้นานเดี๋ยวจะเย็นซิด”

เธอเดินตามหลังอีกฝ่ายไปบ้านอัครเดช ซึ่งเจ้าของบ้านก็รออยู่แล้ว พร้อมกับข้าวต้มโต๊ะ แม้จะบอกตัวเองว่าไม่ค่อยหิวและอาจกินไม่ลง แต่พอเห็นหน้าตาอาหารแต่ละอย่างแล้วก็อดน้ำลายสอไม่ได้ ท้องร้องครี๊ดคราดส่งเสียงบอกให้หญิงสาวหะอะไรใส่ท้อง

“น้ำกินจรงเลยคะ ลุงอัครเดชทำอาหารเก่งจังนะคะ”

“อยู่คนเดียวก็อย่างนี้แหละ ถ้าไม่ลงมือเองก็คงไม่มีใครอาสาทำให้” ชายชราว่าเขินๆ

“แหม ลุงก็ถ่อมตัวไปได้ ไม่อยากจะคุย ลองใครได้ชิมฝีมือลุง อัครเดชเป็นดีใจทุกราย สมัยก่อนสาวๆ มากินฟรีประจำ ทำแกอกหักรักकुดไปหลายรายแล้ว”

เธอฟังแล้วไม่แน่ใจว่าเป็นคำชมหรือเปล่า แต่ก็ซักเห็นใจชายชราขึ้นมาตจิดๆ เพราะคงมีคนหน้ามึนมาขอฝากท้องบ่อยจริงๆ

“แกก็พูดเกินไป เบิ้ลเอ๊ย” อัครเดชโคลงหัว หันมาทาลิลดา “กินข้าวเถอะหนูลิลลี่ ผิดเวลามากเดี๋ยวเป็นโรคกระเพาะ”

ทั้งสามเริ่มตักกับใส่จานข้าว คำแรกที่ชิมเข้าไปถึงกับทำให้เธอประหลาดใจจนร้องอุทานออกมา ดูท่าว่าคำชมของเบิ้ลจะไม่ใช่แค่การชวนเชื่อ แต่ชายสูงวัยทำอาหารได้อร่อยระดับพ่อครัวมือทองเลยทีเดียว

“อร่อยมากเลยคะ” เธอว่า

“กินเยอะๆ นะคะ น้องลิลลี่ ลุงแกอุตส่าห์ทำต้อนรับ” เบิ้ลยิ้มกริ่ม ตักผัดเผ็ดปลาตุ๋นใส่จานหญิงสาวพูนซ้อ

“ขอบคุณค่ะ ลิลลี่เกรงใจจัง ทุกคนมีน้ำใจมาก ทั้งที่เพิ่งเจอหน้ากันแท้ๆ” เธอเอ่ยอย่างซาบซึ้ง “ไม่เหมือนนายศิลา พูตจาแยที่ สุด เขาบอกว่า ลิลลี่ไม่รู้จริงแล้วยังกล้าโฆษณาขายสินค้าให้เขา แถมยังบอกให้เปลี่ยนกลยุทธ์ขายอีก เซลล์คนไหนก็ต้องขายสินค้าให้ได้ทุกอย่าง แม้ว่าตัวเองจะไม่ถนัดทั้งนั้น จริงไหมคะ”

เธอได้ที่ระบายอารมณ์ แต่คำตอบกลับเป็นความเงิบ เงยหน้าขึ้นมองเห็นอัครเดชกับเปิ้ลทำหน้าบึ้งยาก ในที่สุดชายแท้คนเดียวในบ้านก็เอ่ยอย่างโอบอ้อมว่า

“ลุงว่าหนูลิลลี่เข้าใจผิดไปหน่อยนะ”

“ยังไงคะ”

“พนักงานขายนะมีหน้าที่ขายสินค้าตามคำสั่งของบริษัทก็จริง แต่ไม่ใช่ที่เราเนี่ยจะขายอะไรก็ขายโดยไม่คำนึงถึงความต้องการของลูกค้าหรอก ไม่อย่างนั้นจะมีคนบ่นว่าคนขายไม่มีความรับผิดชอบหรือ เพราะคนขายคนนั้นไม่มีความจริงใจ ไม่ซื่อสัตย์ต่ออาชีพตัวเองล่ะ”

ลิลดาหันอง รู้สึกเหมือนถูกต่อว่าจากชายชราเข้าด้วยอีกคน เลยต้องแก้ต่างให้ตัวเองบ้าง

“แหม ลิลลี่ไม่ได้สักแต่จะขายนะคะ ที่บุกไปหานายศิลาอย่างนั้นก็เพราะเชื่อมั่นว่าสินค้าของบริษัทเราดีไม่แพ้บริษัทคู่แข่งต่างหาก ต่อให้เขาตกลงใจซื้อก็ใช่ว่าจะเสียหายสักหน่อย นายนั้นตั้งแง่มากเกินไปเอง”

“มันก็ใช้อยู่หรอก” อัครเดชยิ้ม ใช้น้ำเสียงเหมือนผู้ใหญ่สอนสั่งเด็ก “แต่การขายได้หรือไม่ได้ ความประทับใจแรกที่มีต่อตัวพนักงานขายก็สำคัญ หนูเป็นเซลล์ที่เก่งกาจใช้ไหมล่ะ เรื่องนี้น่าจะเข้าใจได้ไม่ยาก”

หญิงสาวนิ่งไป แ่นละ เธอยอมรับอยู่แล้วถึงได้พยายามแทบตายให้ชายหนุ่มไฮโซเห็นว่าเธอกับเขาเป็นคนประเภทเดียวกัน เขาชอบอะไร เธอก็เห็นดีเห็นงาม แต่มันไม่ได้ผลเพราะเขาดันจับไตเธอได้เนี่ยสิ

เธอรู้อัครเดชต้องการจะบอกว่าเธอควรแสดงความจริงใจให้ฝ่ายนั้น

เห็นตั้งแต่แรก คนฉลาดเจ้าความคิดอย่างลิลลี่ดูมีหรือจะไม่เข้าใจ แค่ไม่อยากจะยอมรับว่าเดินเกมพลาดมากกว่า แต่มาถึงตอนนี้จะต้องแพ่งไปเลยก็ใช่ที่ คงต้องปรับเปลี่ยนวิธีจริงๆ ดังว่า

“อย่างน้อยตอนนี้เท่าที่ลิลลี่ดู นายศิลลาคงยังไม่ได้ตกลงใจซื้อรถแทรกเตอร์จากเจ้าไหนเลย เรายังพอมีหวัง” เธอพูดอย่างครุ่นคิด “แต่ต้องหาข้อมูลว่าบริษัทเรามีอะไรที่เหนือคู่แข่งบ้าง มีใครเสนออะไรดีบ้างไหมคะ”

อัครเดซกับเป็ลมองหน้ากัน แล้วสุดท้ายสาวทอมก็ส่ายหน้า

“พี่ไม่ค่อยรู้เรื่องยี่ห้ออื่นเท่าไร แบบว่า...ร้านเขาใหญ่เลยไม่กล้าเหยียบ”

มือข้างนี้ด้วย...เธอคิดอย่างเหนื่อยใจ แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น พูดเองเสร็จสรรพว่า

“งั้นก็ต้องหาข้อมูลของคู่แข่งก่อน ลิลลี่จะกลับกรุงเทพฯ ไปค้นดูส่วนทุกคนที่นั่นก็คอยสอดส่องดูว่านายศิลลาเอนเอียงไปทางดีลเลอร์เจ้าไหนบ้าง ถ้ามีความคืบหน้ารีบโทร. บอกเลยนะคะ ลิลลี่จะรีบมาทันที”

“ได้เลย” เป็ลรับคำแข็งขัน พร้อมยิ้มแฉ่ง “ขอเบอร์น้องลิลลี่หน่อยสิจ๊ะ”

เธอควานหาในกระเป๋าเงิน แล้วหยิบนามบัตรสีฟ้าอ่อนส่งกลิ่นหอม ซึ่งเป็นกลิ่นน้ำหอมประจำร้านเครื่องหนังสุดหรูที่ตนรับผิดชอบมาส่งให้ พร้อมกำชับว่า “โทร. มาทันทีนะคะ พี่เป็ล”

“รับรองครับ พี่เป็ลไม่พลาดโอกาสได้คุยกับน้องลิลลี่คนสวยหรอก”

ด้านอัครเดซนั้นอาสารับหน้าที่คอยสืบข่าวที่นาของศิลลา หลังจากที่เธอบอกว่าเจอช่างทำหน้าที่ผู้ช่วยของหนุ่มไฮโซ ชายชราที่ร้องอ้อ พร้อมกับบอกว่ารู้จักไม่นานแล้ว เด็กหนุ่มวัยยี่สิบต้นเป็นคนชื่อ น่าจะถามข้อมูลได้ไม่ยาก

ถึงแม้ไม่อาจขายของได้สำเร็จตามเป้าหมายที่หวังไว้ แต่การชักจูงให้ทั้งเป็ลและอัครเดซมาช่วยทำงาน มีไฟมากขึ้น ก็ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นไม่น้อย

เกือบเที่ยงคืน ลีลายังไม่อาจข่มตาหลับลงได้ อากาศธรรมชาติถึงจะไม่ร้อน แต่ก็ไม่เย็นน้ำเหมือนเปิดเครื่องปรับอากาศ เธอไม่เคยชินเอาเสียเลย แต่ก็ต้องพยายามหลับเอาแรง เพราะพรุ่งนี้หวังจะออกเดินทางแต่เช้า

เมื่อนอนไม่หลับ เลยกู้ขึ้นมาหาอะไรฆ่าเวลาเล่น เธอหยิบโทรศัพท์มือถือถือสมาร์ตโฟนออกมา จิ้มโปรแกรมโซเชียลเน็ตเวิร์กยอดฮิต ต้องเข้าไปโพสต์โน่นโพสต์นี่ ลงรูปตัวเองบ้างอะไรบ้าง ไม่ให้เงียบเหงาเกินไป

มีคำขอเป็นเพื่อนค้างอยู่ร่วมห้าสิบ ส่วนใหญ่แล้วเป็นลูกค้าคุณหญิงคุณนาย ใครว่าคนชรา...อ๊วย คนอายุมากไม่เท่าทันเทคโนโลยี เธอขอเถียงขาดใจ เพราะส่วนใหญ่คนอายุเดียวกับเกษียณนี้แหละติดโปรแกรมพวกนี้หนักกว่าเธอเสียอีก ยิ่งโปรแกรมแชตอย่างไลน์ รายชื่อเพื่อนของเธอมิแต่คุณหญิงคุณนายพวกนี้ทั้งนั้น ตั้งกลุ่มมาแชตคุยกันทั้งวันทั้งคืน จนเธอต้องปิดเสียงเตือน ไม่อย่างนั้นคงไม่ต้องทำงานทำการกันพอดี นานๆ ที่ค่อยส่งสติ๊กเกอร์ตัวยิ้มลงไปสักหน่อย พอให้มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอยู่บ้าง

เธอเมินเฉยต่อคำขอพวกนั้นอย่างไม่ไยดีเพราะขี้เกียจเกินจะกดรับแล้วกดเข้าหน้าใหม่ไลน์ของตัวเองแทน ไล่สายตาลงมาเรื่อยๆ เห็นว่ามีคนโพสต์ข้อความทักทายว่า

‘หวัดดีค่า สบายดีมั๊ย’

คนเขียนคือปุนรดานั่นเอง หญิงสาวแลบลิ้นในสิ่งที่อีกฝ่ายไม่เห็น เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นไม่จริงใจตามประสาคู่แข่ง ทำเป็นมารยาทดีไปอย่างนั้นแหละ เซอะ! นึกว่าเธอจะสนใจหรือไง แกล้งทำเป็นไม่เห็นก็แล้วกัน

เธอกดเข้าหน้ารวมที่มีข่าวสารจากคนอื่นว่าใครทำอะไร ที่ไหน และคิดยังไงบ้าง และได้เห็นจากภาพที่เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งลง เป็นภาพของปิ่นกำลังขายสินค้าให้ลูกค้าคนหนึ่งของเธอ ลีลากัดฟันกรอด หลุดคำแข่งชักคู่แข่งออกมาเบาๆ มั่นใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจใช้ให้ลิ่วล้อลงภาพเพื่อเหยาะเย้ยเธออย่างแน่นอน เหมือนต้องการบอกเป็นนัยๆ ว่าเข้าแทนที่เธอไปเรียบร้อยแล้ว

แล้ว

‘ไม่มีทาง! เธอจะบริหารจัดการกับงานทางนี้ให้เสร็จสิ้นโดยไว ถึงไม่เร็ว
อย่างที่คุณคิด แต่มันต้องสำเร็จก่อนเวลา เดิมพันด้วยชื่อเสียงของ...เอ่อ...ใคร
ดีล่ะ ลุงภัทรศักดิ์ดีไหม?’

เอาเป็นว่าเธอจะไม่ยอมให้ปั่นแรงแลุกคำที่เธอหามาด้วยความยาก
ลำบากไปเด็ดขาด อีกไม่นานเธอจะกลับเข้าไปทวงบัลลังก์ ระวังตัวไว้ให้ดี
เถอะ

กำลังแข็งจนเกือบจะกดปิดโปรแกรมไปแล้ว แต่บังเอิญเห็นเพื่อน
คนหนึ่งในหน้าข่าวดโลก์ภาพของชายหนุ่มหน้าคุ่น เขากำลังก้มหน้าอ่าน
หนังสืออยู่ ข้างกายมีกาแฟแก้วใหญ่อยู่ พร้อมคำบรรยายเหนือภาพว่า

‘ชวานาคคนใหม่ กำลังจะมกเขม่นศึกษาใหญ่เลย’

ได้ภาพมีคนกดถูกใจพอสมควร แต่ที่น่าสนใจกว่าคือคอมเมนต์ที่ได้
ภาพเนี่ยสิ นอกจากคำชมว่าหล่ออย่างนี้เป็นอย่างนี้แล้ว มีความเห็นหนึ่งตอบ
ว่า

‘แอบถ่ายตอนไหน ไม่เห็นรู้ตัว’

เหลือบดูชื่อคนตอบ โอ้! นายศิลานีนา หญิงสาวเบิกตากว้าง คนอย่าง
เขาก็เล่นโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างคนทั่วไปด้วยเหรอ นี่กว่าอยากชลูกอยู่แต่กับ
ดินหญ้าเสียอีก ที่แท้ก็ไม่ต่างจากคนอื่น ยิ่งกล้าทำท่าเหมือนสูงส่งกว่าเธอ
นักนี่

เธอกดเข้าหน้าโปรไฟล์ของเขา ศิลานีไม่ค่อยอัปเดทชีวิตตัวเองนัก
แต่ก็มีความเคลื่อนไหวอยู่บ้าง ทำให้รู้ว่าเขาไปอยู่ที่บ้านริมถนนนั้นได้ร่วมเดือน
แล้ว ยังไม่มีทีท่าว่าจะกลับกรุงเทพฯ จนเพื่อนฝูงพากันแซวเกมบ่นว่า
ไม่เจอหน้าเจอตามานาน

ลิลตายกมือขึ้นแตะริมฝีปาก ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเลื่อนมือไปกด
ตรงส่วน ‘เพิ่มเพื่อน’ กลั่นหายใจรอหลายวินาที แต่ไม่เกิดความเคลื่อนไหว
ใดๆ เกิดขึ้นเลย

เขาอาจจะไม่ได้เล่นอยู่ตอนนี้ก็ได้ แต่จิตใจอีกด้านคิดแสร้งว่า บางทีเขาอาจตั้งใจไม่รับเธอเป็นเพื่อนมากกว่า ซึ่งเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดเป็นอย่างมากสำหรับคนยุคนี้

ฮึ! หยิ่งได้หยิ่งไป คนอย่างเธอไม่้อหรือ ปกติลองได้ขอใครเป็นเพื่อน ไม่เกินสองวินาทีก็ตอบรับกันหมด ไม่พลาดเลยสักรายเดียว

แต่กับเขา...เธอพลาดหมดทุกอย่างเลย

คืนนั้นลิลดาเข้านอนด้วยความขุ่นมัว เพราะเอาแต่ครุ่นคิดถึงใบหน้าคมเข้มของชายหนุ่ม นายศิลา...ผู้ชายที่ใจแข็งอย่างกับหิน สมชื่อชะมัด

เพราะเข้านอนตึกกว่าที่คาด เช้าวันต่อมาเธอจึงตื่นสาย ดวงอาทิตย์ฉายแสงจากขอบฟ้าเนิ่นนานจนเกือบจะถึงกลางหัวอยู่แล้ว ตอนที่หญิงสาวลืมตาตื่น

ลิลดายืดแขน บิดตัวไปมาอย่างเกียจคร้าน รู้สึกปวดตึงบริเวณหลังดังคาด สงสัยต้องเข้าสปา ใช้บริการนวดตัวให้ผ่อนคลายหน่อยแล้ว เธอจดไว้ว่าจะทำเป็นอันดับแรกเมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ

ยังไม่ทันลุกจากฟูกนอน เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น หญิงสาวควานหาในกระเป๋าทือแล้วหยิบมันออกมา ขมวดคิ้วเมื่อเห็นเบอร์ไม่คุ้น แต่ก็ยอมกดรับ

“ลิลลี่พูดค่ะ”

“สวัสดีครับ คุณลิลลี่สบายดีมั๊ยเอ่ย” เสียงว่าเรียงของชายหนุ่มคนหนึ่งดังมาตามสาย ลิลดาเห็นว่า นี่ก็ไม่ออกว่าใครกันโทร. มหา ช้ายังตกอย่างกับสนิทสนมกันมาแต่ชาติปางไหน

“นั่นใครคะ”

“หมงครับ” อีกฝ่ายตอบ ซึ่งไม่ได้ทำให้เธอรู้เพิ่มขึ้นเลย หมงไหน... เธอไม่รู้จักคนชื่อหมงสักหน่อย

“ฉันไม่รู้จัก ขอโทษนะค่ะ คุณคงโทร. ผิดแล้ว”

“โอ๊ย ไม่พิดหรอก เบอร์มือถือคุณลิลลี่ไม่ใช่เหรอครับ” ปลายสายลากเสียงยาว ฟังแล้วชวนรู้สึกจำคาญจนอยากเอากรรไกรมาตัดให้สั้นลงหน่อย

“ใช่ แต่ฉันไม่รู้จักคนชื่อหมง ไม่แน่ใจหรอกนะว่าคุณได้เบอร์มาจากไหน แต่ถ้าโทร. มาล้อเล่นก็ลาก่อน” เธอตั้งท่าจะวางสาย อีกด้านเลยรีบร้องเรียก

“เดี๋ยวนะครับ ผมมวงคล ชื่อเล่นหมง เป็นผู้ช่วยที่สหสารพัตรส่งมาให้ ผู้เข้าแข่งขันทุกคน คราวนี้จะคุยกับผมได้หรือยังเอ่ย”

“แนะนำตัวอย่างเป็นทางการแต่แรกก็สิ้นเรื่อง” เธอถอนหายใจ “รู้เบอร์ฉันได้ยังไง”

“หมงรู้เบอร์ทุกคนแหละครับ ทั้งคุณปุง คุณเด่น คุณสมคิด แล้วก็คุณลิลลี่” อีกฝ่ายแจกแจง “ที่โทร. มาเพราะอยากเช็คว่าคุณลิลลี่มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า สั่งมาได้เลย หมงพร้อมเป็นผู้ช่วยให้ทุกคน”

ลิลดาอยากถอนหายใจอีกสักรอบ แม้ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาแต่ฟังจากน้ำเสียงแล้วพอเดานุคลิกของอีกฝ่ายได้ ทำทางน่าจะยังอายุไม่มาก ผลอยๆจะน้อยกว่าเธอเยอะ คนแบบนี้แหละหรือที่บริษัทส่งมาช่วยงาน แถมยังต้องช่วยทีเดียวพร้อมกันถึงสี่คนด้วย มันจะทุ่นแรงได้สักแค่ไหนกัน ไม่ใช่จะทำให้ลำบากมากขึ้นหรอกนะ

“ตอนนี้ยังไม่พิดหรอก ฉันอยู่หนองคาย นายจะมาหาไหมล่ะ”

เจียบ... นึกแล้วเขี้ยว สุดท้ายผู้ช่วยอะไรนี่ก็ไม่มีประโยชน์หรอก เธอคนเดียวเท่านั้นที่จะทำงานนี้ได้โดยไม่หวังพึ่งใคร

สุดท้ายแล้วมวงคลก็ตอบเสียงอ่อยว่า “ช่วงนี้หมงไม่ว่างเดินทางไกลๆ นะครับ คงปลีกตัวไปไม่ได้ ฎูกูใช้งานหนัก”

เธอคร้านจะถามว่าใครเป็นคนยึดเวลาของอีกฝ่ายไปใช้งานจนหมดทั้งที่ต้องแบ่งสัปดาห์ส่วนให้เท่ากันทุกคน ในเมื่อเธอไม่จำเป็นต้องใช้ ก็ไม่รู้จะชักใช้ไปทำไม

“งั้นก็ไม่ต้องมาหอรอก ถึงยังงั้นฉันก็กำลังจะกลับกรุงเทพฯ อยู่แล้วด้วย”

“อ้าว แล้วถามหมงทำไมเนี่ย” อีกฝ่ายโวย

“ถามไปอย่างนั้น ถ้าฉันกลับไปถึงแล้วนายยังอยากมาช่วยงานก็โทร. มาแล้วกันนะ” เธอเกือบจะวางสายไปแล้ว แต่มงคลเรียกเอาไว้

“คุณลิลลี่ไม่มีอะไรให้หมงช่วยจริงๆ หรือครับ หาข้อมูลก็ได้นะ งานถนัดหมงเลย”

หญิงสาวนิ่งคิด แล้วก็ตอบว่า “ถ้าอย่างนั้นนายช่วยหาข้อมูลให้หน่อยว่าบริษัทขายรถแทรกเตอร์อันดับหนึ่งในประเทศคือบริษัทอะไร เอาให้ละเอียดยิบเลยนะ ทำได้ไหม”

“งานง่ายๆ ยิ่งกว่าปกอกกล้วยเข้าปากอีก หมงทำได้อยู่แล้ว” เขาพูดอย่างมั่นใจ ไม่รู้ว่าราคาคุยหรือเปล่า แต่ก็เชื่อว่าเธอจะสนใจนัก ได้ก็ดี...ไม่ได้ก็ช่าง ถึงอย่างไรเธอก็คิดจะหาข้อมูลด้วยตัวเองอยู่แล้ว ไม่ให้ศิลาตุ๊กได้ก็ว่าไม่รู้เรื่องแล้วดันมาขายของ

“แค่นี้ก่อนนะ อ้อ ข้อมูลที่บอกไปขอพรงี้ช่วงเช้านะ”

“ได้ครับ เชื้อมือหมงได้”

หลังจากวางสายแล้ว ลิลลี่ก็ลุกขึ้น ออกไปล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นแจ่มใส เป็ลเสนอให้ออกไปบริษัทพร้อมกัน แต่เธอขอตัวขับรถกลับบ้านเลย

“จะกลับแล้วหรือฮะ” เป็ลทำหน้าที่เสียดาย

“เกือบเที่ยงแล้ว ลิลลี่ต้องรีบกลับล่ะ ไม่อย่างนั้นจะถึงบ้านช้าเกินไป”

“แล้วจะกลับมาอีกไหม”

“แน่นอนค่ะ” เธอพยักหน้า “ลิลลี่ไม่ท้อง่ายๆ หอรอก นายศิลาต้องได้รู้ว่าสินค้าของสหสารพัตรมีคุณภาพมากแค่ไหน และคำปราชญ์ทั้งหมดที่เขาว่าใส่ไม่จริงใจเลยแม้แต่หน่อย ลิลลี่จะพิสูจน์ให้เขาเห็นว่าคนอย่างลิลลี่ก็สามารถรู้ลึกรู้จริงเรื่องรถไถนาได้เหมือนกัน”

ก่อนจะขับรถกลับ เป็ลเดินออกมาส่ง พร้อมกับโบกมือ ทำเสียงเศร้า

“พี่เปิ้ลจะคิดถึงน้องลิลลี่ทุกลมหายใจเลยนะฮะ”

“ไม่ต้องคิดมากก็ได้ค่ะ เดี่ยวหายใจไม่ออก” เธอตอบกลับ แล้วรีบ
บี้งรถออกไปทันที

รอก่อนนะนายศิลา ถึงคราวฉันเมื่อไร นายจะต้องโดนตอกกลับให้
หน้าหงายบ้าง!...เธอคิดอย่างมุ่งมั่น

ลิลดาไม่เคยแพ้ใคร เธอเป็นที่หนึ่งเสมอ!

๕

มงคลทำงานได้ดีกว่าที่คาด แปดโมงเช้าวันต่อมาเขาโทรศัพท์มาหา ลีลดา บอกว่าข้อมูลทั้งหมดที่เธอต้องการ เขาสามารถหามาได้แล้ว ทั้งยัง เสร็จอย่างไฉ่ฉูดฉาดๆ ว่าละเอียดยิบสุดๆ

“ให้มันจริงอย่างว่าเถอะ จะได้ว่ารู้ว่าราคาคุยหรือเปล่า” เธอกรอกเสียง ตามสายไปอย่างหมั่นไส้ แล้วนัดแนะกับอีกฝ่ายให้ไปเจอกันที่ห้างสรรพ-สินค้า...คนละแห่งกับที่ตั้งร้านเครื่องหนัง เพราะเธอยังไม่กล้าโผล่หน้าไปให้ คู่แข่งตลอดกาลเยาะเย้ยว่าทำงานไม่สำเร็จ ต้องชมซานกลับมาตั้งหลักที่ เมืองหลวง

สิบโมงครึ่ง เธอก็มานั่งรออยู่ในร้านกาแฟเปิดใหม่ที่มิสไต้ลการ์ ตกแต่งเรียบหรูแล้ว ลีลดาเลือกนั่งติดหน้าต่างก่อนไปทางด้านในร้าน แต่ ยังมองเห็นทางเข้าชัดเจน

เหลือบมองนาฬิกา...อีกฝ่ายมาสายจนชักไม่น่าเชื่อถือ หญิงสาวหา อะไรทำฆ่าเวลาด้วยการหยิบโทรศัพท์ออกมาเข้าโปรแกรมโซเชียลเน็ตเวิร์ก และเห็นว่าศิลายังคงไม่ยอมรับเธอเป็นเพื่อน อารมณ์แจ่มใสค่อยๆ ชุ่นมัว

ขึ้นมา จนต้องบอกตัวเองว่าอย่าสนใจ เธอไม่ได้อยากเป็นเพื่อนเขาจริงๆ ลักหน้อย ก็แค่อยากส่องดูว่าเขาทำอะไรที่ไหนอยู่บ้างเท่านั้นเอง

แม้แต่กัมหม่อมองโทรศัพท์ ไม่ทันสังเกตเห็นว่ามีใครคนหนึ่งมายืนหน้าข้างตัวตั้งแต่เมื่อไร หางตาเห็นแค่กางเกงสีเหลืองมัสตาร์ด เธอมองเลยออกไปโดยอัตโนมัติ เห็นช่วงปลายกางเกงพับขาขึ้นมาบริเวณข้อเท้าและสวมใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวเพนต์ลายหัวกะโหลกยิ้ม

พอค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาเธอก็แทบผงะ ผู้ชายวัยยี่สิบต้นที่ขึ้นยิ้มพล่ยกมือข้างใบหน้าและโบกไหวหน้อยๆ เหมือนจะทักทายเธออยู่那儿 ทำผมทรงกะลาครอบ ผิวสองสี ใบหน้าถูกครอบครองด้วยแว่นกรอบดำอันโต สวมเสื้อยืดคอปกลีน้ำเงินตัดขอบแขนด้วยสีเหลือง สะพายกระเป๋าทรงเมสเซนเจอร์สีน้ำตาล

ขณะเธอกำลังตะลึงอยู่นั่นเอง อีกฝ่ายก็ถือวิสาสะนั่งลงฝั่งตรงข้ามรอยยิ้มยังประทับบนใบหน้าไม่เลือนหาย อย่างกับถูกตั้งโปรแกรมให้มีความสุขอย่างเดียว

“สวัสดีครับ คุณลิลลี่” มงคลยกมือไหว้ท่วมหัว ทำเอาเธอรับไหว้แทบไม่ทัน

“ไม่ต้องไหว้เอาจริงเอาขนาดนั้นก็ได้ ฉันไม่ใช่พระพุทธรูป” เธอว่าเลิกคิ้ว “นาย...หมงเธอ”

“ตัวจริงเสียงจริงเลยครับ” อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ ยึดอก “เป็นไงหมงหล่อใช้ไหมล่ะ”

“นิยามคำว่าหล่อหน้อยลิ”

มงคลค้อนปะหลับปะหลือกพลางทำปากยื่น บอกเสียงขุ่นว่า “เดี๋ยวก็ไม่ให้ชะเลย อุตุส่าห์หามาแทบตาย”

“ซีใจน้อยเหมือนกันนะเรา เอามานี้ได้แล้ว ไม่ต้องทำมาก”

“ผมก็อยากเล่นตัวบ้างนี่นา” หนุ่มอ่อนวัยกว่าโอดครวญ “ทุกคนสั่งงานผมอย่างกับข้าทาส โดยเฉพาะคุณมั่ง สั่งเข้าเอาบาย โทร. จิกตลอด

ทั้งวัน”

ฟังแล้วก็น่าสงสารอยู่หรอกนะ แต่มันเป็นหน้าที่ไม่ใช่หรือไง ถ้าไม่ยอมรับบทหนักก็ควรจะแย้งหัวหน้าตั้งแต่แรกไม่ให้จ่ายงานนี้มาให้ จะว่าไปดูจากหน้าตาแล้วนายมงคลนี่ทำทางน่าจะเป็นพนักงานใหม่ประเภทยังไม่ผ่านโปร เลยถูกใช้ให้ทำงานเบ้ รับใช้ทั่วสารทิศขนาดนี้

“ฉันไม่ใช้งานนายหนักหรอก เพราะส่วนใหญ่ฉันก็ทำงานคนเดียวอยู่แล้ว”

“ครับ หมงเชื่อ จากประวัติที่ผ่านมา คุณลิลลี่ทำงานได้ยอดเยี่ยม ผลงานเกินหน้าเกินตาเพื่อนร่วมงานไปเยอะจนไม่มีใครทาบรัศมีได้เลย”

“ชอบใจที่ชม” เธอยิ้มหน้าบาน

“แต่การทำงานที่สหสารพัตรมอเตอร์คงไม่ง่ายหรอกครับ เพราะทุกคนล้วนจับกลุ่มกันเป็นที่มมาก ไม่มีใครแยกตัวกันทำงาน”

“นายรู้ได้ยังไง” เธอถาม สะกิดใจแปลกๆ ว่านายมงคลคงไม่ใช่แค่เด็กเข้าทำงานใหม่ที่โดนส่งมารับหน้าที่เบ้ธรรมดาๆ “เคยไปหรือไงกัน”

“โธ่! เรื่องแค่นี้แค่อถามเขาก็รู้เรื่องแล้ว” มงคลคุยโอ้ “ผมเคยได้ยินมาอย่างนั้น เลยคิดว่าสไตล์การทำงานไม่น่าจะตรงกับคุณลิลลี่เท่าไรเลยนะครับ”

“เรียกว่าคนละขั้วเลยจะดีกว่า” หญิงสาวถอนหายใจ แต่แล้วก็ฮึดสู้ “ถึงยังไงฉันก็ต้องไปทำยอดขายให้ถล่มทลายชนะเซลล์คนอื่นให้ได้ งานนี้ไม่ยากเกินความสามารถหรอก ว่าแต่...ไหนล่ะข้อมูลที่ทำให้หา ส่งมาได้แล้ว มัวแต่คุยเล่น เดียวก็ไม่ได้ทำงานกันพอดี”

“นี่ครับ” อีกฝ่ายส่งแฟ้มเอกสารหนาปึกมาให้ “ละเอียดทุกแง่มุม คุณลิลลี่อยากได้ไปทำไม่เหรอ”

“ปัญหาแรกที่ฉันประสบจากการเริ่มงานคือมีข้อมูลของสินค้าตัวลงน้อยไป” พุดแล้วก็อดคิดถึงคำปราชัยของศิลาขึ้นมาอีกจนได้ เธอเหม้มปากพ่นลมหายใจอย่างขุ่นเคือง “รวมถึงมีข้อมูลของคู่แข่งในตลาดน้อยเกินไปด้วย

เลื่อยยากศึกษาว่าเขามีข้อได้เปรียบอะไรมากกว่าของเรานี่บ้าง”

“บริษัทเขาใหญ่กว่าเรามาก มีโรงงานผลิตเป็นของตัวเอง แรกๆยังเป็นแผนกต่างๆ มากมาย เฉพาะเซลล์ก็มีหลายสิบคนแล้ว ไหนจะมีบริการหลังการขายอีก ไม่นับดีลเลอร์ที่กระจายอยู่แทบทุกจังหวัดในภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กินส่วนแบ่งตลาดไปเกือบ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ขณะที่เราจะต้องสั่งเครื่องจักรจากบริษัทที่เมืองนอกอยู่เลย ทำให้ต้นทุนสูงกว่ากันมาก”

“อย่าพูดเหมือนท้อแท้อย่างนั้น” เธอปลุกใจ “ข้อดีเราก็ยังมีอยู่หรอกนำ แต่ต้องทำให้เจอ เท่าที่เห็น พนักงานบริษัทเราก็ดูเหมือนจะใส่ใจชาวบ้านดีนะ เคยไปช่วยดำเนินเกี่ยวกับข้าวด้วย ทำทางเข้าถึงชาวบ้านได้ดี อีกอย่างเหลือตั้ง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เราคงพอตั้งมาได้สักสิบเปอร์เซ็นต์หรอกนำ”

“ท่านประธานขอแค่ให้บริษัทมียอดเข้ามาบ้าง เพื่อหล่อเลี้ยงให้ยังทำงานอยู่ได้ก็พอ ไม่ต้องถึงกับเป็นเจ้าของตลาดหรอกครับ”

“จูนยิ่งง่าย” เธอดีดนิ้ว “ฉันจะพยายามทำสุดฝีมือเพื่อให้สหภาพฯ มอเตอร์พ้นจากวิกฤติลูกผีลูกคนนี้ได้เลย”

“คุณลิลลี่มุ่งมั่นจัง หมงเห็นแล้วประทับใจอะ” ชายหนุ่มหน้าอ่อนทำเสียงเล็กเสียงน้อย “จิบได้ปะ”

“อย่ามალามปาม นายกับฉันมันคนละรุ่นกันยะ” เธอเบ้าปากใส่ ขยับเก้าอี้เตรียมแผ่นเนื้ออีกฝ่ายเอาจริง

“ແหม ผมพูดเล่นไปอย่างนั้นเอง รู้หรอกว่าคุณลิลลีน่ะรุ่นแม่...เอ๊ย รุ่นพี่ผม”

“ให้มันจริงก็แล้วกัน นายไม่ใช่สเปกฉันหรอก”

ไม่รู้เพราะอะไร พอพูดถึงสเปกชายหนุ่มในฝันขึ้นมา ภาพชายหนุ่มร่างสูงใหญ่หุ่นสมาร์ต ใบหน้ารกรกริ้มไปด้วยหมวดเครากลับฉายชัดขึ้นในความทรงจำเสียอย่างนั้น ทั้งที่ไม่อยากนึกถึงเลยสักนิด

เขาไม่ควรเป็นชายในฝันของเธอหรอก แต่น่าจะเป็นศัตรูตัวร้ายที่ต้อง

พิชิตีให้ได้มากกว่า

ศัตรู...ที่ดูดีทุกกระเบียดนิ้ว แยะชะมัด!

“ฮัลโหล...โหล ดาวโลกเรียกคุณลิลลี่” มงคลโบกมือตรงหน้า เกือบ
ที่มตาตอนที่เธอตื่นจากภวังค์ ร้องว่าใกล้อีกฝ่ายเสียงขุ่น

“นายจะประทุษร้ายฉันหรือไงกันฮี้”

“ก็พูดด้วยแล้วไม่ยอมตอบ นึกว่าเข้าโหมตประหัดปลั่งงานไปแล้ว
เสียอีก”

“บ้า!” เธอค้อน แล้วมองนาฬิกาข้อมือ “เกือบเที่ยงแล้ว ฉันไปก่อน
ดีกว่า ขอบใจที่หาข้อมูลให้นะ ถ้ามีอะไรอีกจะติดต่อไป”

“คุณลิลลี่จะไปไหนครับ”

“บุกเข้าถ้าเสีย” เธอทั้งคำพูดเป็นปริศนา ยักคิ้วให้หนุ่มผมกะลาครอบ
แล้ววิ่งตัวปลิวออกไปจากร้านกาแฟทันที

บริษัทผลิตและจัดจำหน่ายรถแทรกเตอร์ รวมถึงเครื่องจักร
การเกษตรอันดับหนึ่งของประเทศไทย ได้แก่ บริษัทไอเทนโต้ มอเตอร์
จำกัด (มหาชน) ที่มีบริษัทแม่มาจากประเทศญี่ปุ่น เพียงแค่เอ่ยชื่อ หลาย
คนก็ร้องอ้อ แม้จะไม่เคยซื้อใช้งานโดยตรงก็ตาม ย่อม гаранต์ถึงความโด่งดัง
ได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลที่มงคลหามาให้ บริษัทนั้นนอกจากมีระบบการจัดการดีเยี่ยม
แล้ว ยังมีโครงการให้นักศึกษาได้เข้าไปฝึกงาน หรือกระทั่งทัศนศึกษา

เธอตั้งใจจะใช้จุดนี้ให้เป็นประโยชน์

โบราณว่าถ้าไม่เข้าถ้าเสียก็ไม่ได้ลูกเสีย ลิลดาใช้เวลาที่เหลือของวัน
เตรียมตัวให้พร้อม โทรศัพท์ติดต่อฝ่ายประชาสัมพันธ์ของไอเทนโต้ และ
เดินดุ่มเข้าไปในเช้าวันต่อมา

“สวัสดีค่ะ มีอะไรให้ช่วยค่ะ” พนักงานต้อนรับสาวหน้าแจ่ม
ถามเสียงใส ยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ติดต่อขอเข้าชมบริษัทเอาไว้เนาะคะ ชื่อลดาวัลย์” เธอยิ้มตอบ พยายามดัดเสียงให้เล็กกลงเพื่อเข้ากับโหมดปลอมตัวเป็นนักศึกษาวัยใส พนักงานสาวก้มลงเปิดสมุดแล้วเงยหน้าขึ้นมาบอก

“น้องนักศึกษาปีสี่ มหาวิทยาลัยxxx ที่นัดมาขอสัมภาษณ์ทำรายงาน ใ้ใช้ไหมคะ” อีกฝ่ายเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยชื่อดังในประเทศ ซึ่งลีลาเป็นศิษย์เก่า

“ใช่แล้วค่ะ”

“เดินเข้าไปข้างในตามทางเดินนี้ ห้องด้านในสุดเลยคะ เดี่ยวพี่ตามคุณปองชัย ผู้จัดการแผนกบุคคลให้”

“เอ่อ แต่นั่น...เอ๊ย หนูติดต่อขอสัมภาษณ์ฝ่ายผลิตไว้เนาะคะ” เธอแย้ง

“ยังไงก็ต้องเจอคุณปองชัยก่อนคะ แล้วถึงจะเข้าไปส่วนผลิตได้ มันเป็นนโยบาย”

“อ้อ ค่ะ งั้นก็ได้”

เธอเดินตามพนักงานสาวในเครื่องแบบสีน้ำเงินไปตืดๆ อีกฝ่ายเปิดห้องประชุมขนาดย่อมที่มีโต๊ะรูปตัวยูให้เข้าไปนั่ง ก่อนจะขอตัวไปตามผู้จัดการ

ลีลาเลือกนั่งใกล้กับประตูทางเข้าออก ลักพักก็มีแม่บ้านนำน้ำมาเสิร์ฟ เธอเอ่ยขอบคุณแล้วรอให้อีกฝ่ายเดินออกไป ก่อนจะมองสำรวจรอบห้อง แล้วก็ต้องผิดหวังเมื่อพบว่าไม่มีอะไรเลย

สายตามองประตูกระจกฝ้า เห็นเงาสะทอนของตัวเองแล้วก็อดยิ้มไม่ได้เหมือนกัน...วันนี้เธอปลอมตัวเป็นนักศึกษา สวมแว่นตาอันโตกว่าของนายหมงเสียอีก อุตสาห์ไปขุดชุดนักศึกษาตัวเก่ามาใช้ พิถีพิถันไปหน่อยแต่ก็ยิ่งพอใส่ได้ โดยรวมแล้วเธอดูกลมกลืนกับนักศึกษาตัวจริงไม่น้อย เพราะปกติก็หน้าอ่อนอยู่แล้ว

ครู่ต่อมาประตูก็เปิดออก พร้อมกับร่างอ้วนท้วมของชายวัยกลางคนที่ผมบนศีรษะเริ่มบาง เขายิ้มตาหยี แนะนำตัวเองว่าชื่อปองชัย และเป็นคนที่

ที่สามารถให้ข้อมูลทุกอย่างที่เธอต้องการรู้ได้ครบถ้วน

“เอกสารทั้งหมดเกี่ยวกับประวัติบริษัทและสายงานต่างๆ อยู่ในนี้หมดแล้ว คิดว่าคงเพียงพอสำหรับการทำรายงานนะครับ”

“ลิล...เอ่อ...ลดาเนี่ยว่าจะได้เข้าชมข้างในบริษัทเสียอีก”

“อ้อ คงไม่ได้หรอกครับ” ปองชัยว่า

“ไม่ได้การ...เห็นท่าจะไม่ตรงตามแผนเสียแล้ว”

“ลดาชอบคุณมากนะคะที่คุณบอกรักษาเวลาช่วยเหลือนักศึกษาตาตาฯ” เธอทำเสียงหวาน ยกมือไหว้ขอบคุณ ถ้าพนมมือกราบแทบอกเขาได้เธอก็จะไปแล้ว แต่มันดูประเจิดประเจ้อไปหน่อย “แต่ว่า...วิชาที่ลดาทำรายการเนี่ย เกี่ยวกับกระบวนการผลิตสินค้า เกรงว่าถ้าเอาแต่ข้อมูลกระตาดอย่างเดียวนะ ไม่เห็นของจริง อาจารย์จะให้คะแนนน้อยนะคะ คุณบอกรักษาใจ”

แก๊งทำตาปริบๆ ให้นำเห็นใจสักหน่อย ซี้คร้านผู้ชายจะรีบช่วยเหลือแทบไม่ทัน เธอเคยใช้วิธีนี้แล้วได้ผลมานักต่อนักแล้ว

ปองชัยเองก็ไม่ต่างจากคนอื่นๆ เมื่อนักศึกษาสาวหน้าตาดีมาออกอ้อน ยิ่งไงก็อดใจไว้ไม่อยู่ ยอมใจอ่อนจนได้ เขากะแอม

“ความจริงแล้วภายในโรงงานเนี่ยไม่ค่อยเปิดให้คนนอกเข้ามาเท่าไรนัก นักศึกษาที่เข้ามาทำศนศึกษาก็ต้องทำเรื่องมาก่อนล่วงหน้าเป็นเดือนแล้วก็ต้องเข้ามาเป็นหมู่คณะ น่องลตามาคนเดียว...เลยไม่เข้าเกณฑ์”

เธอกลั้นใจ รอคำว่า ‘แต่’

“แต่...” บิงโก! เธอกะหมึ้มในใจ “สำหรับน้องลดา พี่ยกให้เป็นกรณีพิเศษ เดี่ยวจะพาชมด้วยตัวเอง”

เธอแก๊งทำเป็นไม่สังเกตว่าอีกฝ่ายเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวอย่างเป็นทางการมาเรียกอย่างสนิทสนม แต่ตามน้ำไปกับเขาด้วย

“ขอบคุณพี่ปองชัยมากเลยนะคะ ลดาไม่รู้จะตอบแทนยังไงดี”

“วันหลังก็ได้ครับ เผื่อกินข้าวด้วยกันสักมื้อ” ปองชัยยิ้มกริ่มกริ่ม

“ยินดีค่ะ”

“ถ้าฉันพี่ขอเบอร์...”

“เราเข้าไปชมข้างในกันก่อนดีไหมคะ ลดาอยากให้เห็นเสร็จไวๆ แล้วค่อยคุยเรื่องอื่นต่อ” เธอตัดบท ก่อนที่เขาจะมีโอกาสได้พูดมากกว่านี้

“ก็ได้ครับ” ชายวัยกลางคนว่าอย่างเสียดาย ทว่าก็ยอมแต่โดยดี

ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็ได้ป้ายห้อยคอเขียนว่า ‘VISITOR’ ซึ่งมีบาร์โคดอยู่ด้านหลัง เดว่าคงเป็นบัตรผ่านเข้าไปดังที่เธอต้องการ ลีลดาเดินตามปองชัยเข้าไปในส่วนทางเดินลึกเข้าไป ผ่านจากอาคารสูงด้านหน้าไปสู่พื้นที่กว้างขวางกว่า มีลานกว้างล้อมรอบด้วยสวนหย่อมเล็กๆ ถัดจากนั้นไปเป็นอาคารรูปร่างเหมือนโกดังขนาดใหญ่อีกหลายหลังเรียงรายเป็นแถวทั้งสองข้าง

บริเวณสวนนั้นมองไปเห็นพนักงานจำนวนหนึ่งในชุดวอร์มเล่นกีฬา ทั้งหมดกำลังเต้นแอโรบิกตามครูดุ๊กที่ยืนอยู่บนเวทียกพื้นหน้าสุด ซึ่งปองชัยอธิบายให้ฟังว่าแผนกซ่อมบำรุงนั้นพนักงานจำเป็นต้องอาศัยความแข็งแรงและคล่องตัวสูง บริษัทจึงจัดให้มีการออกกำลังกายทุกเช้า และยิ่งเปิดโอกาสให้พนักงานแผนกอื่นเข้ามาร่วมด้วยหากต้องการ เพราะหนึ่งในนโยบายของโอเทนได้คือต้องการให้ลูกจ้างทุกคนมีสุขภาพแข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

ส่วนอื่นๆ ของบริษัทนั้นจำเป็นต้องมีการใช้บัตรสแกนเข้าออก แม้กระทั่งห้องน้ำ โดยปองชัยบอกว่าเพื่อเป็นการตรวจเช็คความเรียบร้อย ไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดใดๆ แต่ลีลดากลับคิดว่าเป็นวิธีจับตาดูพนักงานไม่ให้ยุ่งานมากกว่า ก็ใครจะกล้าอุ้งกันล่ะ ในเมื่อถูกเช็คทุกชั้นทุกตอน เข้าห้องน้ำยังมีลงเป็นบันทึกลงไว้ด้วย เป็นเธอคงหมดอารมณ์อยากเข้าไปเลยละมัง ถ้าห้องผูกขึ้นมาก็จะถูกตัดเงินเดือนขอหาใช้เวลาในห้องน้ำนานเกินไปไหมเนี่ย

ผู้จัดการแผนกบุคคลพนักงานศึกษาตัวปลอมเดินมาถึงแผนกขนส่งแล้วเปิดประตูเข้าไป ข้างในเหมือนกับออฟฟิศทั่วๆ ไป แบ่งกันเป็นคอก

เล็กๆ ให้พนักงานทำงานเป็นสัดส่วน มันเงียบกริบอย่างกับป่าช้า ทุกย่างก้าวได้ยินเสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นกระเบื้องดังกึกกั๊ก หลายคนเหลียวมามองจนเธอเกรงใจ ร่ำร่ำอยากถอดรองเท้าเดินเสียให้ได้ โชคดีที่ปองชัยพาเดินแค่นี้ก็บ่ลือกแล้วก็ชวนออก เธอเลยค่อยหายใจหายคอได้สะดวกหน่อย

บรรยากาศแบบนี้มันอะไรกัน อึดอัดอย่างกับอยู่ในคุกเนอะ...

เมื่อเทียบกับการทำงานในสหสหสรพัตรแล้ว ถือว่าบริษัทของเธอผ่อนคลายกว่ากันมาก แต่ที่นั่นแหละ แต่ละบริษัทย่อมมีนโยบายแตกต่างกัน โอเคนได้คงคาดหวังประสิทธิภาพและประสิทธิผลจากพนักงานสูงมาก จึงจัดการทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยไปหมด เลยทำให้ดูแล้วเหมือนเครียดไปโดยปริยาย พวกกิจกรรมอย่างเปิดเพลงฟังผ่อนคลายคงเป็นไปไม่ได้

ในที่สุดหลังจากเสียเวลาร่วมชั่วโมง เธอก็เริ่มเห็นภาพชัดเจนแล้วว่าบริษัทสหสหสรพัตรมอเตอร์แตกต่างกับคู่แข่งอย่างไรบ้าง

ไม่สิ...ต้องบอกว่าเธอเห็นแล้วว่าบริษัทตัวเอง 'ด้อย' กว่าตรงไหน

แรกเริ่มเดิมทีหญิงสาวคิดจะใช้ข้อมูลตรงส่วนนี้มาปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทว่าเมื่อได้เห็นเต็มตาก็คพบว่าไม่มีทางเลย!

บริษัทเล็กๆ ที่มีพนักงานแค่สี่คนจะเทียบกับบริษัทใหญ่โต มีพนักงานเป็นร้อย ช้ายังมีระบบดีเยี่ยมอย่างนี้ได้ยังไงกัน

เธอหวนคิดถึงคำพูดของมงคลที่บอกว่าท่านประธานไม่ได้ต้องการยอดขายแซงหน้าอันดับหนึ่ง แคंपอญูเถ ไม่เจ็งก็พอแล้ว ทว่านั่นก็ยังเป็นเป้าหมายที่ทำได้ยากอยู่ดี ขนาดเธอยังพอเข้าใจเลยว่าเหตุใดลูกค้าจึงอยากซื้อสินค้าของโอเคนได้กันหมด ชาวนาชาวไร่ส่วนใหญ่ลงทุนซื้อสินค้าใหญ่ๆ ได้แค่ครั้งเดียว จะแปลกอะไรที่พวกเขาอยากเลือกยี่ห้อที่มีชื่อเสียงโด่งดังในตลาด และมีคนนิยมใช้เยอะๆ อยู่แล้ว แถมพนักงานทุกภาคส่วนยังทำงานได้มีประสิทธิภาพเต็มที่อีกต่างหาก

ท้ายที่สุดหนทางที่จะทำยอดขายให้ดีขึ้นขึ้นมาได้ก็มีแค่...ตลาดคนเดียว

เท่านั้น ถ้าเขายินยอมซื้อเครื่องจักรของสหสารพัตร เธอก็สามารถทำยอดในระดับน่าพอใจได้

“เป็นไงบ้างครับ น้องลดา ภายในบริษัทไอเทคนิดำทำงานใหม่”
ปองชัยชวนคุย

“เอ่อ ค่ะ บรรยากาศดีมากเลย ลดาอยากทำงานที่นี่ค่ะ”

“เรียนจบเมื่อไรลองมาสมัครสิครับ ถ้าเห็นชื่อน้องลดา พี่จะเรียกมาสัมภาษณ์เป็นกรณีพิเศษเลย” อีกฝ่ายทำตาหวานเชื่องม จนเธออยากบ่นปาก และชักสายตาใสอย่างดูถูก ตาเหม่าหัวงูเอ๊ย!

“แหม ดีเลยค่ะ ลดาอยากรีบเรียนให้จบ จะได้มาสมัครงานไวๆ”

“หรือว่าลองกรอกใบสมัครไว้เลยดีไหมครับ พี่จะได้เรียกมาคุยบ่อยๆ เป็นการเตรียมพร้อมไว้ก่อน”

เธอจะ ไม่มีทางเสียละ คิดจะเล่นลูกไม้ดีต้นๆ คนอย่างเธอไม่ตกหลุมพราง่ายๆ หรอก เลยตอบเลียงๆ ว่า

“ไม่เป็นไรค่ะ ช่วงนี้ใกล้จบ งานเยอะ ลดาเกรงว่าจะไม่มีเวลามาบ่อยๆ ว่างแล้วสมัครทีเดียวเลยดีกว่า”

“น่าเสียดาย พี่กำลังคิดว่าเพื่อน้องลดาอยากสมัครแผนกไหนจะพาชมแผนกนั้นอย่างเจาะลึก เป็นการจูงใจ”

ข้อเสนอของเขาทำให้เธอตาลุกวาว ถ้าได้เข้าไปดู นั่นอาจหมายถึงเธอมีสิทธิ์หยิบจับเอกสารต่างๆ มาอ่าน และได้รับรู้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น อย่างเช่น... ใครเป็นลูกค้ำรายใหญ่ของบริษัทนี้เป็นต้น

“พี่ปองชัยทำได้หรือคะ” เธอถาม

“ได้สิครับ ไม่อยากจะคุย พี่เนี่ยขาใหญ่ คนรู้จักกันทั้งออฟฟิศ”

แหงละ เขาเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคล พนักงานเข้าใหม่ก็ต้องผ่านเขาก่อนทั้งนั้น ของพรรคนี้ยังเก็บมาคุยได้อีกแยะ

“โอ้โฮ น่าที่งังคะ ลดาไม่ยกัรู้ว่ากำลังคุยกับคนใหญ่คนโต” เธอแกล้งทำเป็นสนใจ

“แน่นอนลิจ๊ะ” อีกฝ่ายยึดอก

ก่อนที่หญิงสาวจะพูดตอบรับหรือปฏิเสธ สายตาก็เหลือบเห็นกลุ่มคนจำนวนกว่าสิบกำลังเดินตรงมาทางพวกเขา ลีลดาเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อยอย่างตกใจ เพราะจำได้ว่าหนึ่งในนั้นคือลูกค้าของเธอ แถมยังเป็นลูกค้าประจำเสียด้วยสิ เธอหันรีหันขวาง พยายามหาที่หลบ หรือไม่ก็หาทางปลีกตัว ทว่าบ่วงชัยขวางไว้ ทั้งยังพูดพล่ามไม่ยอมขยับสั๊กที

“พี่ปองชัยคะ” เธอพูดแทรก “ลดาว่าเราออกจากที่นี่กันดีไหม”

“อ้าว ทำไมละ พี่นี่กว่าน้องลดาอยากชมแผนกจัดซื้อเสียอีก”

“ไว้คราวหลังดีไหมคะ ตอนนี่ลดาหิวข้าวแล้ว เมื่อเข้าไม่ได้กินอะไรมา” เธอแส้มันหน้า ลูบท้องตัวเอง

ชายวัยกลางคนรีบปราดมาประคอง ถึงเนื้อถึงตัวเดินไปหน่อย พลงพูดอย่างเป็นห่วงเป็นใยว่า

“ขึ้นไปหาอะไรกินที่โรงอาหารก่อนดีกว่า เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้ง ไป... พี่พาไปเอง”

ลีลดาารู้สึกขนลุกขึ้นมาตรงช่วงไหล่ที่อีกฝ่ายทั้งจับทั้งลูบ ขยับตัวเตรียมสละบัต ลืมไปเลยว่ากำลังหาทางหลบคนอยู่ จึงทำให้พลาดจนได้ มารู้ตัวเอาตอนที่ได้ยินเสียงเรียกชื่อ

“คุณลิลลี่! มาได้ยังไงเนี่ย”

หญิงสาวชะงักก็กั ดันปองชัยออกอย่างแรงจนฝ่ายนั้นเกือบหายหลัง เธอเงยหน้ามอง ยิ้มเหยยให้คนที่จ้องมาอย่างตื่นตะลึง เอ่ยทัก

“สวัสดีค่ะ คุณวิสุทธิ์”

ทว่าไม่มีรอยยิ้มจากอีกฝ่าย วิสุทธิ์เป็นชายวัยเกือบสี่สิบที่มีใจรักเพศเดียวกัน แต่งกายเนียบ นิยมเครื่องหนังคุณภาพดี จึงเป็นลูกค้าประจำของเธอทุกเดือน ไม่แปลกเลยที่ทั้งสองจำกันได้ตั้งแต่เห็นหน้าแค่แวบเดียว ตอนนั้นเขาก็กำลังจ้องมองเธอด้วยดวงตาคมกริบ

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ลีลดาารู้สึกว่าหน้าที่การขายของเธอกำลังพา

ตัวเองตกอยู่ในสถานะลำบาก...

“ลิลลี่อะไรกันครับ คุณวิสุทธิ์ นี่น้องลดา นักศึกษาที่ผมพาเข้ามาทัศนศึกษา” ปองชัยแก้ความเข้าใจผิด...ให้ถูกมากขึ้น

เสร็จแน่ แค่มองตาก็มารู้ทันทีว่าวิสุทธิ์ปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้แล้ว โดยเธอไม่ต้องอธิบายสักคำ

“ใช่ครับ คุณลี...ลดา เซลล์คนเก่งของเวิลด์ เลชเชอร์ เวิร์ค บริษัทในเครือสหสารพัตร” วิสุทธิ์บอกเสียงเย็น

ไต่ยิบเสียงฮือฮาดังมาจากกลุ่มคนที่เดินตามหลัง ปองชัยหันซ้ายหันมองลิลดาที่อยากมุดรูหนีจากสถานการณ์ตรงหน้านี้โดยเร็ว

“นี่มันอะไรกันครับ น้องลดาไม่ใช่นักศึกษาหรอกเหรอ” ผู้จัดการฝ่ายบุคคลโวยวาย

“ใช่ ผมไม่ยกฐานะครับว่าคุณลิลลี่ไปลงเรียนใหม่ นักศึกษามาค่าหรือเปล่าเนี่ย วิชาอะไรครับ สบายฝึกหัดเหรอ” วิสุทธิ์พูดด้วยน้ำเสียงติดจะเยาะนิดๆ ฟังแล้วหน้าร้อนผ่าว

ในเมื่อมาถึงขั้นนี้ก็คงต้องสารภาพความจริงละนะ

“ฉันแค่เข้ามาหาข้อมูลประกอบการทำงาน อยากรู้ว่าบริษัทคู่แข่งทำงานกันยังไงบ้าง ถึงจะเอาชนะได้”

“ชนะ?” วิสุทธิ์เลิกคิ้ว “บริษัทเราทำยอดขายอันดับหนึ่งของประเทศ มาสิบปีซ้อนนับแต่เปิดสาขาในประเทศไทย จะมีบริษัทไหนชนะได้ แล้วอีกอย่างคุณลิลลี่ทำงานอยู่บริษัทนำเข้าเครื่องหนังไม่ใช่หรือ”

“ฉันย้ายงานแล้วค่ะ ตอนนี้อยู่สหสารพัตร มอเตอร์อินเตอร์เรียล”

“อ้อ บริษัทนั่นเอง” อีกฝ่ายพูดเสียงสูง แล้วก็หัวเราะร่วน “ขอโทษนะคุณลิลลี่ แต่สหสารพัตรมอเตอร์เนาะ ไม่อยู่ในกราฟส่วนแบ่งตลาดด้วยซ้ำไป คุณไปทำผิดอะไรมาหรือเปล่า เขาถึงได้ลดตำแหน่งคุณลงไปเป็นเซลล์ไร้อนาคตขนาดนั้น ให้ผมสั่งกระเป๋ เข็มขัด รองเท้าจากคุณอีกสักลोटดีไหม ผมส่งสารคุณนะ ในฐานะที่เป็นลูกค้ำก้นมานาน”

โอ้โห...ดูถูกเหยียดหยามกันขนาดหนัก บริษัทเธอไม่อยู่ในกราฟ ส่วนแบ่งการตลาดเลยหรอเนี่ย อะไรจะอาการหนัก ร่อแร่ขนาดนั้น

“ไม่ต้องค่ะ” เธอขีดหน้าสู้ “คอยดูเถอะค่ะคุณวิสุทธิ ฉันจะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าสหภาพพัตรมอเตอร์ก็มีดี ภายในสิ้นปีนี้ทุกบริษัทต้องหันมามองทางเราบ้าง”

เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นทันทีที่เธอพูดจบ ทำเอาหญิงสาวห่อเหี่ยวลงเล็กน้อย แต่ไม่แสดงออกให้ใครเห็นเด็ดขาด ภายในใจนึกจนไม่น้อยที่ใครต่อใครต่างพากันเหยียดหยามเสียเหลือเกิน รวากับไม่เชื่อว่าเธอจะทำได้ตามเป้าหมายอย่างนั้นแหละ ไม่ว่าจะป็นนายคิลา หรือพนักงานโอเทนได้ทั้งหมดนี้ด้วย สภาพตอนนี้เหมือนเธอกลายเป็นพวกเด็กขี้แพ้ที่ถูกพวกกลุ่มเชียร์ลีดเดอร์ล้อเลียน ขว้างปากระดาษขี้ขุใส่แบบในหนังไม่มีผิด

“คุณอยากทำอะไรก็ทำเถอะครับ คุณลิลลี่” วิสุทธิว่า

“ฉันขอตัวนะค่ะ ยังไงก็คงไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นั่นต่อไปแล้ว”

“โอ้ น้องลดา...ไม่น่าหลอกพี่เลย” ปองชัยครวญ เธอคิดว่าเห็นน้ำใสๆ เอ้อคลอเบาตาเขาด้วยนะ แต่ไม่เกิสงสารหรอก ตานี้คงเสียดายที่ไม่ได้หลอกงานเด็กสาวเอ๊าะๆ มากกว่าเสียใจที่โดนหลอก

ขณะที่เธอกำลังจะหาทางซึ่งนั่นเอง ลูกน้องของวิสุทธิก็ปราดมาขวางหน้า แต่ละคนมีสีหน้านิ่งเรียบ จ้องมองเธออย่างไร้อารมณ์

“อะไรกันเนี่ย ถอยไปหน่อยค่ะ”

“ผมปล่อยคุณไปไม่ได้หรอก คุณลิลลี่” วิสุทธิพูดเสียงเย็น ก้าวมาขึ้นหน้ากลุ่ม “อย่าลืมว่าการกระทำของคุณเท่ากับเป็นการบุกรุก ผมต้องจับคุณส่งตำรวจ”

“ตำรวจ!” เธอร้อง หน้าซีด พยายามคิดหาทางเอาตัวรอด ครู่ต่อมา ก็พูดเสียงหวาน “คุณวิสุทธิคะ เรารู้จักกันมานาน คุณก็รู้ว่าลิลลี่ไม่ได้คิดร้ายอะไร อีกอย่างที่เข้ามาในนี้ลิลลี่ไม่ได้แต่จะต้องอะไรเสียหายเลยนะค่ะ แค่เข้ามาชมหน่อยเดี๋ยวเอง ไม่ต้องถึงตำรวจก็ได้มั้งคะ”

“คุณใช้ลูกไม้ แกล้งทำเป็นนักศึกษาเพื่อให้ได้เข้ามาในเขตหวงห้าม โดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อให้ไม่มีอะไรเสียหายก็ต้องดำเนินคดีตามกฎหมาย”

ว่าแล้วหนึ่งในลูกน้องก็จับตัวเธอไว้ ลีลาพยายามดิ้นหนีแต่ก็ไม่เป็นผล สุดท้ายเธอก็ถูกลากตัวออกไปพร้อมกับหัวใจที่หล่นอยู่ตามูม วันนี้ต้องไม่ใช่วันดีแน่ๆ อันที่จริงคือสัปดาห์นี้ไม่ใช่ช่วงเวลาของเธอเอาเสียเลยทำอะไรก็ผิดพลาดไปหมด

ลีลาแก้มหน้าอย่างหดหู่ในตอนที่เสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้พร้อมกับเสียงเรียกชื่อ พองยหน้ามองก็เห็นใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสของมงคลมองตอบกลับมา ท่าทางร่าเริงของอีกฝ่ายชวนให้เขากะโหลกสักที มีอย่างที่ไหนยังตีหน้าระรื่น ทั้งที่เธอถูกจับมาอยู่ห้องขังอย่างนี้ได้

หญิงสาวถูกพนักงานโอเคนได้จับส่งตำรวจ ต้องมาอยู่ในห้องขัง เธอไม่กล้าบอกพ่อแม่เพราะเกรงว่าท่านจะเป็นห่วง ทั้งยังไม่อยากโทร. หาเพื่อน คนไหนด้วยกลัวข่าวรั่วถึงหูป็น ถ้ามีคนรู้เธอคงอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนอย่างแน่นอน คนสุดท้ายที่เธอนึกถึงคือมงคล ผู้ช่วยจิปาตะของบรรดาผู้แข่งขันเซลล์แห่งศตวรรษ ซึ่งพอโทร. ไปหา อีกฝ่ายก็รับปากว่าจะมาทันที

ไอ้ ‘ทันที’ ที่ว่านั่นคือ...สองชั่วโมงให้หลัง

อยากกินใจจะขาด แต่ต้องสงบปากสงบคำไว้ รอให้ร้อยเวรไขกุญแจห้องขังและได้รับอิสระภาพเสียก่อน เธอจึงค่อยจะมงคลให้หายเคือง

“ฉันโทร. ไปตั้งชาติหนึ่งแล้ว ทำไมนายเพิ่งมาไม่ทราบ”

“หมงติดธุระกับเซลล์คนอื่นอยู่นะครับ ต้องหาเวลาปลีกตัวมาก่อน”

เธอค้อนขยับ ว่าว่าอยากรู้มากกว่าคู่แข่งเธอคนไหนกันที่เรียกใช้งาน ผู้ช่วยไม่เป็นเวลาลำเวลา ไม่เห็นหรือว่ามีเรื่องสำคัญกว่าต้องจัดการ!

“ช่างเถอะ นายมาก็ดีแล้ว นี่ประกันตัวไปเท่าไร”

“ไม่เสียสักบาท”

“อ้าว หมายความว่าไง”

“คุณตำรวจบอกว่าทางนั้นไม่ได้แจ้งความ แคล้งบันทึกประจำวันแล้ว กำชับกับตำรวจว่าให้ซึ่งคุณลิลลี่สักชั่วโมงเป็นการสั่งสอน จนกว่าจะมีคนมารับตัว”

“ทำอย่างนั้นได้ด้วยเหรอ” เธอขมวดคิ้วจนแทบขีดเป็นเส้นเดียวกัน
 “ก็คงได้แหละครับ ไม่อย่างนั้นหมงคงไม่มีปัญญาประกันตัวคุณลิลลี่ ออกมาหรอก ทำทางวงเงินจะสูงอยู่ เล่นบุญรุกเข้าไปในบริษัทเขาอย่างนั้น เลี้ยงมากเลยนะ”

“ถ้าหากนายจะสั่งสอนฉันอีกคนก็เชิญไปได้เลย ฉันไม่อยากฟังแล้ว”
 เธอยกมือห้าม

“เปล่า” มงคลสายหัว “หมงจะชมว่าแจ้งไปเลยต่างหาก คุณลิลลี่ กล้าดี ผิดกับหน้าตา”

เธอไม่แน่ใจว่านี่เป็นคำชมหรือคำตำ แต่ก็ไม่เอาเถอะ อย่างน้อยอีกฝ่าย ก็บอกว่าเธอเป็นคนกล้าระน่า

“ชอบใจ ไม่กล้าก็ไม่เดินหน้านะ”

“แล้วได้ข้อมูลที่ต้องการหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่อยได้อะไรมากนักหรอก แต่ก็พอเห็นภาพแล้วว่าเราแตกต่างกันเขาอย่างไร และควรทำอะไรต่อ” เธอเลือกบอกความจริงแค่ครั้งเดียว ส่วนอีกครั้งเป็นการโกหกเสริมภาพลักษณ์ ชื่นบอกว่าไม่ได้อะไรเลย แถมยังมีดีแปดด้าน ไม่รู้จะสู้ยังไง เธอก็เสียคะแนนเยลลี่ “ว่าแต่...นายบอกฉันได้ไหมว่าเซลล์คนอื่นๆ ก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“หมงบอกไม่ได้หรอกครับ มันเป็นเรื่องลับ ถึงแม้ว่าหมงจะชอบคุณลิลลี่มากกก” อีกฝ่ายลากเสียง “ก็บอกไม่ได้ ไม่อย่างนั้นหมงจะโดนลงโทษ”

“เฮ้อ! น่าเบื่อจัง” เธอหน้าหงิก “แต่ฉันเข้าใจนาย ตั้งใจทำงานแล้วกันนะ”

“คุณลิลลี่มีอะไรให้หมงรับใช้อีกไหมครับ”

“ไม่มีแล้ว” หญิงสาวสายหน้า “นายมีอะไรไปทำก็ทำเถอะ ฎุกรายอื่น

เรียกใช้อีกสิท่า”

“เข้าใจถูกแล้วคร้าบ” มงคลดีดนิ้ว “งั้นหมงไปก่อน โชคดีนะครับคุณ ลิลลี่”

เมื่ออยู่ตามลำพัง เธอก็รู้สึกเคืองคว้างยังไงชอบกล นี่เป็นไม่กี่ครั้งในชีวิตที่เธอมองไม่ออกว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นยังไงต่อ เหมือนกับถนนที่ใช้สัญจรปกคลุมด้วยม่านหมอก มองเห็นได้ในระยะไม่เกินฝ่ามือตัวเอง แม้แต่ก้มลงมองปลายเท้ายังเห็นไม่ชัดด้วยซ้ำ แล้วจะก้าวต่อไปยังไงให้ถูกทาง ไม่ตกหลุมหรือสะดุดล้มจนเจ็บตัวไปเสียก่อนถึงปลายทาง

แต่เธอยอมแพ้ไม่ได้ เดิมพันสูงเกินไป เธอต้องเลือกระหว่างลองคลำทางเดินไปแล้วเจ็บ หรือยืนเฉยๆ รอคำเยาะเย้ยถากถาง ซึ่งเธอยอมเลือกข้อแรก

ในเมื่อไม่รู้จะอย่างไรต่อ ก็มีทางเดียวคือกลับไปสู่จุดเริ่มต้นอีกหน
ตำบลดินเขียว...